MERCENAR

59 WAR HUNTER WAR HUNTER WAR

DICK STANFORD

Sâmbăta blestemată

Colecţia MERCENAR

59

Dick Stanford

SÂMBĂTA BLESTEMATĂ

Traducere de Nicolae Constantinescu

Editura BOGDANA
2002

CAPITOLUL I

În acea dimineaţă, în Manhattan, cerul era încărcat de nori, iar vântul sufla în rafale. Bărbatul de la volanul maşinii Ferrari încetini ca să traverseze Piaţa Naţiunilor Unite înainte de a intra pe bulevardul Franklin-Roosevelt, ca să se îndrepte spre un cartier rezidenţial de pe malul lui East River. Opri luxosul vehicul în faţa intrării unui imobil impunător şi, aruncând o privire plină de răceală portarului, îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Ai grijă de maşină! mormăi el, intrând în imobil ca să-şi înfrunte destinul.

Reuniunea avea loc la etajul zece, într-un apartament care domina râul. La aceasta asista mai întâi Leo Turrin, mult timp primul locotenent şi capul gânditor al Familiei crimei din Massachusetts, şi care acum căpătase din ce în ce mai multă importanţă în sânul vestitei *Commissione,* organul administrativ central însărcinat cu reorganizarea Mafiei pe plan naţional şi internaţional. Mai participa un anumit Billy Gino, altădată primul locotenent al Familiei Marinello, astăzi dispărută, dar care, în timpul gloriei sale, controla tot oraşul New York şi, prin extensie logică, toate teritoriile crimei din Statele Unite, în sfârşit, Johnny Grazzi care avusese o ascensiune pe cât de rapidă pe atât de spectaculoasă pe teritoriul din Brooklyn. Cei trei *mafiosi* erau, bineînţeles, însoţiţi de o hoardă de ucigaşi, pistolari, gărzi de corp. Pe scurt, armata lor personală, care însă nu era autorizată să asiste la reuniunea secretă.

Bărbatul cu privirea glacială care tocmai sosise era cunoscut sub numele de Omega – un nume care te făcea să tremuri. Era, de fapt, unul dintre acei agenţi supersecreţi, însărcinaţi să supravegheze, pe teren, respectarea deciziilor celor din *Commissione.* Aceşti indivizi redutabili nu răspundeau la nici un nume adevărat, dar se identificau cu o carte de joc – tot un As – a cărei culoare simboliza rangul lor în ierarhie. Omega era un As de Pică – culoarea morţii – iar puterea lui era aproape nelimitată: se spunea chiar că putea da jos, dacă dorea, un *capo,* cu condiţia, bineînţeles, de a-şi putea justifica decizia în faţa Consiliului Şefilor Supremi.

Billy Gino aparţinea acestei generaţii de *mafiosi,* astăzi între două vârste, care cunoscuse marea epocă a Organizaţiei, când loialitatea şi fraternitatea erau obligatorii în rândurile Mafiei. El

păstrase o anumită nostalgie dublată de o formă de romantism. Astfel, el avea pentru Omega o veneraţie aproape fanatică, văzând în el unul dintre ultimele vestigii ale unei epoci apuse.

Grazzi îl cunoştea pe Omega numai după reputaţia sa. El nu ajunsese la putere decât de puţin timp, profitând de desfiinţarea recentă a Organizaţiei: aceasta nu rezistase asalturilor mortale ale lui Bob Hunter, acel om mai puternic decât o întreagă armată. Într-un fel, şi lui Hunter îi datora Grazzi poziţia sa actuală – o datorie pe care Grazzi nu o va putea plăti decât cu propriul său sânge... un sânge pe care Bob Hunter îl va vărsa cu plăcere. Circula zvonul că Bob Hunter se întorsese. Pentru Grazzi, un nou atac al lui Hunter împotriva New York-ului nu putea însemna decât două lucruri: propria sa moarte sau o nouă promovare în ierarhia puterii. În ambele cazuri, lucrurile aveau să se petreacă încă o dată graţie acţiunii lui Hunter.

Dar Johnny Grazzi nu avea deloc chef să moară.

Era foarte de bucuros să fie invitat la această reuniune secretă şi încântat de prezenţa acestui As de Pică legendar, ştiind că Omega era la fel de periculos pentru el ca şi Bob Hunter.

În privinţa lui Leo Turrin, el era mai degrabă destins, cel puţin aşa părea. Dar un observator perspicace ar fi simţit, fără îndoială, tensiunea internă pe care o ascundea cu atâta pricepere.

La un gest al Asului de Pică, cei trei *mafiosi* intrară în sala de conferinţă, pe care o încuiară apoi, lăsând în salon escortele. Omega deschise imediat şedinţa cu o gravitate demnă de circumstanţele date.

— Vom discuta astăzi doar esenţialul, zise el.

— În ce constă el, mai exact? întrebă Grazzi, privindu-şi pe rând colegii.

— Întreabă-l pe Billy, răspunse Omega.

Billy Gino îşi muşcă cu nervozitate buza de jos, aţintindu-şi ochii spre cei ai lui Grazzi.

— Sunt sătul până peste cap, spuse el, foarte solemn. Da, exasperarea acestor şefi întrece orice limită. Lăsând la o parte pe cei prezenţi la această reuniune, nu mai este decât un singur şef adevărat şi care are o structură solidă pe teritoriul său. Nu vorbesc despre mine, bineînţeles. Nu sunt şef şi nu voi fi niciodată. Însă tipii ca mine sunt cei care o păţesc cocoşându-se pentru nişte şefi jalnici şi lăudăroşi. De când Augie Marinello a murit la Jersey, totul merge pe dos. În ceea ce mă priveşte, căderea sa definitivă la Pittsfield a reprezentat adevărata

prăbuşire. Ştiţi toţi foarte bine infernul pe care l-am trăit cu David Eritrea. Şi vreau să vă spun aici că nu voi mai trăi a doua oară acelaşi coşmar. Mai ales dacă Bob Hunter ne are în colimatorul său şi dacă îşi pregăteşte artileria, frecându-şi bucuros mâinile. Asta e tot ce aveam de spus.

— Foarte clar, observă Turrin, clătinând din cap.

— Cine pretinde că Bob Hunter ne are în colimatorul său? întrebă calm Grazzi.

Omega luă cuvântul:

— Conform zvonurilor, ar fi o problemă de bun-simţ: să revedem lucrurile în ansamblul lor. Astăzi e sâmbătă, nu-i aşa? La Chicago, s-a întâmplat *luni.* Los Angeles a sărit în aer *marţi. Miercuri* a fost eşecul din deşert. *Joi,* cel din Florida, iar Baltimore a ars ieri. Ce zi spuneam că este astăzi la New York? *Sâmbătă,* nu?

Grazzi se foi puţin în scaunul său înainte de a răspunde.

— Oricum, nu putem să punem totul în spinarea lui Hunter, nu? Vreau să spun... OK, tipul ăsta este un infern ambulant, un nemernic crud, un monstru, dar până la urmă este şi el om, nu? Atunci, cum un singur om putea face asemenea lucruri numai în cinci zile? Trebuie să fim rezonabili, totuşi. Din punct de vedere material, pare imposibil.

— Poate că a fost puţin ajutat, sugeră calm Omega.

— De cine?

Asul de Pică dădu din umeri. Îşi aprinse o ţigară şi suflă uşor fumul spre tavan. Apoi continuă:

— Pot să vă spun că cineva pe care îl cunoaştem cu toţii se afla miercuri în deşert şi că aceeaşi persoană se afla ieri la Baltimore. Se întâmplă că acest cineva avea interese în afacerea din Colorado şi trăgea sforile în pactul de interese din Los Angeles.

— Te referi la Marco Minotti? întrebă Grazzi, încruntând sprâncenele.

— Întocmai, răspunse Omega, suflând din nou fumul.

— Unde vrei să ajungi, mai exact?

— Pentru moment, nicăieri, Johnny. Mă gândesc şi eu, atâta tot, şi toţi va trebui să facem la fel, având în vedere situaţia prezentă.

Turrin luă cuvântul:

— Marco a făcut un drum lung în foarte puţin timp. Ştim toţi acest lucru. Compară-l puţin cu tine, Johnny. De fapt, de când te cunosc, te-am văzut mereu cum avansai protejându-ţi bine

spatele. Dar Marco de unde ieşea atunci când Augie l-a luat sub aripa sa, poţi să-mi spui? Avea o loterie clandestină în Bronx, lucrând pentru fratele lui, Frank.

— Iar Frank, adăugă Billy Gino cu dezgust, a făcut marele salt înainte când Augie a „preferat” să moară. De altfel, nimeni nu a înţeles niciodată cine a dat lovitura...

— Şi nici de ce, accentuă Turrin cu o voce gravă.

Grazzi încruntă din nou sprâncenele şi zise:

— Să vorbim clar. Vreţi să spuneţi că Marco îi datorează poziţia actuală nemerniculuí de Bob Hunter? Să fim, totuşi, serioşi!

O lungă perioadă de timp, nimeni nu mai spuse nimic. Apoi Omega se întoarse spre fereastră şi, privind în gol, murmură foarte încet:

— Noi nu am spus asta, Johnny. Cel puţin, nu încă. Noi spunem, pur şi simplu, că situaţia dă de gândit. Mai ales acum că Marco anunţă pretutindeni întoarcerea lui Hunter.

— Ne putem întreba, se hazardă Turrin, dacă cineva nu cumva a înfrumuseţat – în mod deliberat, bineînţeles – legenda lui Bob Hunter. Până la urmă, poate că tipul nu-i chiar atât de înfricoşător pe cât se vrea să se creadă.

— Să admitem că ai dreptate, Johnny, reluă Omega. Tipul nu putea din punct de vedere material să atace *luni* în Indiana, *marţi* la Los Angeles, *miercuri* la White Sands, *joi* în Florida şi *vineri* la Baltimore. Totuşi, ştim că toate aceste teritorii au fost atacate. Atunci, întrebarea pe care ne-o punem, Johnny, este aceeaşi ca şi cea pusă de tine: un singur om putea să lovească atât de puternic şi, practic, pretutindeni deodată? Ne mai putem însă pune şi altă întrebare: acest Bob Hunter mai este el în viaţă? Şi, mai mult, a existat el vreodată?

Grazzi se ridică din scaunul său şi se îndreptă spre fereastră. Părea profund tulburat.

— L-ai văzut pe acest tip, Johnny? reluă calm Omega.

— Nu, niciodată.

— Cunoşti pe cineva care l-a văzut în carne şi oase?

— Nu, nu cred.

— Trebuie spus, interveni Billy Gino, că tipul nu lasă prea mulţi martori în urma lui. Cei care l-au privit în ochi n-au supravieţuit, ca să ni-l poată astfel descrie.

— Billy n-are în întregime dreptate, zise Turrin. Oricum, există o excepţie. Nu uita, Omega, că eu însumi am fost prima ţintă a lui Hunter. Şi nu-mi este ruşine să spun astăzi cât m-a fraierit.

Trebuie să mai spun că, la un moment dat, l-am cunoscut şi iubit ca pe un frate şi, deci, pot să vă asigur că există. Sau, cel puţin, a *existat...*

— Acest lucru s-a întâmplat de mult timp, observă cu răceală Omega.

— Aşa este.

— De atunci, tipul ar fi putut foarte simplu să moară. În primul rând, avea toţi poliţiştii din ţară pe urmele sale, iar în al doilea rând, capul său valora miliarde. Sincer, trebuie să ne punem această întrebare şi...

— Unchiul meu, Sergio, a fost primul şef lichidat de Hunter, interveni Turrin. Cu toate astea, el nu credea acest lucru. El spunea că un singur om nu putea semăna o asemenea panică. „Federalii sunt în spatele lui, zicea el. Ei au creat mitul Bob Hunter ca să se ascundă în spatele acestuia. Pentru că nu pot să ne prindă prin mijloace legale, au creat această poveste ca să ne combată în afara legii". Bineînţeles, Unchiul meu se înşela. Hunter a doborât toate capetele mari pe care şi le-a dorit. Dar trebuie, totuşi, să admit, Omega... în fine, şi dacă acest tip era mort de mult timp şi înmormântat undeva într-un coşciug de ciment? Cineva ar fi putut foarte bine să se folosească de el şi să pună pe seama lui toate aceste nenorociri care au căzut acum peste noi...

— Iată-ne, deci, ajunşi de unde am plecat, observă Omega. Spuneam la început că nu vom discuta decât esenţialul. Voiai să ştii ce înţeleg prin asta, Johnny? Ei bine, iată. Marco pretinde că Hunter va lovi din nou aici. Poate chiar astăzi. Foarte curând, în orice caz. Marco mai spune că, pentru a face faţă invadatorului, ar trebui să ne integrăm în grupul său. Atunci, întrebarea care se pune este foarte simplă: vom face acest lucru? Suntem de acord să încredinţăm propriile vieţi, armele şi banii lui Minotti? Altfel spus, îl putem considera pe Marco ca noul şef al şefilor?

Grazzi se aşează pe scaun şi îşi puse uşor mâna dreaptă în mijlocul mesei, apoi, foarte calm, zise:

— Marco nu-i *Capo di tutti Capi.*

La rândul său, Leo Turrin îşi puse mâna dreaptă peste cea a lui Grazzi, iar Billy Gino, după o aparentă ezitare, făcu şi el acelaşi lucru.

Omega se ridică de la masă şi se îndreptă spre fereastră. De acolo, el spuse fără să se întoarcă:

— Poziţia mea, ştiţi asta, îmi interzice să pun şi eu mâna peste ale voastre, să mă asociez la acest pact. Eu sunt, de fapt, în

serviciul Organizaţiei şi nu al indivizilor care o compun. Redaţi Organizaţiei caracterul ei sacru şi voi continua să o servesc până la moarte.

Billy Gino izbucni în râs.

Johnny Grazzi avea privirea pierdută, gândindu-se poate la un viitor glorios...

Leo Turrin avea o privire gravă, iar gravitatea sa nu era fără motiv: Leo era, de fapt, un agent federal care lucra sub acoperire, dar mai era şi un prieten foarte apropiat şi un aliat din totdeauna al lui Bob Hunter.

Omega avea şi el o privire gravă, având şi el, la rândul lui, motive să fie aşa: Omega era chiar Exterminatorul.

CAPITOLUL II

Bob Hunter era o flintă umană, bineînţeles – nu un robot sau o maşină de război într-o continuă acţiune. În infernul din sud-estul asiatic, sergentul Hunter, întrucât reuşise câteva misiuni militare ieşite din comun, era considerat mai întâi un luptător dotat cu un curaj şi cu un simţ al datoriei excepţionale. Acolo, în jungla din Vietnam, dobândise numele de Exterminatorul şi, cu toate acestea, niciodată nu i-a fost adusă nici cea mai mică acuzaţie că s-ar fi dedat la acte sângeroase gratuite.

De altfel, sergentul Hunter dobândise un alt nume printre sătenii acelor ţinuturi distruse de război. În dialectul lor, ei îl numeau „Sergentul Iertare”, un nume care devenise repede legendar pentru personalul medical şi echipele din Forţele Speciale, primele care se instalaseră în teritoriile „eliberate” unde Hunter îşi desfăşurase operaţiunile.

La început, Hunter plecase în Vietnam ca specialist în arme şi muniţii şi se oferise voluntar să echipeze şi să conducă în luptă anumite triburi din centrul peninsulei, cunoscute sub numele de „munteni”. Apoi, foarte repede, ajunsese în fruntea unei mici echipe de specialişti americani însărcinaţi să lucreze în „colaborare cu aceşti munteni într-o operaţiune numită „Proiectul contra-foc” şi destinată să împiedice ofensivele vietcongilor în teritoriile „neutre” din centrul Vietnamului. Mai târziu, datorită experienţei dobândite cu Muntenii, Hunter fusese ales primul „specialist al morţii”, încredinţându-i-se o echipă de cinci membri. Misiunea lor consta în hărţuirea inamicului terorist ascuns în zonele sfinte ale templelor. Acest grup făcea parte în mod oficial din Divizia 9 Infanterie, sub numele de „Echipa de Penetrare Punctuală”. El servise repede drept model pentru alte grupuri operaţionale cunoscute mai târziu sub numele de „Beretele negre” sau de PRP (Patrule de Recunoaştere în Profunzime).

Echipa de Penetrare Punctuală supravieţuise ca entitate proprie, iar sergentul Bob Hunter devenise repede o figură legendară atât pentru populaţiile civile, cât şi pentru militari.

Fără îndoială că Hunter ar fi murit în mod eroic undeva prin Vietnam sau în Cambodgia, dacă nu ar fi avut loc tragedia familială care îl chemase brusc acasă.

Fusese repatriat cu un avion special la Pittsfield ca să-şi

îngroape tatăl, mama, cât şi o soră de şaptesprezece ani. Îi mai rămăsese atunci în grijă fratele mai mic, un adolescent de paisprezece ani.

Nu avea să se mai întoarcă niciodată în Asia.

Sergentul Hunter găsise aici un alt război, o altă cauză şi un duşman mult mai periculos decât oricare altul pe care îl înfruntase în jungla din Vietnam. Descoperise Mafia şi imediat îi declarase un război total.

Şi, de data asta, devenise foarte repede o legendă vie. Acţiunile sale sângeroase şi războiul său continuu nu se puteau supune moralei şi nici legalităţii convenţionale şi, de altfel, Hunter descoperise o „morală mult mai elevată" pe care o putea exprima în aceşti termeni: *Nu trebuie lăsaţi sălbaticii să domine lumea oamenilor civilizaţi. Toate mijloacele sunt bune pentru exterminarea lor...*

Iar Hunter avea propria lui metodă de exterminare a fiarelor din Mafie.

Nu vom şti niciodată cu certitudine dacă Exterminatorul descoperise această nouă morală în infernul asiatic, sau avusese această revelaţie la Pittsfield, când se confruntase pentru prima oară cu atrocităţile Mafiei. În ciuda a ceea ce spun unii, Hunter nu prezenta nici un traumatism de pe urma experienţei din Vietnam, nici o urmă de amărăciune depresivă de care sufereau mulţi dintre foştii camarazi de război, deveniţi inapţi pentru viaţa civilă. Dacă lupta în afara legii, era pentru că ştia că justiţia americană, atâta cât era stipulat în Codul Civil, nu permitea rezolvarea problemelor ridicate de Mafie.

Pe fiecare zi, fiarele câştigau teren... până la intrarea în scenă a lui Bob Hunter.

Dar Exterminatorul era înainte de toate o fiinţă umană. Suferea în sinea sa ca şi ceilalţi oameni. Şi *omora,* aşa cum din toate timpurile oamenii care omorau aveau convingerea că aveau o cauză dreaptă şi disperată.

CAPITOLUL III

Departe de a fi un adevărat şef, Marco Minotti era unul dintre rechinii cei mai vicioşi care populau apele clocite ale Mafiei, încă de la începuturile ei, unde muncea ca ucigaş-gardă de corp pentru fratele lui Frank, atunci locotenent al Familiei Marinello. Marco nu s-a mulţumit mult timp cu loteriile clandestine din Bronx. Ca să-şi deschidă drumul, el nu ezitase să se debaraseze – grăbind retragerea lor într-un colţ din Florida – de doi dintre fraţii lui mai mari, doi *mafiosi* totuşi bine înrădăcinaţi în teritoriile lor.

Este adevărat că Marco se folosise mult de numele fratelui său ca să-şi asigure primele succese în afacerile Familiei. Dar, când Augie Marinello murise, oamenii bine informaţi se întrebaseră cât timp va mai bate Frank Minotti trotuarul newyorkez, în timp ce fratele său îi pregătea o mică retragere în Florida. Apoi Hunter îşi rezolvase problema cu Frank, iar de atunci Marco nu-şi pierduse timpul în refacerea imperiului fratelui său care se afla pe cale să se prăbuşească, la care mai adăugase în mod ingenios, cârpindu-le, resturile acelui condominiu al lui Marinello.

De fapt, Marco îi succedase lui Augie. Însă Augie fusese *Capo di tutti Capi.* Coroana îi revenise deci lui Marco, care, de fapt, de mult timp, se comporta ca şi cum ar fi fost rege.

De aici şi ura lui Billy Gino pentru nemernicul din Bronx.

Johnny Grazzi, în schimb, nu împărtăşea acest sentiment pentru noul şef din New York. Se temea de el, dar îl şi dispreţuia, teama ducându-l la dispreţ şi invers, în funcţie de circumstanţe. În acest timp, puterea în continuă creştere a lui Marco nu-l lăsa indiferent pe Johnny, iar acesta din urmă se simţea mai degrabă flatat să stea alături de Minotti, de fiecare dată când era cazul. Hunter ştia acest lucru şi, bineînţeles, avea în gând să se folosească de asta.

Căci, până la urmă, totul era doar un joc. Mortal, bineînţeles, dar, oricum, un joc. Iar şedinţa „de lucru” la care asistase fusese foarte interesantă. O dată în plus, ea demonstrase cât se poate de clar că, pentru a distruge definitiv această organizaţie planetară şi pe canibalii ei, trebuia, pe de o parte, să fii un jucător foarte subtil şi, pe de altă parte, să ştii să câştigi ajutorul prietenilor sinceri şi devotaţi.

În ambele domenii, Hunter avusese mult noroc: jocul îl

învăţase de la cei mai buni specialişti ai adevăratului Joc Mare. În privinţa prietenilor, el ştiuse să-i găsească, şi dintre cei mai buni, în cursul multiplelor sale ofensive.

— Poate că a fost şi puţin ajutat, îi sugeră el lui Grazzi.

Bob Hunter, în realitate, fusese ajutat *mult* şi era mândru de cei care îl sprijiniseră precum şi de faptul că ştiuse să le câştige încrederea.

Însă acum era timpul să treacă la acţiune. Jocul tocmai începuse, iar Hunter trebuia să treacă la prima etapă.

*

* *

Atinse uşor butonul minuscul de seleniu, lipit de piciorul stâng, şi murmură:

— Eşti pe recepţie?

Vocea lui Rose d'Avril se auzi imediat printr-o porţiune foarte subţire a uneia dintre ramele ochelarilor:

— Aud absolut totul, Buldozerule. Banda merge în continuare.

Altfel spus, conversaţia din apartamentul ce domina East River fusese integral înregistrată pe magnetofonul consolei de informaţii a rulotei de război.

Hunter reluă:

— Urmăreşte-mă, dar păstrează o oarecare distanţă între noi. Vreau să fac o „baie", la vest de Central Park.

Rose înţelese, iar marea rulotă GMC va şti unde să se ascundă ca să asigure spatele Exterminatorului, după primul său atac fatal.

Hunter zâmbi în sinea lui şi intră pe şosea cu maşina Ferrari.

Ultima zi a acestei ultime campanii tocmai începea.

*

* *

Clădirea *Nopţile Romane – băi, duşuri şi ape termale* era renumită, pe de o parte, pentru că avea program douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, iar pe de altă parte, pentru că avea personalul cel mai simpatic şi cel mai amabil din tot oraşul New York. Era, bineînţeles, un club privat, însă oricine putea obţine un carnet de membru la intrare, cu condiţia, evident, să-l plătească. Aici erau acceptate şi cărţile de credit.

Bărbatul de la recepţie nu părea nici foarte simpatic, nici foarte amabil. El îi adresă lui Hunter un zâmbet destul de hidos, întrebându-l cu o voce răguşită:

— Este pentru prima oară când vii aici, nu-i aşa? Ai venit la fix. Schimbul de zi tocmai a venit. Toţi sunt proaspeţi şi stau la

dispoziţia tuturor. Ai de unde să alegi. Eşti membru?

În loc de carte de membru, Hunter îi băgă sub nas morbidul As de Pică, murmurând:

— Sunt mai mult decât atât, prietene, după cum vezi. El este aici?

Zâmbetul hidos parcă rămăsese înţepenit pe faţa lui, însă vocea răguşită luă un timbru puţin forţat, devenind mai penibilă ca înainte:

— Niciodată n-a fost aici la ora asta, răspunse tipul.

— Asta este şi chichiţa, răspunse Hunter, lăsându-şi privirea să rătăcească pe holul gol.

Hunter purta un impermeabil negru peste un costum de cinci sute de dolari, o pălărie de lux cu marginile împodobite cu găitane şi o pereche de ochelari cu lentile galbene şi montură de baga. Avea o înfăţişare care făcea că îngheţe toată Antarctica.

— Cum te cheamă? strigă el la tip.

— Pe mine? Lou Nola, răspunse el puţin nervos. Sunt şeful turei de zi. De ce, ceva nu merge bine?

— Cine mai este aici?

— Numai eu, fetele, Tony şi Jake.

— Cine sunt Tony şi Jake?

— Cei care se ocupă de scandalagii. Dar, spune-mi, ce s-a întâmplat?

— Nu e nici un client?

— Ba da, bineînţeles. E încă devreme, dar sunt câţiva.

Hunter îl apucă cu brutalitate de braţ şi îl trase în spatele tejghelei.

— Să mergem! ordonă el.

— Unde? întrebă barmanul, acum vizibil nervos.

— Înăuntru, şi mai repede. Hai, grăbeşte-te!

Bărbatul se supuse şi îl conduse pe Hunter până la o scară.

— Dar ce se întâmplă, Dumnezeule? mormăi el pe deasupra umărului. Poţi să-mi explici şi mie?

Hunter zâmbi solemn.

— Vreau să-i văd şi eu puţin pe clienţii tăi, Lou. Şi cât mai repede.

Lou începea să înţeleagă, cel puţin aşa credea. Atunci, cu nişte ochi ce străluceau de o excitaţie desfrânată, îl conduse pe Hunter până în camera de la primul etaj.

— N-ai mai intrat aici niciodată până acum, domnule? întrebă el, destins.

Hunter îi răspunse că nu.

— Numim acest salon „camera de încălzire”, explică Lou. Aici, clienţii pot vedea şi examina fetele pe săturate înainte de a le alege. Asta dacă cumva sunt nesiguri asupra alegerii, bineînţeles. Pentru noi, evident, asta înseamnă multă muncă, cu o grămadă de repetiţii, pentru că ţinem la o prezentare aleasă. Ca, de altfel, în tot ceea ce facem aici. Aici facem treabă de calitate.

„Camera de încălzire” mirosea vag a apă clocită, sub o lumină prost aranjată. Într-un colţ, se afla un mic bar. Ca mobilier, erau mai multe canapele mari şi nişte perne aşezate direct pe jos. Pe perete se afla un ecran enorm care oferea, graţie unui videoscop, filme porno, mai degrabă dezgustătoare.

Fetele, în schimb, nu erau chiar atât de rele. Două dintre ele se aflau la bar, lângă un grăsan. Ele purtau o tunică pe jumătate transparentă, care le ajungea până peste pulpe şi care se voia să semene cu o togă. Tipul purta în mod ridicol nişte pantaloni roşii şi atât de strâmţi încât nu putea nici măcar să se aşeze. Mai avea pe el un tricou pe care scria: „sex, sex, sex”. Nola îl strigă imediat:

— Vrem să aruncăm o privire la clienţii noştri. Unde sunt?

— Sunt doi la piscină cu Jaine şi Paula, răspunse „sex, sex, sex”, aruncând o privire curioasă spre Hunter. Wilma e cu un al treilea, sus. De ce, e vreo problemă?

Hunter interveni:

— Câte fete ai aici, în acest moment?

— Sunt toate prezente, răspunse cu răceală grăsanul.

— Douăsprezece, reluă Nola, aruncând o privire de reproş colegului său.

Hunter îl fixă cu privirea sa de gheaţă pe grăsan şi ordonă:

— Cheamă toate fetele şi scoate-le de aici cât mai repede! Am zis bine, afară, pe partea cealaltă a străzii, în parc. Şi, repet, cât mai repede! Nici să nu se mai schimbe!

— Dar nu pot să le scot aşa dezbrăcate afară! Dumnezeule! Dar ce s-a...

— Fă cum îţi spun, şi mai repede! se răsti Hunter.

— Aşteaptă, strigă Nola. Eu...

Hunter îi aruncă o privire înfricoşătoare. Apoi, cu o voce rece, dar perfect controlată, zise:

— Localul ăsta va sări în aer. Nu ştiu când, dar se poate întâmpla dintr-un minut în altul. Arată-mi băile şi ai grijă ca toată lumea să dispară!

— O bombă? strigă Nola.

— Nu mai pierde timpul cu astfel de întrebări! Fă cum ţi-am spus!

— Dar dacă localul sare în aer...

În mod vizibil, Nola nu voia să plece. Hunter îl apucă violent de gulerul cămăşii şi îl trase afară din încăpere, aruncându-l brutal într-un perete.

— Să faci exact ce-ţi spun, ordonă el. Ai grijă ca toată lumea să plece.

Arătă cu degetul o uşă din capătul culoarului.

— Băile sunt pe acolo?

— Da, după vestiare, mormăi Nola, care tremura de groază.

Hunter îi aruncă o privire cruntă înainte de a se îndrepta spre uşă.

Vestiarul era curat şi se simţea mirosul de deodorant. De-a lungul pereţilor, se aflau dulapuri încuiate, iar în faţă, nişte bănci mari de lemn, lăcuite. O grămadă de prosoape curate era pusă pe o tejghea aflată lângă o uşă.

Hunter intră în camera care conţinea trei căzi imense destinate zbânţuielilor acvatice. În jurul acestora, se aflau mese pentru masaj şi alte accesorii pentru rafinamente obscene la cerere. După aceasta, se afla o cameră mai mică a cărei podea era o piscină.

Fără îndoială, aceste „băi, duşuri şi ape termale” erau un superbordel, ingenios conceput de cei care apreciau lubricitatea colectivă şi care aveau banii necesari ca să şi-o permită. Hunter nu avea nimic împotriva acestui lucru, nefăcându-i o plăcere deosebită să-i întrerupă pe cei doi indivizi din zburdălniciile lor libidinoase cu cele două tinere persoane cu „flotoare” impresionante.

Însă era *sâmbătă,* iar partida de la New York începuse.

Aruncă nişte prosoape celor patru persoane din piscină, care erau goale-puşcă, şi le aduse la cunoştinţă mesajul. Nu a fost nevoie să le mai spună încă o dată, căci ei o luară la fugă spre vestiare, înfăşuraţi în prosoape. Hunter îi urmă, apoi ieşi pe culoar şi numără până la cinci. După care, îşi descheie impermeabilul.

Fixat cu o bandă de cauciuc special, un M 79 era lipit în exteriorul pulpei drepte, exact deasupra genunchiului. Era un M 79 special modificat de Hunter ca să lanseze „grenade” nu mai mari decât o minge de golf. În mod normal, un M 79 este o armă groasă, a cărei ţeavă măsoară treizeci şi cinci de centimetri, aceasta fiind jumătate din lungimea totală a armei. Aceasta,

graţie ţevii sale scurtate, nu măsura decât cincizeci de centimetri în total. Acum, avea aspectul unui pistol gros, cu ţeava puţin mai lungă decât de obicei.

Micile grenade folosite de Hunter conţineau fie nişte alice groase din plumb, fie gaz incendiar, asfixiant, fumigen, exploziv foarte puternic, chiar mortal în locurile închise. Hunter avea cu el zece astfel de minunăţii şi mai multe fumigene într-o centură de muniţie agăţată la brâu.

Reveni în vestiar şi, deschizând puţin uşa care dădea spre băi, aruncă o grenadă explozivă. Apoi împinse repede uşa şi fugi să se ascundă.

Brusc, podeaua camerei se ridică, iar ferestrele se sparseră. Hunter se întoarse încă o dată în vestiar ca să-şi desăvârşească opera cu o încărcătură de gaz fumigenă, după care se retrase până la scară.

Lou Nola cobora scările în fugă şi aproape că ajunse la parter. Un al doilea grăsan, identic cu primul, trăgea după el un cuplu pe jumătate gol.

Hunter ascunse arma M 79 sub impermeabil şi răcni:

— Mai este cineva?

— Nu! strigă grăsanul.

Hunter îi aşteptă să ajungă la parter, apoi urcă la etajul superior. Se pregătea să arunce o nouă grenadă explozivă, când umbra unei bănuieli îi încremeni degetul pe trăgaci. Atunci, fără să mai stea pe gânduri, alergă pe culoar.

O bănuială teribilă, şi deloc nefericită!

Într-o cameră foarte mică, aflată la capătul culoarului, zăcea o puştoaică prea frumoasă pentru un asemenea local. Era la pământ, goală în întregime, inconştientă, întinsă pe o saltea veche, pătată de vomă. Mirosul din încăpere era insuportabil.

Hunter o luă pe sus şi coborî în viteză la primul etaj. Un fum negru invada acum vestiarul, ieşind pe sub uşa dublă ce dădea spre băi. Bărbatul se opri un moment, puse fata inconştientă jos şi o acoperi cu impermeabilul, său, după care o puse din nou pe umăr şi coborî. În holul de la intrare, apa curgea şiroaie din tavan. Încărcătura explozivă aruncase în aer conductele cu apă. Uşa de la intrare era deschisă, iar apa curgea în valuri în stradă.

Hunter prevăzuse să distrugă localul: poate că acum se va năruri singur după pagubele provocate de el.

Pe partea cealaltă a străzii, la marginea parcului, se adunase o mulţime de curioşi, părând mai degrabă interesaţi de fetele pe jumătate goale, care priveau, stupefiate, flăcările ce ieşeau pe

ferestre.

Cum Hunter traversa strada, purtând în continuare acea ciudată greutate pe umăr, Lou Nola se grăbi să ajungă în faţa lui.

— N-ar fi trebuit să iei fata, zise el cu o voce cuprinsă de panică. Ce-o să mă fac acuma cu ea?

— Stai liniştit, mă ocup eu de ea, mormăi Hunter. Sună-l pe Marco şi spune-i ce s-a întâmplat.

— Nu-i va plăcea deloc, mormăi calm Nola. *Nopţile Romane* era jucăria sa favorită. Îţi spun, nu va fi deloc bucuros!

— Dă-ţi seama că n-a fost o întâmplare, prietene, răspunse cu răceală Hunter.

Cu un singur gest îl făcu să plece, iar el se îndreptă spre maşină unde o aşeză uşor pe scaun, lângă el, pe fata inconştientă.

Vocea lui Rose d’Avril îi murmură la ureche:

— Eşti teafăr? Poliţia şi pompierii sosesc.

— Totul e bine, o linişti Hunter. Vin imediat, nu sunt singur.

— Eşti cu cineva pe care îl cunoaştem?

— Nu.

Hunter aruncă o privire la forma chircită lângă el şi îl trecură fiorii: sărmana fată! Ar putea fi sora sau fiica oricui.

De fapt, fata era fiica unei persoane deosebite... cineva important. Însă Hunter nu va afla acest lucru decât după ce flăcările acelei *sâmbete blestemate* îşi vor fi dus la bun sfârşit operaţiunea de distrugere. Pentru moment, jocul tocmai începuse, iar Exterminatorul ştia foarte bine acest lucru... de care şi altcineva mai fusese avertizat.

CAPITOLUL IV

Incendiul era acum controlat. Nu mai rămăseseră decât cinci maşini de pompieri, iar circulaţia de la marginea parcului îşi reluase cursul normal. Puţin mai devreme, o maşină a poliţiei trecuse prin faţa imobilului în flăcări, dar fără să se oprească. Curioşii se împrăştiară şi tot personalul localului plecase cu taxiurile. Toţi, mai puţin Lou Nola. Responsabilul turei de zi rămăsese la faţa locului ca să-i explice şefului său, Marco Minotti, ce se întâmplase.

Era o treabă ingrată. Minotti era recunoscut pentru caracterul său brutal şi imprevizibil. Ascultă fără să scoată vreun cuvânt explicaţiile confuze ale lui Lou, însă ochii săi păreau că fulgeră.

Când Nola termină, Minotti se apropie de o bancă publică şi o lovi de mai multe ori cu piciorul, sub privirile gărzilor lui de corp care zâmbeau prosteşte, întrebându-se dacă lucrurile vor rămâne aşa.

Dar, când Minotti se întoarse spre Nola, şeful reuşise să-şi stăpânească furia.

— Nu ţi-am trimis niciodată pe nimeni, Lou! zise el cu o voce sobră.

— Eu nu am spus asta, domnule, răspunse repede Nola. Nici un moment nu m-am gândit că l-aţi trimis dumneavoastră. De fapt, el a întrebat de dumneavoastră, iar după aceea mi-am zis că se afla la ordinele altcuiva, dacă înţelegeţi ce vreau să spun.

Minotti îi aruncă o privire periculos de calmă, înainte să întrebe:

— Şi a luat cu el fata, bineînţeles?

— Da, domnule. A zis că se va ocupa el de ea. A băgat-o în acel Ferrari roşu. Credeam...

— Cum arăta mai exact acest tip?

Nola îşi trosni degetele de la mâini înainte să răspundă, nu prea sigur pe el:

— Oh, un tip bine făcut, domnule Minotti. Avea cel puţin un metru optzeci, poate chiar mai mult, şi nişte umeri ce puteau bloca o ditamai poartă. În privinţa ţoalelor, era superelegant. Aş vrea şi eu să pot să-mi permit asemenea haine. Avea un... în sfârşit... era... uf... pe scurt, când vorbea, ţi se făcea pielea ca de găină, înţelegeţi? Era foarte autoritar şi foarte rece. Am înţeles imediat că era unul dintre cei adevăraţi. De altfel, mi-a şi arătat

cartea sa.

— Ai mai văzut vreodată până acum cărţi ca aceea? întrebă Minotti.

— Nu, domnule, dar nu am mai avut nevoie de explicaţii suplimentare imediat ce am văzut-o.

— Şi i-ai luat numărul? Te-ai gândit s-o verifici înainte să-şi facă de cap în local?

Nola începea să fie cuprins de sudori reci pe şira spinării.

— Nu, domnule, mormăi el. Era foarte grăbit... Ă zis că este o bombă şi că localul va sări în aer dintr-o clipă în alta. Acest gen de afirmaţie îţi taie răsuflarea, dacă...

— Mai spune-mi o dată cum arăta tipul.

— V-am mai spus... Vorbiţi de înfăţişarea lui? Să zicem, mai degrabă lat în spate, cu fălci destul de puternice şi cu o bărbie groasă. Avea şi nişte dinţi mari. Trebuie să vă spun că era un tip bine. Sigur avea priză la femei. Purta ochelari de soare şi, deşi nu puteam să-i văd ochii, aveam impresia că mă străpungeau. Apoi acel zâmbet... dar care nu era un zâmbet real, o chestie care te făcea să o iei din loc... în sfârşit, domnule, era un As de Pică. Mai mult nu pot să vă spun.

Brusc, privirea lui Minotti încremeni. Lăsă privirea în jos şi mormăi ca şi cum s-ar fi adresat asfaltului:

— Purta cumva o pălărie?

— Ce spuneţi, domnule?

Minotti strigă nervos:

— Te-am întrebat dacă purta cumva vreo pălărie!

— Aşa cred, da, domnule... da, purta o pălărie. De altfel, nu-i venea deloc rău.

— O purta ca fasolarii?

— Vreţi să spuneţi, într-un mod militar? Da, exact. Este exact cuvântul pe care îl căutam ca să vi-l descriu. Acum, că aţi spus asta, mă uimeşte. S-ar zice că era un soldat îmbrăcat în civil. Însă nu oricare civil, credeţi-mă. Un costum de cinci sute de dolari şi tot tacâmul!

Minotti oftă şi se dădu înapoi ca să se aşeze pe bancă, unde rămase un lung moment, pierdut în contemplarea propriilor picioare. Gărzile lui de corp rămaseră pe loc la o distanţă rezonabilă, cu ochii-n patru, ca şi cum ar fi aşteptat o alertă în cazul unei a doua bombe. Nola îşi aprinse o ţigară şi trase cu sete, aruncând priviri nervoase spre imobilul încă fumegând aflat pe partea cealaltă a străzii.

În sfârşit, unul dintre ucigaşii lui Minotti apăru în pragul

localului şi traversă strada. Venea să dea raportul în legătură cu dezastrul. Minotti, văzându-l apropiindu-se, îşi îndreptă puţin spatele.

— Deci? întrebă el cu o voce joasă.

— N-a fost o bombă, Marco.

— Atunci ce?

— Nu ştiu încă cu exactitate, dar sigur n-a fost o bombă. Am descoperit nişte chestii în perete, asemănătoare unor explozii de obuze. Apoi, am descoperit un mecanism destul de ciudat.

— Spune o dată, prostule!

— Ceva care seamănă destul de bine cu o grenadă cu gaz fumigen, dar nu o grenadă de mână...

— Gaz fumigen?

— Da, acele chestii care provoacă un ecran de fum prin care nu se vede absolut nimic.

— Nenorocitul! exclamă Minotti. Un ecran de fum, zici!

— În afară de asta, nu sunt prea multe pagube. Apa şi fumul au produs majoritatea pagubelor. Focul nu a depăşit sala cu căzi.

Minotti se ridică uşor de pe bancă şi îi aruncă o privire dispreţuitoare lui Lou Nola.

— O bombă, ziceai, idiotule?

Nola dădu din umeri, umilit.

— De unde puteam să ştiu toate astea, domnule? Nu sunt nici măcar două săptămâni de când au evacuat un imobil întreg de birouri, puţin mai sus pe stradă. Au anunţat existenţa unei bombe, dar ea n-a fost găsită niciodată. Ce puteam să fac?

Minotti bombă pieptul şi îl fixă cu privirea pe Lou.

— Nu trebuia să pleci şi să laşi înăuntru persoana pe care ţi-am ordonat să o păzeşti. Păcat cu n-ai înţeles acest lucru.

— La dracu', domnule, dar ea era în stare de inconştienţă! Dacă aş fi scos-o afară, trecătorii ar fi chemat imediat o ambulanţă şi apoi am fi picat de proşti. M-am gândit că nu v-ar plăcea asta.

Nola simţea foarte clar sosirea furtunii şi se crispă. Într-un ultim efort de a se justifica, zise:

— Era, totuşi, un As, domnule, nu oricine! A zis că se va ocupa el de tot. Nemernicul, sunt sigur că...

— Du-te la dracu' cu Asul tău! se răsti Minotti.

Şi, apucându-l cu ambele mâini pe tip, îl scuturâ cu putere ca pe o marionetă, înainte de a-l trimite la pământ.

— Şi du-te la dracu' cu tot cu bomba ta! răcni el din nou. Idiotule! Şi-a bătut joc de tine, Asul tău! A venit să ia fata. Restul

a fost o farsă! Aşa că nu-mi mai spune tu mie prostiile astea.

Minotti ridică piciorul ca să-l lovească pe Nola, dar rată ţinta, lucru care îl făcu să se enerveze mai tare.

Nola se răsuci de două ori şi se ridică repede în picioare, alergând să găsească un ipotetic refugiu în spatele gărzilor de corp. Însă unul dintre ei începu să-l pălmuiască, în timp ce celălalt îl trimise din nou în arenă cu un croşeu violent.

Minotti făcu un pas în faţă, cu pumnii strânşi. Apoi, brusc, fără să zică nimic, se îndreptă repede spre limuzina sa.

Gărzile de corp o luară din loc, unul dintre ei alergând ca să se aşeze la volan şi să pornească maşina.

Nola se aşează pe bancă, cu braţele încrucişate pe piept. Abia respirând, privea fără măcar să vadă plecarea nesperată a patronului său.

În momentul în care limuzina se puse în mişcare, o maşină de poliţie parcă lângă ea. Un poliţist bine făcut, îmbrăcat în civil, ieşi din maşină şi se apropie de geamul din spate ca să schimbe două cuvinte cu Minotti.

— Tu eşti, Marco? întrebă el, aplecându-se în interiorul maşinii.

— Salut, inspectare. Cartierul trebuie să fie foarte nervos dacă te-au deranjat pentru un asemenea fleac.

— Mă aflam în preajmă. Ogeacul tău a luat foc?

— Da, imobilul era al meu.

— He, he! Cine are necaz pe tine?

— Oh, ştiţi cum merg lucrurile, inspectare. Lumea asta e plină de nebuni.

— Poate că da, poate că nu Ai auzit zvonul care circulă? Nu-i deloc o veste bună. Dar presupun că ai aflat.

— Care zvon?

— Se pare că Bob Hunter a revenit la New York.

Minotti zâmbi şi întrebă:

— Cine este Bob Hunter?

Poliţistul se mulţumi să zâmbească şi el, un zâmbet plin de subînţeles.

— Nu eram chiar prin preajmă. Dacă vrei să ştii totul, sunt consemnat la Cartierul General de la miezul nopţii. Şi aştept.

— Asta nu e deloc plăcut, spuse calm Minotti. Şi ce aşteptaţi, mai exact?

— Poţi să-i spui primul set, dacă vrei.

— Se pare însă că aţi părăsit Cartierul General?

— Exact! După câte se pare, nu mai e timp de aşteptat, Marco.

— Nu înţeleg despre ce vorbiţi, inspectare, zise Minotti cu o

faţă puţin schimbată.

— Eşti sigur?

Poliţistul aruncă o privire rapidă spre ceilalţi ocupanţi ai maşinii, înainte să se retragă şi să se ridice. Ducând apoi două degete la frunte, adresă un mic salut şi privi maşina îndepărtându-se.

— Poponaru'! mormăi Minotti. Tot aşa şmecher a rămas!

— Poate că asta este o veste bună, observă Joe Salemo, şeful trupei, instalat pe scaunul din faţă. Se pare că poliţia din oraş e hotărâtă să-l prindă, de data asta. Nemernicul va avea, fără îndoială, de furcă!

— Nu conta prea mult pe asta, zise Minotti.

Se întrerupse un moment şi îşi aprinse o ţigară înainte de a relua:

— Opreşte-te la primul telefon şi sună-l pe Matty. Explică-i ce e cu acel Ferrari roşu. Ar trebui să poată fi remarcat foarte uşor. Ce nemernic, acest tip! Are tupeu... să se plimbe în stilul ăsta. Când mă gândesc că avem tot oraşul acoperit, milimetru cu milimetru, iar el, vine cu Ferrari la *Nopţile Romane!* Vreau să ştiu cine l-a pus să ia fata. Ai? Cine?

— Eşti sigur că e vorba de Hunter?

— Pentru moment, vom proceda aşa. Mai departe, vom vedea.

Exact în acel moment, şoferul înjură, uitându-se în oglinda retrovizoare cu nişte ochi mari.

— Dumnezeule! exclamă el. Nu-i un Ferrari roşu în urma noastră? La mai puţin de o sută de metri!

Toate capetele se întoarseră spre geamul din spate.

— Oricum e ceva roşu, zise şeful trupei.

— Ticălosul! zise calm Minotti.

— Să lăsăm telefonul, ordonă şeful trupei şoferului, şi ia-o prima la dreapta, spre parc. Iar voi, fiţi pregătiţi!

— Ticălosul! repetă Minotti. El este cel care ne-a atras în capcană.

Dar vocea sa nu părea să exprime un regret, dimpotrivă. Marco Minotti nu putea să viseze o ocazie mai bună: o dată, destinul îi surâdea, şi era un surâs plin de promisiuni. Minotti va fi, în sfârşit, *Capo di tutti Capi*, iar capul lui Hunter îi va servi drept flamura sub care nimeni nu va refuza să-l servească. Ce mai pleaşcă!

CAPITOLUL V

Câteva minute mai devreme, Hunter încredinţase fata încă inconştientă lui Rose d'Avril aflată la bordul rulotei de război, dându-i instrucţiunile următoare:

— Ia legătura cu Hal. Această fată are nevoie de îngrijiri. Dacă trebuie internată, duceţi-o la spital, dar cât mai discret posibil, şi asiguraţi-vă că va fi bine păzită. Dacă nu, aveţi mare grijă de ea.

— Cine este? întrebă Rose d'Avril.

— Nu am nici cea mai vagă idee. Nu ştiu ce căuta acolo. Poate că este o aventurieră, dar ceva îmi spune că are un rol important în acest joc şi că trebuie să avem mare grijă de ea. Spune-i asta lui Hal şi asigură-te că va înţelege acest lucru.

Hal, bineînţeles, era Harold Brognola, numărul unu al echipei federale însărcinată să ducă lupta împotriva crimei organizate din Statele Unite. Dar era şi cel mai convins dintre partenerii lui Hunter, în ciuda poziţiei sale oficiale. Venise şi el la New York, escortat de o armată impresionantă de federali, ca să-i asigure lui Hunter, în cazul unui eşec, maximum de sprijin – oficial, bineînţeles – pentru succesul acestei ultime zile a celei de-a doua campanii sângeroase. Mâine, cu voia lui Dumnezeu, Hunter va pleca la Washington, unde va fi în mod discret dar oficial absolvit de toate „păcatele", astfel încât să poată organiza o nouă „forţă-fulger" capabilă să pună capăt ameninţărilor externe, în continuă creştere, care cântăreau greu în securitatea ţării. Cu toate acestea, propunerile pe care preşedintele i le făcuse lui Hunter îi puseseră acestuia o gravă problemă morală. Hunter jurase, de fapt, pe mormântul părinţilor lui, să extermine Mafia, oriunde s-ar afla ea, în ţară. Un jurământ pe care nu-l făcuse din spirit de răzbunare, ci pentru că înţelesese unde se ascundea răul care îi rodea patria. Chiar dacă nu sperase niciodată că va reuşi în această treabă macabră, oricum şi-ar fi consacrat întreaga viaţă acestui ţel. Şi, puţin câte puţin, a fost nevoit să recunoască un fapt evident. După câte se zvonea pe la Washington, atacurile sale repetate împotriva boşilor Mafiei duseseră la dărâmarea completă a Organizaţiei: marile familii fuseseră dislocate, suferind de o lipsă dramatică de autoritate şi de absenţa unei structuri generale solide care să le susţină. Odată cu trecerea timpului, influenţa lor în sânul mediilor politice şi financiare scădea, în timp ce dispăreau, unii după alţii, şefii cei mai de

temut, toţi victime ale ofensivei lui Hunter...

Brognola îi transmisese, deci, Exterminatorului un mesaj ce venea direct de la Casa Albă:

— Preşedintele este un om de o înaltă moralitate. El detestă toate acţiunile de violenţă. Dar, în acelaşi timp, este şi realist şi înţelege perfect războiul, idealul şi angajamentul tău. Actualmente, el se confruntă, pe plan internaţional, cu o problemă înfricoşătoare: terorismul. O problemă care este asemănătoare cu cea a industriei crimei. Aceste organizaţii teroriste acţionează în mod sistematic, opunându-se tuturor legilor internaţionale şi bătându-şi joc de morala unora sau a altora. Aceşti tipi sunt nişte criminali, în adevăratul sens al cuvântului. Ei se folosesc în mod abil de propriul nostru cod moral ca să ne lovească mai bine. Exact cum a făcut dintotdeauna Mafia, care acţionează protejându-se în spatele drepturilor noastre constituţionale, asigurându-şi astfel impunitatea. Teroriştii se ascund în spatele Codului Civil internaţional, ştiind că nu vom reacţiona niciodată prin forţă, atâta timp cât respectăm propria noastră morală, dar şi opinia publică mondială. Iar ei merg din ce în ce mai departe. Încep chiar să ne ridiculizeze, tratându-ne ca pe nişte incapabili, pe anumite canale de televiziune din mai multe ţări din lumea a treia. Iar asta este o situaţie cu adevărat dramatică, iar dacă nu-i vom pune capăt, ne vom confrunta cu un dezastru. Dacă situaţia se menţine, în curând nu va mai fi mai mult de un consulat american în ţările din afara Occidentului. Altfel spus, este posibilă o ruptură totală şi ireversibilă între Orient şi Occident, cu manifestări rasiale fără precedent în istoria omenirii. Al treilea război mondial poate că nu este prea departe şi, fără îndoială, i se va da o înfăţişare de cruciadă! Să privim puţin: Pakistanul este pe cale să pună la punct o bombă atomică. India o are deja. Toată lumea este indiferentă faţă de neproliferarea armelor nucleare! Arma atomică nu mai este apanajul câtorva naţiuni civilizate... Dacă situaţia internaţională continuă să se înrăutăţească, mai devreme sau mai târziu, o putere din zona a treia ne va şantaja cu bomba. Şi acest lucru este sigur, la fel cum doi plus doi fac patru. Iată, de fapt, cum se pune problema: cum poate fi reafirmat prestigiul naţiunii americane? Cum facem să evităm ca lumea civilizată să nu fie dominată de nişte popoare abia ieşite din preistorie? Singurul răspuns care se impune este următorul: trebuie acţionat în mod brutal şi definitiv împotriva terorismului, înainte ca acesta să nu capete nişte dimensiuni

catastrofale. Şi mă întreb dacă nu cumva este prea târziu! Oricum, nu vom putea invada toate ţările care adăpostesc terorişti, când tocmai aceştia reprezintă sursa de ostilitate a conducătorilor lor faţă de noi. Deci – şi acesta este chiar sentimentul preşedintelui – trebuie să găsim o soluţie nouă şi originală. O acţiune în forţă, directă, spectaculoasă şi ţintită foarte precis asupra tuturor celor care, în afara frontierelor noastre, ameninţă securitatea ţării. Oricum, nu vom bombarda un oraş de un milion de nevinovaţi ca să eliminăm o mână de criminali internaţionali! Există alte metode de a ajunge la aceşti indivizi! Şi numai tu, Buldozerule, poţi rezolva problema. Pe tine te vrea preşedintele. Şi cât mai repede.

Iată în mare care era conţinutul mesajului.

Cu toate acestea, preşedintele se văzuse obligat să accepte o soluţie de compromis propusă de Hunter, iar Brognola fusese încă o dată intermediarul:

— Buldozerul acceptă misiunea pe care i-o încredinţaţi, domnule, îi spusese el preşedintelui, însă pune o singură condiţie. Şi el are o problemă la care ţine: nu este absolut convins că Mafia este definitiv distrusă. Vă cere, deci, să-i acordaţi şase zile, ca să ducă la bun sfârşit ultima sa campanie.

— Ultima sa campanie?

— Da, domnule. Vedeţi dumneavoastră, lui nu-i vine să creadă că războiul său este câştigat definitiv, iar planul lui este următorul: vrea să distrugă ultimele puncte nevralgice ale Organizaţiei. Şase teritorii în şase zile. Ştiu că acest lucru pare imposibil, dar îl cunosc pe Hunter, iar el este capabil să reuşească. Bineînţeles, va avea nevoie de o infrastructură pe care i-o voi asigura chiar eu. Sub o acoperire sigură, căci ştiu că va trebui câteodată să ocolim legea. Cred că este un compromis echitabil. Voi fi gata să mă justific în faţa oricărui tribunal american, în cazul în care...

— Şi eu la fel, mărturisi preşedintele, zâmbind.

— Asta înseamnă că sunteţi de acord, domnule?

— Asta înseamnă, reluă preşedintele, că va trebui să mi-l aduci pe acest bărbat, de astăzi într-o săptămână. Şi îl vreau teafăr şi nevătămat. Recurge la toate mijloacele necesare pentru a reuşi. Evident că nu-l putem amnistia în mod public şi nici întâmpina oficial. Dar putem face din el un alt om şi asta este şi intenţia mea. Poţi să-l asiguri de asta din partea mea.

Brognola îi raportase cuvânt cu cuvânt această discuţie lui Hunter, iar acesta ştia că astăzi, *sâmbătă,* numărului unu al

forţelor federale puţin îi păsa de panica mare ce domnea în sânul Organizaţiei din New York. Dar el mai ştia că Brognola avea o etică profesională perfectă şi că, după cum îi promisese lui Hunter ajutor şi asistenţă, îşi va respecta toate angajamentele luate. Din acest motiv, Exterminatorul abandonase fără să ezite victima inconştientă în mâinile prietenului său. După care se întorsese la localul în flăcări, sperând că Minotti, Vulturul din Bronx, încă mai dădea târcoale pe acolo.

Şi bineînţeles că nu se înşelase.

Hunter conducea încet maşina, astfel încât să fie uşor reperat, şi ştiu imediat că ocupanţii limuzinei îl văzuseră. Maşina cea mare se deplasa foarte uşor pe linia mediană a şoselei, înainte de a intra din nou în şirul de unde ieşise: o uşoară eroare care nu i se întâmplă unui şofer demn de acest nume, mai ales când are propriul patron în maşină. Asta dacă nu cumva ceva deosebit îi atrăsese atenţia.

Hunter văzu limuzina intrând pe strada numărul 96, spre Central Park. Acceleră, sperând să intre primul în parc, ca să evite să fie căutat în labirintul aleilor. Dar ei nu erau grăbiţi şi nu aveau nici un chef să scape de maşina roşie. Când Hunter intră în parc, limuzina aştepta liniştită la prima răscruce. Imediat ce şoferul văzu mica maşină sport, acceleră spre sud pe aleea centrală.

Hunter apăsă la rândul lui pe acceleraţie şi, zâmbind, îşi puse surdina la Beretta de care nu se despărţea niciodată. Nu-i plăcea să acţioneze fără să fi făcut în prealabil o recunoaştere a terenului, însă momentul i se părea bine ales, o ocazie nesperată pentru a marca repede câteva puncte, o ocazie pe care nu trebuia să o scape. Trebuia numai să găsească o zonă de luptă liberă, unde nu risca să implice oameni nevinovaţi.

Altfel, va fi nevoit să se retragă. Însă Cel de Sus era de partea lui. Aversele scurte, ceaţa şi rafalele de vânt păreau să-i descurajeze pe obişnuiţii parcului. Doar câteva persoane care făceau jogging se vedeau în depărtare.

Exterminatorul găsi, în sfârşit, zona favorabilă luptei: la extremitatea vestică a lacului din centrul parcului. Acolo, din cauza umidităţii, ceaţa forma o perdea de protecţie groasă, iar locul era liber.

O singură apăsare pe acceleraţie şi maşina Ferrari se apropie de limuzină. Când fu la o distanţă de aproximativ o sută de metri, Hunter deschise focul. Glonţul lovi pneul stâng din spate, făcând să apară o urmă de cauciuc ars pe şosea. Însă limuzina îşi

urmă drumul, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Avea, deci, pneuri antiglonţ. Altfel spus, întreaga maşină era blindată şi fără îndoială dotată cu unul dintre cele mai noi sisteme de protecţie superuşoare şi complet invizibile cu ochiul liber. Aceste sisteme erau folosite din ce în ce mai mult. Hunter cunoştea bine performanţele acestor sisteme noi – pentru că şi rulota sa de război era dotată cu unul dintre acestea – dar şi punctele lor slabe.

Bineînţeles că maşina lui Hunter era extrem de firavă în comparaţie cu limuzina cea mare. Dar gongul luptei sunase şi poate că nu va mai suna şi a doua oară, în acea *sâmbătă blestemată.*

Trebuia să atace, iar Hunter nu ezită nici măcar o secundă.

CAPITOLUL VI

Nu intrase bine pe strada 96 că deja Joe Salemo îşi elaborase strategia. În acel moment, acest lucru nu era numai dreptul său, ci şi responsabilitatea sa. Dar, dacă şeful era expert în materie, era în general mai prudent să laşi specialistul desemnat să se ocupe de aceste lucruri. Minotti putea, bineînţeles, să ia locul şefului său de trupă, însă cei care ar fi făcut acest lucru nu ar fi avut de trăit mult timp. Astfel că Marco nu protestă decât de formă atunci când Salemo, după ce opri limuzina, îi ordonă să coboare şi să fugă.

— Tai-o printre copaci până ajungi la stradă, Marco, îl sfătui el. Jimmy te va însoţi. Apoi, luaţi un taxi şi duceţi-vă la adăpost. Vom veni să vă căutăm mai târziu.

Manevra fu executată în linişte, iar când maşina Ferrari reapăru în oglinda retrovizoare, Minotti şi garda sa de corp personală dispăruseră deja în boscheţi. Apoi limuzina porni la drum fără să se grăbească, până la următoarea bifurcaţie, acolo unde începu dansul.

Salemo avea la bord patru puşti. În privinţa limuzinei, aceasta era un adevărat tanc. Pneurile, rezervorul de benzină şi toate geamurile erau concepute să reziste gloanţelor unei duzini de mitraliere ce trăgeau în acelaşi timp. Caroseria era pur şi simplu impenetrabilă. În sfârşit, de fiecare parte a banchetei din spate şi lângă scaunul de lângă şofer, fuseseră amenajate mici orificii, largi, exact cât să strecori în ele ţeava unei arme.

— Uite că vine, mormăi şoferul.

Într-adevăr, maşina lui Hunter apăru în oglinda retrovizoare.

Salemo făcu un semn cu capul trăgătorului aşezat pe bancheta din spate. Tipul deschise orificiul ca să introducă în el ţeava unei mitraliere Uzi.

— O să tragă în noi cu băşini de iepure! zise un altul, văzând revolverul apărând la geamul maşinii din spate.

Salemo rânji văzând mica dâră de foc ce ţâşnise din Beretta lui Hunter, în timp ce un zgomot aproape imperceptibil se auzi dinspre roata din spate.

— Are, totuşi, un amortizor, observă el. Haideţi, băieţi, rezolvaţi cât mai bine problema.

Şoferul întrebă cu o voce încordată:

— Dau drumul la ulei pe şosea?

— Absolut deloc, Dumnezeule! răspunse repede Salemo. Dimpotrivă, trebuie să-l lăsăm să se apropie.

— Se apropie! exclamă trăgătorul din spate.

Apoi, după o secundă, zise:

— La dracu', ce naiba e chestia aia?

O armă cu un aspect ciudat tocmai îşi făcuse apariţia la geamul din dreapta lui Hunter: era un instrument cu o ţeavă suficient de groasă ca să arunce nişte mingi de golf.

— E un lansator de grenade! strigă şoferul.

— Calmează-te, calmează-te! mormăi Salemo.

Dar ei nu cunoşteau foarte bine capacitatea de rezistenţă a limuzinei. Nici măcar Salemo. Citise toate caracteristicile tehnice şi ştia că fusese concepută ca să reziste, însă niciodată până acum nu o încercase. Iar pentru acest botez, i-ar fi plăcut să aibă în faţă pe oricine altcineva decât pe nemernicul de Bob Hunter. Însă el era acolo şi Salemo, ţintuit în propria maşină super-blindată, îşi putea vedea faţa în oglinda retrovizoare. Se înfioră uşor, în timp ce maşina roşie se apropia din nou. Nemernicul conducea cu o singură mână, iar cu cealaltă ţinea arma impresionantă îndreptată spre ei.

— Atenţie, va vira pe iarbă, zise şoferul.

Salemo se întoarse spre trăgătorul din spate şi strigă:

— Foc, acum!

Acestea au fost ultimele cuvinte care au răsunat în acea maşină. Detunătura mitralierelor, amplificată în spaţiul închis al acelei caroserii blindate, provocă un vacarm infernal, încât ocupanţii îşi făcură timpanul ţăndări şi deveniră brusc complet năuciţi, incapabili de cel mai mic reflex.

Dar Salemo, care nu mai înţelegea nimic, nu îşi pierduse vederea. Cel puţin, nu încă. Văzu micile găuri în caroseria roşie, văzu de asemenea geamurile zburând şi văzu maşina Ferrari coborând o pantă, înainte să reapară mai departe pe stradă, exact în faţa limuzinei.

Pentru un moment – un moment oribil – Joe Salemo nu văzu decât un singur lucru: flacăra enormă care ţâşni din acea puşcă destul de groasă, care ar fi putut arunca mingi de golf. Iar flacăra gigantică, monstruoasă, devoră tot parbrizul limuzinei, precum o ciupercă otrăvitoare roşiatică şi lacomă.

Aceasta fu, fără îndoială, ultima imagine zărită de Salemo.

*

* *

Era un război tactic, nu un joc în care orice individ dotat cu

puţin creier putea să se retragă la timp. Dar mai ştia că învingătorul acestor jocuri ale morţii nu era în mod obligatoriu cel mai prudent.

Hunter văzu ţeava mitralierei Uzi ieşită prin acel orificiu şi înţelese imediat că va trebui să-i răspundă cu un foc sălbatic. Era o perspectivă puţin îmbucurătoare, întrucât ştia că, atacând atât de aproape cu explozibil, risca să păţească şi el acelaşi lucru ca şi cel atacat.

Dar cum să distrugi o „armada" ambulantă bine adăpostită într-o cutie cu roţi, impenetrabilă?

Răspunsul era totodată simplu şi evident.

În acest caz, nu trebuia atacat vehiculul, ci indivizii care erau înăuntru, sau mai exact, sistemul lor nervos. Maşinile reacţionează, ele nu gândesc. Oamenii gândesc, iar reacţiile lor sunt adesea modificate.

Aşadar, Hunter îşi elaboră planul de atac gândindu-se la oameni şi nu la maşină. Toate geamurile vehiculului erau acoperite cu un strat subţire atât de opac, încât nu se distingea ce se întâmpla în interior. Hunter nu vedea nici măcar câţi oameni sunt înăuntru. În schimb, arma era vizibilă. Cu toate acestea, maşina avea o slăbiciune pe care Hunter o ştia: era un vehicul conceput ca să reziste şi nu ca să atace. Acest lucru ducea la o mobilitate destul de mică, mai ales în comparaţie cu cea a micului Ferrari. Hunter cunoştea, de asemenea, foarte bine şi modelul de pistol-mitralieră Uzi: ştia pe de rost toate caracteristicile lui de foc, greutatea, lungimea şi capacitatea, însă în acest caz, din cauza lărgimii orificiului, Uzi avea un câmp de tragere foarte limitat şi, cu excepţia unei relative mobilităţi orizontale, risca să se comporte ca o armă fixă. Cu toate acestea, nu era o jucărie de copii, dar nici de neînvins.

Rămânea acum problema configuraţiei terenului. Hunter trebuia să se deplaseze lateral pe o suprafaţă lată de cel puţin douăzeci de metri, având nevoie şi de o cale de acceleraţie rapidă. Găsi aceste două cerinţe într-un loc în care aleea făcea o curbă mare la stânga, în jurul lacului. Acolo, de-a lungul aleii, terenul cu gazon cobora într-o pantă lină până la malul apei. Acesta era locul ideal ca să treacă la atac.

Hunter acceleră cu brutalitate şi, ajuns la nivelul barei din spate a limuzinei, coborî nebuneşte până la malul apei.

Imediat, arma Uzi începu să intre în acţiune, mitraliind maşina roşie. O linie punctată ascendentă apăru pe caroserie, pe măsură ce maşina sport cobora pe pantă. Primele gloanţe pătrunseră

exact deasupra roţii din faţă, apoi tăiară portiera, înainte de a străpunge linia acoperişului.

Până în acel moment, totul nu mergea chiar aşa de rău. Hunter scăpă fără nici o zgârietură.

Arma M 79 era încărcată şi gata să răspândească moarte, ţeava depăşind cu câţiva centimetri geamul atunci când Hunter viră cu brutalitate la dreapta, ca să ajungă pe alee.

Totul mergea strună. Maşina Ferrari intră pe alee, la aproximativ treizeci de metri faţă de limuzina care se apropia în viteză. Hunter acţionă grenada explozivă, apoi traversă aleea în diagonală, ca să se ascundă între copaci, în partea opusă.

Nici un moment nu se gândise că aceste minunăţii mici ar putea pune în dificultate acel tanc. Hunter ţintise maşinile umane, nu limuzina. Şi, aparent, el le găsise. Încărcătura de explozibil lovi parbrizul blindat în dreptul şoferului. Ea explodă într-o tornadă de foc infernal, iar dacă geamul rezistă, efectul fu îngrozitor pentru sistemul nervos al ocupanţilor ei.

Maşina cea mare făcu un salt brusc şi se clătină în partea dreaptă înainte de a intra în copaci, pe trotuarul aleii. Acolo, ea lovi mai întâi un trunchi de stejar, se dezechilibră şi, sub impactul loviturii, se rostogoli şi căzu din nou.

Hunter părăsise maşina roşie şi punea un nou cartuş de explozibil în arma M 79. De data asta, trase fără nici cea mai mică emoţie. Sub impact, capota limuzinei fu smulsă, cât şi una dintre portierele din spate. Grenada explodă într-un uragan de foc care înghiţi pentru un moment întreg vehiculul, în timp ce vaporii de benzină care ieşeau din rezervor se aprinseră.

Hunter se apropie de maşină cu un pas plictisit, căutând cel mai bun unghi de tragere. Însă aceasta era acum o precauţie inutilă.

Numără patru posibile cadavre în maşina cuprinsă de flăcări. Două în spate, care încă se mai zbăteau, pline de sânge şi de bucăţi de creier de la cei doi ocupanţi din faţă.

Ar fi trebuit să fie, totuşi, şase...

Hunter scrâşni din dinţi, punând arma M 79 pe coapsă. Apoi se acoperi cu impermeabilul şi plecă pe jos spre partea estică a parcului.

Într-adevăr, acea zi va fi fără îndoială o zi lungă! O *sâmbătă blestemată.*

CAPITOLUL VII

Poliţistul cel bine făcut se afla acolo, cu mâinile în buzunare, privirea pierdută în depărtări, în timp ce tehnicienii examinau cu minuţiozitate resturile calcinate ale maşinii blindate, sperând să găsească unele indicii.

— Nu contează de unde începeţi, mormăi poliţistul la adresa oficialului federal care îl însoţea. Faptele demonstrează totul. Este suficient să ai ochi şi experienţă ca să înţelegi ce s-a întâmplat. Maşina Ferrari a urmărit Cadillac-ul, apoi prima a aşteptat ocazia. La nivelul curbei, aceasta a tăiat, pur şi simplu, drumul celei de-a doua maşini, trecând peste iarbă. De acord, ea a primit şaptesprezece gloanţe, însă s-a descurcat şi a luat puţin avans; după care le-a tăiat calea în diagonală, exact în momentul în care ei se apropiau. Iar tipul le-a trimis grenada în plin, în parbriz. Geamul a rezistat loviturii, dar cei din maşină au păţit-o oricum, văzând motorul explodându-le în faţă. Din cauza impactului, şoferul a pierdut controlul maşinii, nu pentru că l-a atins grenada, ci din cauza fricii de care a fost cuprins. Acum, a doua grenadă: tipul a aruncat-o când limuzina era deja răsturnată. El nu urmărea decât un singur lucru; să se asigure că nimeni nu va supravieţui.

— Ne putem imagina lucrurile ca petrecându-se invers, zise ofiţerul federal, iar pentru mine, acest lucru este infinit mai coerent. Cel care conducea maşina Ferrari cu greu putea să trimită nişte bombe prin geamul portierei, păstrând în acelaşi timp şi controlul maşinii. Mai mult, putem presupune că în Ferrari se aflau două persoane. Şi chiar în acest caz ipoteza rămâne absurdă: cum să aibă curaj un tip sau chiar doi aflaţi într-o maşină mică precum aceasta să atace o limuzină blindată, cu şase trăgători înarmaţi la bord? E o prostie!

— Pretinzi că Minotti a şters-o împreună cu unul dintre oamenii lui şi nu a participat la luptă? Însă eu prefer să văd astfel lucrurile. Cadillac-ul a urmărit maşina roşie şi a ajuns-o din urmă. Atunci, a făcut-o să părăsească strada şi cei dinăuntru au tras cu arma, fără menajamente, asupra ei. Din cauza loviturii, şoferul maşinii Ferrari a pierdut controlul, iar Cadillac-ul s-a retras în linişte, crezând că valsul se terminase, în acest moment, intervine un element necunoscut: poate că limuzina şi-a schimbat traseul şi a plecat spre nord. Sau poate că ucigaşii s-au

ascuns, pur şi simplu, între copaci, în josul drumului, ca să-l aştepte pe Minotti şi pe al doilea tip care lipsea. Este dificil de spus.

— Iar omul din Ferrari, după părerea ta, îl întrerupse inspectorul, s-a evaporat în natură?

— La fel ca Minotti şi omul său?

— Nu am nici un răspuns de dat, oftă inspectorul, dar îţi pot spune numai atât: raţionamentul tău nu stă în picioare. Mai întâi, nimeni nu a aruncat nici o bombă. Avem trei martori care l-au văzut pe omul nostru părăsind localul cu băi şi duşuri, cu o „armă ciudată" în mână. După descrierea pe care au făcut-o, se pare că este vorba de un M 79 modificat. Altfel spus, un lansator de grenade, bătrâne. Iar acest lucru, la noi, înseamnă Bob Hunter. Ca şi restul, de altfel. El a părăsit locul incendiului cu cel puţin douăzeci de minute înainte de sosirea lui Minotti şi a oamenilor lui. Atunci, cine pe cine urmărea, în afacerea asta? Pentru mine, acesta este un scenariu Hunter clasic, şi ştii foarte bine şi tu că am dreptate. Atunci, la ce bun să mai discutăm?

Oficialul federal îşi aprinse o ţigară, apoi privi îndelung aleea parcului, răspunzând:

— Să vedem ce spunem presei! Înţelegi că avem şi noi priorităţile noastre.

Poliţistul îşi frecă buzele, apoi se ridică şi se pregăti să plece.

— OK, zise el cu un zâmbet firav. Asta seamănă cu o reglare de conturi între gangsteri, dar ancheta continuă. E bine?

— Aproape, admise federalul.

— Şi spune-i lui Brognola că aici e vorba de ochi pentru ochi. Mai spune-i că n-am uitat acea dimineaţă ploioasă din Queens în care am început să sper că într-o zi oraşul meu va deveni din nou onorabil. Şi poţi să-i spui că încă nu mi-am pierdut această speranţă.

— Mulţumesc, inspectore. Îi voi transmite acest mesaj.

Şi, atingându-şi uşor cozorocul şepcii, ofiţerul federal se îndepărtă.

Însă poliţistul îl strigă.

— Mai spune-i să-şi calmeze puţin elanul, zise el. Nu mai vreau masacre în parc, Dumnezeule!

Ofiţerul federal se întoarse şi îi adresă un salut. Apoi se urcă într-o maşină oficială, unde se aşeză, oftând, alături de superiorul său.

— E de partea noastră, explică el.

— Perfect, zise Brognola.

— Ce s-a întâmplat în Queens, într-o anumită dimineaţă ploioasă?

— Funeraliile lui Augie Marinello.

— Atâta tot?

— Dacă vrei. Ceremonia a fost urmată de cel mai extraordinar schimb de focuri înregistrat în analele oraşului. Atunci era a doua acţiune a lui Hunter.

— Apropo, Rafferty cere să-l mai cizelezi puţin. Nu mai vrea nici o luptă în stradă.

Brognola se lumină la faţă şi, unindu-şi mâinile pe genunchi, zise:

— Sunt într-adevăr geniali, poliţiştii ăştia. Îşi imaginează că pot face ce vreau din Bob Hunter. Dacă ar fi fost aşa, nu am mai fi stat aici să aşteptăm ca nişte neghiobi ca să evităm ce-i mai rău. Nu e nimic la New York care să valoreze cât jumătate din degetul său mic, şi uită-te puţin cum se umflă în pene, la volanul maşinii lui roşii! De altfel, este curios faptul că nu ne-a contactat încă.

Şi, strigându-l pe şofer, ordonă:

— Verifică rulota, George.

Şoferul luă imediat microfonul.

— În orice caz, n-a rămas la faţa locului, zise oficialul federal. Sunt aproape sigur, şefu'. Aparent, Minotti a fugit fie înainte, fie în timpul luptei. Iar Buldozerul cred că este pe urmele lui. Asta ar putea să încingă puţin lucrurile.

— Şi, după părerea ta, cum se deplasează? Poate pe jos? Maşina lui e găurită de gloanţe!

Oficialul federal zâmbi.

— Dacă nu are alte posibilităţi, merge şi în patru labe! Nu mi-ar plăcea să-l am pe tipul ăsta pe urmele mele. Eu...

Tăcu brusc, ca să asculte discuţia şoferului prin radio. O frumoasă voce de femeie răspunse apelului:

— Aici, *baby-sitter.*

— Aici, George. El este cu tine?

— Numai în contact radio. Ai vreun mesaj de transmis?

Brognola luă microfonul şi răspunse în locul şoferului:

— Aşteptăm un raport despre starea sa personală.

— Starea personală este excelentă, răspunse Rose. Rămâneţi pe fir.

Brognola oftă uşurat şi se întoarse spre partenerul său.

— Ai auzit? Stare personală excelentă!

— Ţi-am spus, răspunse ofiţerul federal.

Câteva momente mai târziu, vocea lui Rose d’Avril răsună din nou.

— Cere înlocuirea maşinii cu una identică. Va trebui lăsată la dispoziţia lui în garajul-ţintă centrală. Cu cheia sub numărul de înmatriculare din faţă.

— Treaba este ca şi rezolvată, răspunse Brognola.

Apoi se întoarse din nou spre ofiţer.

— Dumnezeule, trebuie să facem rost cât mai repede de un nou Ferrari roşu! Te ocupi tu de asta Dave?

— Dacă vreţi, zise ofiţerul federal. Apropo, cine finanţează acest vacarm?

— El.

— Dar de unde scoate atâţia bani?

— Îi ia de la ticăloşi!

— Imposibil!

— Ba da, e foarte şmecher. Mafia este cea care finanţează propria sa distrugere. Eşti satisfăcut acum, nu?

Ofiţerul federal înghiţi în sec înainte de a ieşi din maşină. Brognola i se adresă şoferului:

— Înainte, George. Vom face o mică plimbare prin parc.

Vehiculul se puse în mişcare când Rose d’Avril se auzi din nou:

— Marco Polo a şters-o.

— Încotro? întrebă Brognola.

— Spre ţinta centrală.

— Crezi că este, într-adevăr, necesar? mormăi federalul.

— El aşa crede. Cere informaţii despre starea sănătăţii tinerei persoane.

Brognola oftă înainte să răspundă:

— Identitate încă necunoscută. Se află în mâini bune. Starea este incertă până în prezent. Ai informaţii complementare?

Rose d’Avril asigura transmisia între Brognola şi Hunter. Ea reveni în legătură după un anumit moment.

— Îmi pare rău, nu am alte informaţii. Cere un diagnostic.

— A fost fără îndoială drogată, răspunse Brognola. Drogul folosit nu a fost încă identificat. Se cercetează cauza exactă a comei şi tratamentul ce trebuie aplicat. Stare incertă. Repet: incertă.

— Recepţionat.

Şi, un moment mai târziu:

— Bun, terminat.

— Perfect, mormăi Brognola.

Apoi se adresă şoferului:

— Ne întoarcem la autocar, George.

În realitate, nimic nu era perfect, din contră. New York-ul nu avea nici o nevoie de Bob Hunter. Dar Washington-ul avea, oraşul nu putea să stea mult timp fără el!

CAPITOLUL VIII

Dacă am putea pune timpul într-o sticlă, precum gazul, şi să-l vindem în supermarketuri, am avea dificultăţi în definirea valorii mărfii. Un sfert de oră poate trece fără ca noi să ne dăm seama, în timp ce, în alte ocazii, acelaşi timp ne poate părea îngrozitor, minunat, rodnic, promiţător şi Dumnezeu ştie mai cum! Să stai un sfert de oră cu mâna pe o flacără probabil că pare o eternitate, în timp ce acelaşi sfert de oră petrecut cu o parteneră „dotată” va părea mult prea scurt pentru oricine. Pe scurt, timpul – acest lucru a fost spus de Einstein – depinde întotdeauna de eveniment. El este a patra dimensiune a realităţii fizice.

Abia se scursese un sfert de oră de când Hunter se aventurase în Central Park, ca să-l urmărească pe Marco Minotti. În faţa localului *Nopţile Romane,* încă mai întârziau vreo două maşini de poliţie, iar câţiva poliţişti se plimbau ca să-şi dezmorţească picioarele. Curioşii dispăruseră demult, însă Lou Nola nu-şi părăsise locul în care rămăsese: era în continuare aşezat pe bancă, exact în faţa fostului său loc de muncă.

Hunter se aşează lângă el şi îl luă prieteneşte pe după umeri:

— Haide, curaj, prietene! murmură el calm. Petrecerea abia a început.

Nola fu nevoit să se gândească ceva timp ca să-l recunoască pe individul impresionant care tocmai se aşezase lângă el. După care se încordă, deschise gura, apoi o închise, şi umerii săi căzură din nou ca şi cum ar fi fost definitiv învins. La capătul unui moment de linişte, Nola mormăi:

— Ce mama dracu’ fac acolo?

— Tocmai acest lucru voiam să mi-l spui tu, răspunse Hunter.

— Ce amuzant eşti! îl ironiză Nola cu amărăciune. Când mă gândesc că luni întregi am muncit acolo: am fost ocărât, certat, hărţuit, am primit o mulţime de şuturi în fund, şi toate astea doar pentru trei sute de dolari pe săptămână!

— Uiţi şi suplimentele, îi aminti Hunter. Ele erau destul de încurajatoare.

— Suplimente, pe dracu’! mormăi Nola. Marco spune că eşti un fanfaron. Este adevărat?

— Tu ce crezi?

— Nu cred nimic. Puţin mă interesează!

Hunter scoase din buzunar un teanc de bancnote şi numără

zece hârtii de o sută de dolari, sub privirea neîncrezătoare a lui Nola. Apoi puse mia de dolari în mâna mafiotului.

— Pentru ce sunt?

— Ca să te stimulez.

— Nu înţeleg.

— Tocmai ţi-am spus, îi aminti Hunter, că petrecerea abia a început. Te-am văzut, mai devreme, când discutai cu Marco, şi cred că te-ai descurcat de minune. Sincer.

Nola începu să-şi mai revină.

— Adevărat?

— Da. Spune-mi, putem vorbi ca de la bărbat la bărbat?

— Mai e vorbă! zise Nola, băgând repede în buzunar mia de dolari, privindu-l apoi pe Hunter cu toată gravitatea impusă de moment.

— Marco s-a îmbarcat pe un vas plin cu găuri, zise Hunter. Şi ştie foarte bine acest lucru. Iată de ce se comportă ca un nebun.

Nola zise scârbit:

— E nebun de când îl ştiu eu.

— Dar, în ultimul timp, boala s-a cam înrăutăţit, nu? întrebă Hunter.

— Poate, da. Poate că ai dreptate. N-am mai văzut unul mai nebun ca el până acum. Jur pe capul mamei mele. Tâmpitul ăsta pare că vrea să fie lichidat!

— Da, răspunse Hunter.

— Destul de curând, altul mai şmecher îi va veni de hac, sunt sigur de asta.

— Ai dreptate.

— Eu m-aş oferi voluntar. Şi, crede-mă, nu trebuie să mă gândesc de două ori!

Hunter aprinse o ţigară pe care i-o oferi lui Nola, apoi îşi aprinse alta pentru el. Îl întrebă cu o voce joasă:

— Şi de ce nu, până la urmă?

— Pentru asta sunt banii?

— Bineînţeles că nu! Aceşti bani reprezintă felul meu de a cere scuze unui frate. A trebuit să mă folosesc puţin de tine şi ţi-am provocat numai probleme. În acest mod vreau să-mi cer scuze.

Nola dădu din umeri.

— Dar nu sunt deloc rănit. Nu am nici cea mai mică zgârietură. Aşa că banii ăştia, pentru ce sunt mai exact?

Hunter îi zâmbi.

— Reprezintă un avans.

— Un avans pentru ce?

— Nu înţelegi nici măcar că eşti angajat?

— Dar pentru ce mă angajezi?

Hunter scoase o bucată de hârtie din buzunar şi scrise ceva pe ea înainte de a i-o da lui Nola.

— Recunoşti adresa asta?

— Nu, nu cred.

— Este a Cartierului General. Înţelegi ce vreau să spun? Nu ai fost niciodată pe acolo?

— Eu? Visezi! Nici măcar n-am un nume! Cu trei sute de dolari pe săptămână nu poţi ajunge prea departe!

— Acum ai o mie, îi aminti calm Hunter. Ştii că mă numesc Omega. Poţi oricând să mă găseşti la Cartierul General, sau să laşi un mesaj pentru mine.

Micul gangster se ţinea bine acum!

— De ce aş încerca să-ţi telefonez? întrebă el.

— Nu se ştie niciodată, răspunse Hunter, enigmatic. Nu ştii când îţi va fi de folos.

Brusc, Nola începu să râdă, iar zâmbetul său era la fel de hidos.

— Deci, eşti unul adevărat! Nu era fanfaronadă! exclamă el.

Drept răspuns, Hunter zise:

— De acum înainte, tu eşti Lou Prietenul.

Altfel spus, de acum înainte Lou era „investit”. Acum avea un „nume”. Luă, deci, o înfăţişare solemnă şi răspunse, foarte demn:

— Cred că am înţeles ce vrei. Deocamdată, pot să-ţi spun doar atât: ea era la noi de trei zile. Marco a adus-o miercuri seara, foarte târziu, în noapte. Aproape că m-a târât din pat ca să mă ocup de fată. Nu avea încredere în schimbul de noapte. Pe scurt, îmi amintesc foarte bine, era seara întoarcerii sale din New Mexico. Era foarte nervos.

— Şi ea a rămas ascunsă acolo în tot acest timp?

— Da. Ieri a început să vomite. De altfel, n-am fost la ea decât de două ori. În fond, ce dracu’! Asta nu intra în atribuţiile mele. N-am cerut eu să fie adusă aici. Sincer să fiu, am destulă treabă de făcut, şi mai ales pentru trei sute de dolari pe săptămână! Marco mi-a spus doar să-mi ţin gura. Apoi era tipul ăla care venea de trei sau patru ori pe zi. Un doctor, mai mult sau mai puţin, după câte am înţeles. Un evreu. Venea mereu cu mica lui servietă. De fapt, cred că o droga cu ceva, dar nu ştiu cu ce şi nici de ce. Oricum, nu era treaba mea. În orice caz, Marco a turbat când a aflat că ai luat fata cu tine. Apropo, cine era?

— Aş vrea să afli tu cine este, Lou.

Nola dădu din umeri.

— OK, voi încerca. Mă întreb dacă...

— Ai numărul la care îl poţi găsi pe Marco?

— Da.

— Mai aşteaptă douăzeci de minute, apoi dă-i un telefon. Spune-i că, dintr-odată, îţi aminteşti un detaliu: ultima dată când doctorul a venit la fată, a plecat într-o maşină sport de culoare roşie. Ai înţeles?

Nola îi adresă un nou zâmbet hidos.

— Da, am înţeles! Se pare că eşti tare şmecher!

Hunter îi zâmbi şi el.

— În orice caz, trebuie să încercăm, când un nemernic ca Marco încearcă să ne ducă de nas pe toţi. După ce ai vorbit cu el la telefon, te întorci imediat la *Nopţile Romane.* Poate îţi aminteşti ceva interesant cu privire la acea fată. În acest caz, caută-mă la Cartierul General. Dacă nu, fă pe mortul şi ascunde-te. Oh, apropo, poţi să laşi mesaje unui prieten de-al meu de acolo.

Şi, scoţând o nouă bucată de hârtie, scrise pe ea numele *Leo Turrin* şi i-o întinse lui Nola.

— Doar lui. Ai înţeles?

— OK.

Însă micul gangster luă imediat o înfăţişare ciudată.

— Te supără ceva? îl întrebă Hunter.

Nola dădu din umeri şi răspunse:

— Mă întrebam numai dacă acest lucru îmi va crea probleme.

— Aiurea! exclamă Hunter. Este o nimica toată, Lou.

— La asta mă gândeam şi eu.

— Stai liniştit, te afli într-o situaţie mai bună decât Marco.

— Adevărat?

— Da. N-ai auzit vacarmul din partea cealaltă a parcului, acum un sfert de oră?

— Ba da, ceva vag. Ce s-a întâmplat?

— Citeşte ştirile la prânz. Atunci vei înţelege.

Hunter se îndepărtă fără să privească în spate, încercând să găsească un taxi.

Poate ca această manevră nu va folosi la nimic! Poate că se va dovedi bună! Mafioţii îşi puteau schimba mereu culoarea. Ceea ce era sigur, în cazul de faţă, era că Hunter îi oferise o şansă lui Nola.

Iar el se afla pe drumul cel bun, era sigur de asta. Instinctul

său de luptă îi spunea acest lucru. Aflase că Minotti adusese fata exact în seara eşecului lamentabil suferit la White Sands.

Însă venise timpul să se ducă acum la Cartierul General, vizuina Aşilor.

Va vedea mai târziu dacă cele două minute pe care i le acordase lui Lou Prietenul fuseseră sau nu un timp pierdut.

CAPITOLUL IX

Hunter se afla la etajul douăzeci şi opt al unui imobil modern, situat în plin centrul unuia dintre cartierele cele mai căutate ale oraşului. Era una dintre bijuteriile de patrimoniu ale grupului Marinello, din timpul splendorii sale. Bătrânul Augie oferise spre concesiune atunci, într-un gest de generozitate teatrală, *Cosei Nostra,* printr-un contract de închiriere pe termen lung şi pentru suma modică de un dolar pe an, ultimele trei etaje ale imobilului.

Dar Augie nu era uşă de biserică şi, privind mai de aproape, generozitatea sa era relativă. El se infiltrase într-adevăr – prin propriile puteri, bineînţeles – în sânul întreprinderii creatoare a imobilului după ce o falimentase graţie unor abile manipulări ale mâinii de lucru şi complicităţii organismelor oficiale însărcinate să emită certificate de identitate, astfel încât devenise singurul şi unicul proprietar al imobilului, cumpărându-l cu şaizeci la sută mai puţin decât valoarea sa reală.

În mare, *Capo di tutti Capi* furase, în văzul şi cu ştiinţa tuturor, un imobil de mai multe milioane de dolari şi primise onorurile luptei (plus o reducere fiscală deloc neglijabilă) închiriind trei etaje unei asociaţii „nonprofit”, altfel spus *Cosa Nostra,* al cărei şef de necontestat era.

Mai târziu, acest escroc de Augie făcuse o favoare Marii Confrerii. Un cadou sau o investiţie pe termen lung? Numai Dumnezeu ştie. În momentul căderii lui *Capo di tutti Capi,* portarii şi-au însuşit toate proprietăţile funciare ale grupului ca să le repartizeze între creditorii păcăliţi, iar imobilul făcuse parte din lot. Contractul de închiriere încheiat cu *Cosa Nostra* era perfect legal şi, atâta timp cât asociaţia „nonprofit” va continua să existe, nimeni nu o va putea expulza din clădire.

Dar Hunter era astăzi la New York ca să pună capăt existenţei sale oficiale. De altfel, el vizitase deja acest „cuib de vultur”, în timpul ultimei sale descinderi la New York.

Commissione avusese într-un timp un rol foarte eficace la nivelul gestiunii şi administrării generale a reţelei de crimă organizată. Era vorba aici de o industrie ca oricare alta şi, văzută din acest unghi, ea trebuia bine administrată şi structurată la nivel internaţional, după nişte metode precise. La acea epocă, numita *Commissione* era foarte competentă în materie de finanţe internaţionale şi ar fi putut dovedi acest lucru multor

oameni de afaceri prosperi.

Dar *Commissione* exista pe două planuri distincte: planul concret şi planul abstract. Pe plan concret, era vorba de o mică armată de oameni, ucigaşi, lichele în general, plus un anumit număr de afacerişti veroşi specializaţi în comploturi şi intrigi puse la punct de experţi juridici şi fiscali, corupţi şi ei, dar întotdeauna foarte competenţi. Toţi acei oameni se ocupau de problemele de gestiune şi de organizare de zi cu zi.

În calitate de corp abstract, *Commissione* însemna şefii înşişi: era un fel de confrerie eteroclită, ce grupa toţi seniorii junglei care, ucigând, jefuind, prădând pe toţi cei care le stăteau în cale, reuşiseră să controleze toată industria crimei cât şi subprodusele sale, măcinând astfel din interior aproape întregul Continent nord-american. *Commissione,* în calitate de corp abstract, nu ocupa toate săptămânile ultimul etaj al imobilului lui Marinello. Dimpotrivă, aceşti rechini de elită se întâlneau rar, de multe ori nici nu se cunoşteau şi, oricum, nu aveau încredere unul în celălalt.

Originea Aşilor se pierdea în mit şi legendă, dar fără îndoială necesitatea de a se dota cu o forţă ce urma să acţioneze ca o poliţie paralelă decursese direct din dihotomia existentă între realitatea concretă şi realitatea abstractă a acestei *Commissione.*

După toate aparenţele, în tot cazul la început, Aşii erau responsabilii diferitelor Familii în Consiliul Şefilor Supremi şi ei acţionau mai întâi ca spioni, dar şi ca apărători ai intereselor şefului lor, în faţa căruia se însărcinau să îndeplinească respectarea deciziilor. Într-un asemenea ansamblu de lichele, probabil că meseria nu era deloc monotonă! Iar la început, Aşii o îndeplineau foarte bine. Prea bine, chiar. Pe măsură ce marile Familii ale crimei se măreau şi teritoriile lor deveneau mai prospere, apăreau şi dificultăţile: Aşii, copleşiţi de creşterea atribuţiilor, au început să ceară „asistenţi”, care la rândul lor au cerut un întreg stat-major de ajutori de băgători de seamă care să-i secondeze în birocraţia lor. Dintr-odată, se născuse cancerul birocraţiei!

În epoca glorioasă a Mafiei americane, existau mai mult de două sute de „administratori” angajaţi pe lună de Sfânta Corporaţie. Dar deja rolul Aşilor se modificase considerabil. Ei constituiau acum un fel de Gestapo de elită şi ocupau întregul etaj douăzeci şi opt, „cuibul de vultur”, în timp ce statul lor major de curieri se afla la cele două etaje inferioare, devenite mult prea

mici ca să-i încapă pe toţi.

Aşii controlau întreaga Organizaţie în adevăratul sens al cuvântului. Ei erau structuraţi pe o piramidă a puterii foarte strictă, Aşii de Pică ocupând vârful, urmaţi de Aşii de Treflă. Aşii Roşii – Inimă şi Romb – erau mai puţin puternici, dar, în calitate de Aşi, ei se bucurau de o autonomie virtuală absolută căci, ca şi Aşii Negri, se aflau în serviciul *Cosei Nostru* şi nu în cel al unor anumiţi şefi.

Se spune – şi aici este fără îndoială o bună parte de adevăr – că Marinello, asistat de partenerul său Barney Matilda, pusese pe picioare această forţă secretă şi eminamente redutabilă, pentru că ea avea puterea de viaţă şi de moarte asupra Organizaţiei întregi. Dar intrarea în scenă a lui Hunter deranjase destul de tare această activitate.

Marinello era mort şi îngropat. Barney Matilda la fel, ca şi toţi foştii şefi ai acelei epoci eroice. Teritoriile deveniseră necontrolabile, pentru că erau complet dezorganizate şi cel mai adesea se duceau pe apa sâmbetei, în timp ce noii gangsteri apăruţi Dumnezeu ştie de unde profitau de panica generală ca să ocupe locurile rămase goale şi să pună la punct noi mici afaceri deloc curate. Trambulinele politice nu mai erau fiabile. Sindicatele începeau să se descurce cu propriile mijloace, şi cea mai mare parte a acoperirilor oficiale şi legale se destrăma din toate părţile. Pe scurt, Imperiul era corupt înăuntru, *Commissione* de fapt nu mai reprezenta nimic, iar *Cosa Nostra* aparţinea deja trecutului: era o anecdotă care se bucura de o notă în josul paginii în istoria americană a secolului al XX-lea.

În privinţa Aşilor – acest Gestapo de infern – Hunter, dislocând Organizaţia prin atacurile sale succesive, reuşise să-i facă responsabili de căderea dramatică a sacrosanctului Imperiu. Astfel că puţinii care mai rămăseseră nu aveau o existenţă prea rozã.

O parte dintre ei părăsise ţara. Alţii, mai puţin vizaţi în mod direct de supravieţuitorii lacomi, se retrăseseră în mod înţelept undeva la soare. Cei care avuseseră curajul sau inconştienţa să rămână nu se aventurau prea departe de New York, mergând şi aşa pe vârful picioarelor.

Etajele douăzeci şi şase şi douăzeci şi şapte ale imobilului lui Marinello erau destul de liniştite de ceva timp, însă ele adăposteau un personal administrativ redus, însărcinat să regleze afacerile curente şi să asigure comunicarea între ultimii supravieţuitori ai regatului.

Leo Turrin era creierul şi şeful acestei echipe. După el, „cuibul de vultur” nu mai era acum decât o „sfântă al sfintelor” aproape goală, cu câţiva Aşi Roşii care să asigure gestiunea cotidiană şi vizita foarte episodică a unui As de Treflă cunoscut sun numele de cod Sigmund.

După spusele lui Leo Turrin, rămăsese încă un As de Pică, care răspundea la numele de Frankie. Acesta din urmă asigura legătura între diferite teritorii răspândite în cele patru colţuri ale ţării. Bineînţeles, Omega, Frankie şi Bob Hunter erau una şi aceeaşi persoană.

Iată că Frankie-Omega se reîntorcea la vatră, unde venea să ceară ce i se cuvenea. Aşa se zicea!

CAPITOLUL X

Un ascensor direct făcea legătura numai între ultimele trei etaje, plecând fie de la subsolul unde era parcarea, fie din holul de la intrarea principală. Hunter îl luă din hol şi urcă direct până la „cuibul vulturului”. Ascensorul dădea într-un al doilea hol privat care ducea, printr-o uşă dublă din sticlă, spre o cameră imensă, cu trei pereţi în întregime din sticlă, care comunica prin nişte uşi mari cu o imensă terasă de unde aveai o vedere panoramică asupra oraşului. De partea cealaltă a holului, se aflau birourile. Hunter îşi însuşise unul, în timpul faimoasei „erori din Manhattan”, ce avusese loc cu puţin timp în urmă. Dar, dacă atunci îi reuşise lovitura, acţiunea de acum risca să se dovedească mai delicată.

Scoase o cheie din servietă şi o strecură în broasca uşii din sticlă care se deschise fără dificultate. Perfect: sălbaticii nici măcar nu s-au gândit să schimbe yalele!

Exact la intrarea în camera cea mare, se afla un birou impozant în formă de potcoavă care, în timpurile mai glorioase, servea drept loc de primire pentru personajele importante aflate în vizită. Astăzi însă, sala cea mare era la fel de rece ca un muzeu: totul era perfect curat, se simţea un vag miros de deodorant, iar ecourile foarte slabe ale unei muzici domoale se auzeau dintr-un difuzor încastrat în tavan.

Până la urmă, acest calm nu era deloc ciudat: era sâmbătă dimineaţa, iar la New York puţine birouri cunosc o activitate febrilă în această zi.

Hunter ieşi fără zgomot din sală şi se îndreptă spre biroul lui Omega, cel mai mare dintre cele trei birouri particulare, aflate de partea cealaltă a holului privat. După cele trei camere, se întindea un labirint de birouri mai mici, săli de conferinţe şi de proiecţie, camere pentru diverse activităţi, plus două bucătării.

Hunter deschise uşa biroului „său”, când un tânăr, foarte elegant, apăru în pragul biroului vecin. Hunter nu-l mai văzuse niciodată pe tip, însă înţelesese imediat cine era.

— Pot să vă informez, domnule? întrebă foarte politicos Asul Roşu.

— Nu acum, mulţumesc, răspunse rece Hunter. Te voi chema eu.

— Poate că ar trebui să respectăm protocolul, dacă nu aveţi

nimic împotrivă, reluă celălalt, zâmbind. Pot să vă văd cartea?

Hunter încruntă sprâncenele şi, scoţând portofelul din buzunar, scoase cartea de As de Inimă Neagră.

Tânărul îi zâmbi şi dispăru la el în birou.

Omega intră în al său şi, scoţându-şi impermeabilul şi pălăria, dezlipi arma M 79 lipită de coapse şi o suspendă în cuier, după care o acoperi cu impermeabilul. Apoi se aşeză la masă.

La câteva secunde după aceea, o uşă de comunicare se deschise şi intră Asul Roşu. Toţi aceşti Aşi nu era nici nebuni şi nici jerpeliţi. Toţi proveneau de la universităţi bine cotate, fuseseră bine educaţi şi se îmbrăcau ca nişte prinţi. Ei erau, în Organizaţie, echivalentul agenţilor CIA şi erau, în general, foarte ageri la minte.

Tipul îi întinse cartea lui Hunter.

— Vă doresc bun venit, domnule. Suntem fericiţi să vă avem printre noi.

— Ce-i cu calmul ăsta aici? mormăi Hunter. Unde este toată lumea? Parcă suntem într-o catacombă!

Asul întinse mâinile în faţă şi răspunse calm:

— Este sâmbătă astăzi, domnule.

— Ei bine, sună-l pe Marco! se răsti Hunter. Şi mai repede.

Apoi, întinzând mâna, zise:

— Dar arată-mi mai întâi cartea ta.

Timp de câteva secunde, tipul rămase încremenit, dar îşi reveni repede şi, afişând un zâmbet, scoase din buzunar cartea de As Roşu, înainte de a se aşeza în faţa lui.

Hunter puse uşor cartea pe birou şi o întoarse pe partea cealaltă. Ah, ah, tânărul era deci un Romb! Hunter scoase o cheie minusculă cu un magnet de pe faţa internă a biroului. Deschise apoi sertarul central şi găsi acolo o altă cheie: cea de la ultimul sertar din dreapta, jos. Acolo trebuia să se afle o cutie mică, din metal, ce conţinea un carnet din piele, unde erau ţinute toate „cheile” regatului. Hunter avea unul la fel la bordul rulotei sale de război şi nu avea, deci, nevoie să-l consulte pe acesta. Însă juca un joc şi dorea să-l facă după anumite reguli. Găsi acolo numărul tânărului la pagina zece. Asul Roşu nu era situat foarte sus în ierarhie ca să aibă un nume de cod. Astfel, el figura doar ca Donald Rutiglio.

Hunter închise carnetul şi, după ce puse la loc cutia, îi întinse cartea proprietarului ei. Apoi, ridicând un picior pe marginea biroului, îşi împreună mâinile la ceafa şi zise:

— Cred că nu ne-am mai întâlnit niciodată.

— Într-adevăr, domnule. Nu lucrez la sediul central decât de... în sfârşit...

— Să spunem lucrurilor pe nume, îl întrerupse Hunter. De când totul merge prost. Cel mai grav, vezi tu, nu este să spui, ci să admiţi că lucrurile ar putea să rămână astfel. Motiv pentru care te mai întreb o dată: unde este toată lumea? Şi, mai ales, ce face Sigmund?

Rutiglio se foi discret pe scaun, înainte de a răspunde la întrebare. În sfârşit, zise:

— Nu l-am mai văzut pe Sigmund. Şi, ca să fiu sincer, domnule, prima dumneavoastră reacţie mi s-a părut de bun-simţ. Într-adevăr, aici domneşte un calm de moarte, demn de o catacombă.

Hunter îşi aprinse o ţigară şi suflă fumul direct în faţa Asului Roşu.

— Stai liniştit, rânji el, nu va dura mult. Vacanţa s-a terminat, Donald. Cheamă-l pe Leo Pisica. Vreau să fie aici în două minute. Sper că este la serviciu, sâmbătă!

Rutiglio zâmbi şi se ridică de pe scaun.

— Noi nu-i zicem aşa domnului Turrin. El este cel care conduce statul-major. Sunt sigur că-i aici, dar rareori se află la el în birou. E un om de o competenţă excepţională. Cobor să-l caut.

— Du-te, şi mai repede, mormăi Hunter.

Tipul zâmbi din nou şi ieşi.

E calm tânărul! Foarte calm şi deloc idiot! Datorită unor tipi ca el, nişte nemernici ca Marco Minotti puteau spera să reconstruiască crima organizată, şi să-şi întindă tentaculele corupte în cel patru colţuri ale lumii. Dar, de acum înainte, lucrurile nu vor mai sta aşa! Niciodată. Hunter jurase acest lucru.

Îşi suflecă cracul stâng al pantalonilor şi deschise o cutie dreptunghiulară prinsă de pulpă cu ajutorul unei bande elastice adezive. Obiectul era aproape cât un pachet de ţigări obişnuit şi era în realitate un emiţător-receptor radio ultrasofisticat. Hunter ridică antena acestuia, după care se îndreptă spre terasă.

După douăzeci de secunde, găsi amplasamentul ideal pentru mica sa bijuterie. Smulse pelicula adezivă care proteja faţa autocolantă, o fixă bine în locul respectiv şi acţionă butonul de pornire.

Un releu din consola de informaţii a rulotei va primi acum tot ce transmitea micul emiţător. Era, de asemenea, şi un multi-receptor dotat cu un sistem care emitea simultan pe şase frecvenţe diferite şi înregistra pe şase benzi de magnetofon.

Aceste şase benzi vor fi legate la şase microfoane suficient de mici ca să fie ascunse în receptorul unui telefon. Lui Hunter nu îi mai rămăsese decât să le plaseze. Fixă unul în telefonul său personal şi unul în fiecare telefon de la celelalte două birouri mari. Pe al patrulea îl ascunse în biroul în formă de potcoavă de la recepţie. Ultimele două le păstră pentru Leo Turrin.

După aceea, îşi verifică Beretta, îi amplasă amortizorul şi o puse pe birou, sub un dosar gros.

Acum era gata să-şi primească vizitatorii.

Şi aştepta destul de mulţi.

Aştepta practic pe toată lumea...

CAPITOLUL XI

Rose d'Avril lucra la consolă, când Brognola intră în rulotă. Era o fată bine făcută şi foarte frumoasă, cu o siluetă care îţi tăia răsuflarea, cu braţe de marmură, un piept care te înnebunea, nişte ochi mari şi luminoşi şi un păr negru şi abundent care îi cădea cu graţie peste umeri. Cine îşi putea imagina măcar o secundă, se gândea Brognola, că această femeie superbă fusese şefa de promoţie la ingineri informaticieni? Şi, chiar mai mult, cine ar fi crezut că ea se va lansa într-o carieră de funcţionar în serviciul guvernului? Cu un asemenea fizic, s-ar fi potrivit mult mai bine printre manechine sau chiar printre tinerele care pozează pe prima pagină pentru *Play-Boy.*

Văzându-l intrând, Rose d'Avril îi adresă şefului ei un zâmbet seducător, murmurându-i:

— Îţi cer doar un minut.

Brognola se apropie de consolă, se aşeză şi îşi aprinse una dintre ţigările sale favorite, privind-o pe Rose lucrând. Tânăra femeie era foarte eficace. Brognola se simţea uşor vinovat. Atunci când o recrutase, lucrurile nu merseseră aşa cum îşi dorea el. Încă de la prima sa misiune, Rose, în ciuda lipsei sale de experienţă, se angajase trup şi suflet alături de Marele Bărbat. Se întâmplase acest lucru numai din vina lui? În orice caz, Brognola o prevenise dinainte:

— Vei simţi fără îndoială ceva pentru acest bărbat, îi spusese el. Aproape toate femeile se îndrăgostesc de el. Să n-ai încredere în el. E un mare visător. E şi un mare romantic, dar nu cu femeile. Acest tip nu are decât o singură obsesie în cap şi, crede-mă, nu-i vorba de dragoste. Aşadar, să-ţi aminteşti vorbele mele şi să păstrezi distanţa. Altfel, rişti să ajungi într-o vale a lacrimilor. Acest om este „aproape mort"!

Ea îl privise atunci cu ochii ei luminoşi.

— Staţi liniştit, domnule. După câte mi-aţi spus, Bob Hunter nu e deloc genul meu...

El îi vorbise apoi de Hunter şi de războiul său. Intrase chiar şi în detalii, cum nu mai făcuse niciodată cu nimeni. Căci, atunci, considera că acest lucru era necesar atât pentru ea, cât şi pentru el. Iar el citise foarte clar dezaprobarea din ochii ei... Nu, era clar că bărbatul nu-i plăcea...

Până în ziua în care îl întâlnise.

Numai cu şase zile mai devreme! Se poate? Şase zile de apocalipsă...

Iar acum se ataşase de el, oh, da, pentru totdeauna.

Rose d'Avril ridică privirea de pe consolă şi afişă un zâmbet ambiguu, ca şi cum ar fi citit gândurile lui Brognola. Însă se mulţumi să spună:

— Aparent, totul merge de minune.

— Ce se întâmplă, mai exact?

— Nu mare lucru, pentru moment. Prietenul nostru tocmai a intrat şi a deranjat întreg personalul. Nu voi înţelege niciodată cum reuşeşte să facă aşa ceva!

— Cu îndrăzneală şi multă abilitate, mormăi Brognola. Sunt amplasate toate microfoanele?

— Da, sunt şase în total.

— Pot să ascult?

Rose dădu din cap şi explică:

— Nu, nu în direct. Nu merge aşa. Cutia neagră de acolo primeşte fiecare dintre cele şase surse şi le stochează în nişte secvenţe continue de zece minute. La sfârşitul fiecărei secvenţe, ea comunică totul calculatorului. Vreau să spun, cele şase benzi şi cele şase surse în acelaşi timp. Este o operaţiune care durează zece secunde, în cursul cărora intrările sunt triate, reasamblate şi adunate într-un program destinat arhivelor, iar imediat după aceea, transcrise pe bandă audio. Astfel, înregistrarea datelor se face automat şi fără pierdere de timp.

— Atunci, cum trebuie să procedez ca să ascult ce se petrece acolo?

— Tocmai v-am reglat terminalul. Priviţi.

Brognola întoarse capul spre calculatorul cel mare. Butonul „Program Audio" era aprins.

— Butoanele de la 1 la 6 reprezintă cele şase linii diferite, explică din nou Rose. Buldozerul este pe linia 1. Căţărătorul, pe linia 4. Nu ştiu cu ce corespund celelalte.

— Deci, ca să aud, apăs pe butonul 1?

— Exact. Atunci îl veţi auzi pe Buldozer, cel puţin pentru prima secvenţă de zece minute. Pentru a doua, apăsaţi pe 1 plus 2, şi aşa mai departe. Calculatorul a eliminat deja pasajele de pauze şi timpii morţi, aşa încât conversaţia va curge încontinuu. Veţi avea totuşi pe ecran un cronometru care indică durata locurilor goale.

— OK, mormăi Brognola, aplecându-se spre terminal.

— Apropo, reluă Rose, cine este Sigmund?

— De ce mă întrebi?

— La sfârşitul primei secvenţe, el tocmai intra în biroul Buldozerului. Dar n-am apucat să aflu nimic despre el, căci erau abia la felicitările de rigoare.

Brognola oftă şi, întorcându-se cu scaunul, apăsă tasta numărul 1.

*

* *

Tipul abia bătuse la uşă, intrând în birou fără să mai aştepte să fie invitat. Avea o înălţime medie, dar era foarte solid, cu o faţă dăltuită parcă din lovituri de cosor şi o privire foarte dură. Vârsta nu putea fi definită, putea avea oricât între treizeci şi şaizeci de ani. Nici Hunter nu îl mai văzuse niciodată, dar ştiu imediat despre cine era vorba.

— Hei, Sigmund, merge bine treaba? întrebă el cât mai natural posibil.

Asul de Treflă se duse direct la fereastră şi privi afară un moment, după care se întoarse.

— Mă tem că nu merge bine deloc. Maşinăria s-a stricat, zise el, zâmbind.

— E suficient s-o repari şi apoi va merge din nou, observă Hunter.

Bărbatul se întoarse spre fereastră, îşi aprinse o ţigară, trase un fum lung şi îl dădu afară cu brutalitate. Apoi, întoarse capul ca să-l privească pe tipul aşezat în spatele biroului.

— Care este motivul întoarcerii tale? întrebă el cu o voce joasă.

Hunter îi aruncă o privire dură.

— Sunt aici. Atâta tot.

— Scuză-mă. Nu voiam să...

Sigmund trase un nou fum din ţigară şi continuă:

— Eram în Europa când... în sfârşit...

— Da, ştiu, erai la Zürich.

O licărire uşoară apăru în ochii Asului de Treflă.

— Se pare că ştii mai multe tu despre mine, decât eu despre tine.

— E normal, nu?

Sigmund zâmbi şi se apropie de birou. Stinse chiştocul în scrumieră apoi, aplecându-se înainte, îl privi cu atenţie pe bărbatul din faţa lui.

— Pot să-ţi pun o întrebare personală?

Hunter zâmbi şi el.

— De ce nu?

— Îmi place faţa ta. Cine ţi-a făcut-o?

Aceasta era o întrebare clasică între Aşi. Hunter, de data asta, râse înainte de a-i răspunde:

— Ăsta este un lucru mult prea personal.

Legenda spunea că Aşii îşi schimbau faţa aproape la fel de des ca pe costume. Era un mijloc sigur de a păstra pentru totdeauna secretul adevăratei lor identităţi.

Hunter îşi schimbase faţa încă de la începutul războiului său. Un examen minuţios al anumitor locuri precise scotea în evidenţă foarte clar urmele de neşters ale „remodelării sale faciale”.

— Te înţeleg, răspunse Sigmund. Mai ales în timpurile pe care le trăim. Iar acum, dacă îmi dai voie să mă exprim în totală libertate, sunt puţin surprins să te văd aici.

— De ce?

— Ei bine, mi se pare că ai mai fost aici şi ultima oară când a sărit totul în aer, nu?

— Într-adevăr, zise cu răceală Hunter.

— Oamenii acestui oraş au o memorie bună şi o dorinţă de răzbunare foarte tenace.

— Ca peste tot, observă calm Hunter-Asul de Pică.

— Nu. În special, aici.

Hunter dădu din umeri.

— Nu pe mine mă urăsc, Sigmund! Ceea ce îi enervează este decadenţa actuală a Organizaţiei. Dar ne vom ocupa noi de asta.

— Noi doi, singuri? Căci nu am mai rămas decât noi, ştii foarte bine asta. Şi, de altfel, mă întreb uneori dacă nu cumva este mai bine aşa.

Asul de Treflă oftă şi îşi dădu drumul în fotoliu, în faţa lui Hunter.

— Ceea ce a mai rămas, vezi tu, nu merită osteneala. Cel puţin dacă...

— Cel puţin, dacă ce?

— Cel puţin să punem mâna pe nemernicul ăsta de Hunter. *Şi el* s-a întors în oraş.

Sigmund accentuase cuvintele „şi el”, detaliu care nu îi scăpă lui Hunter.

— L-ai văzut? întrebă calm Asul de Pică.

— Cine l-a văzut vreodată? Dar este aici, sunt sigur. De când m-am întors din Europa, mi-am consacrat tot timpul studierii acestui tip, analizei metodelor sale de acţiune şi explorării

psihologiei sale. Acum cred că ştiu cum funcţionează şi cum acţionează.

— Foarte interesant, spuse Hunter. Am făcut şi eu aproape acelaşi lucru, dar pe teren, evident.

— Da, ştiu. Eu... în sfârşit, am înţeles că ţi-ai dat toată osteneala, Omega. Apropo, tu eşti şi Frankie, nu-i aşa?

— Eu sunt multă lume, răspunse cu răceală Hunter. Nu încerca să mă demaşti, Sigmund. Mulţi şi mult mai buni au încercat acest lucru, dar fără succes. Chiar şi Barney, alias Piatră, alias Stâncă...

Sigmund îşi aprinse o ţigară.

— Barney... stânca pe care se construise biserica noastră, murmură el. Credeam că sunt singurul care ştie acest lucru.

— Ştii tu, reluă Hunter, pe un ton confidenţial, că fraţii Talifero erau ţâncii lui Barney? Vreau să spun, copiii lui, în carne şi oase.

La auzul acestor vorbe, Sigmund rămase cu gura căscată, întrebă cu o voce nesigură:

— Este... este literă de Evanghelie?

— Este una dintre ele, îi zise Hunter calm. Mi-a încredinţat secretul exact înainte să moară.

Şi, cuprinzând întreaga cameră cu un gest teatral, adăugă:

— Exact înainte să moară mi-a lăsat moştenire toate astea!

— Ştiam, murmură Sigmund cu o voce joasă. Bănuiam că acest birou este sediul puterii. Era mereu gol. Câteodată, intram acolo ca să stau un moment şi să reflectez. Apoi, într-o zi, l-am văzut pe bătrânul Barney că ieşea de acolo. Era noapte. E deja mult timp de atunci. Am ştiut imediat că m-a văzut şi el. De fapt, întotdeauna am crezut că acesta era motivul exilului meu în Europa.

— Ce mai e pe acolo? întrebă Hunter, sperând să schimbe astfel subiectul.

— Nu foarte rău, dar puţin mai bine ca aici. Au supt conturile secrete ca şi cum ar fi fost vaci cu lapte. Deci, îmi spuneai că fraţii Talifero...

— Au pierdut între patruzeci şi cincizeci de milioane de dolari ieri, zise Hunter.

— Da, am auzit vorbindu-se despre asta. Fie vorba între noi, Omega, mai e destul de mult de salvat. Când săracul de Augie a murit...

— Nu sunt numai banii, observă Hunter, ca să ducă discuţia spre un subiect neutru. Banii, ştii foarte bine, vin şi se duc. Ar putea curge din nou în cascade aici, dacă repunem Organizaţia pe picioare. Şi cred că ai dreptate – acest tip, acest Hunter este

sursa tuturor necazurilor noastre. Ce te face să crezi că este acum aici?

— Ştiu asta! zise ferm Asul de Treflă.

— Şi de unde ai aflat?

— L-a atacat deja de două ori pe Marco în dimineaţa asta.

— De unde ştii că era el?

— Pentru că seamănă perfect cu restul. Am avut multe contacte cu Washington-ul în ultimele săptămâni. Am şi eu sursele mele acolo. Şi cred că înţeleg ce are de gând tipul, precum şi modul în care va proceda. Se află aici, îţi garantez. După părerea mea, pune la cale o ultimă lovitură.

— Ce gen de lovitură? întrebă calm Hunter.

— Vrea să arunce totul în aer, şi dintr-o singură lovitură. Cred că acesta va fi cântecul lui de lebădă.

— Ce înţelegi prin asta?

— Cred că va trece de partea federalilor.

— Ce te face să crezi aşa ceva?

— Ţi-am spus, am şi eu sursele mele.

— Dar dacă poliţiştii ştiu că tipul...

— Exact, zise Sigmund cu un zâmbet firav.

— Crezi că ei îl susţin?

— Întocmai!

— De când?

Sigmund dădu din umeri.

— Ce importanţă are? Ceea ce ne interesează este faptul că acum îl susţin.

Un moment de linişte se instală în birou, apoi Hunter se hotărî să vorbească din nou:

— Poate că ar trebui să-mi spui tot ce ştii.

— În ultimele săptămâni, au avut loc mişcări importante de forţe federale, explică Sigmund, pe un ton conspirativ. Iar la Washington este un tip care se numeşte Harold Brognola. În mod oficial, el este ataşat special al ministrului de Justiţie. Dar, în mediile bine informate, se spune că are legături la Casa Albă. Pe scurt, aceste mişcări de trupe federale sunt – pe ascuns, bineînţeles – direct dirijate şi programate de el. Vrei să ştii itinerariile acestor poliţişti şi ale maşinilor lor din ultima săptămână?

— Mi le pot imagina, admise Hunter.

— Exact, reluă Sigmund. Aceste trupe se deplasează cu avionul, dar mai este un întreg şir de maşini şi de camioane burduşite cu material electronic de ultimă generaţie. Plus,

bineînţeles, o întreagă armată de ofiţeri federali. Iar acest lucru nu e deloc o simplă coincidenţă, dacă aceşti tipi sunt peste tot pe unde apare şi Hunter.

— Este, într-adevăr, dificil de crezut.

— Iar astăzi tocmai au ajuns aici. Maşinile lor de transport se află toate la Aeroportul Kennedy.

— Poate că riscă totul, pentru ultima oară, să pună mâna pe Exterminator. Până la urmă, este omul cel mai căutat din ţară, nu?

— Teoretic, da, zise Sigmund. Dar totul este prea real ca să fie adevărat. Părerea mea este că ei îl susţin.

— Dumnezeule! Trebuie să-i coste foarte mult, mormăi Hunter.

— Când mă gândesc că acest guvern corupt cere ajutor unui asemenea nemernic... şi cu banii contribuabililor, bineînţeles...

— Este, într-adevăr, destul de înspăimântător, zise cu prudenţă Hunter.

— Ba este chiar mai rău, reluă Sigmund. Mă tem că omul nostru are una dintre cărţile noastre de identificare.

Hunter se strădui să pară cât mai neliniştit:

— De unde ai aflat asta?

— Nimic nu-i sigur... Dar, în sfârşit, aşa se presupune. Eu cred că o foloseşte deja de ceva timp. Poate tocmai din acest motiv am devenit brusc atât de nepopulari. Mă urmăreşti?

Da, Omega nu avea nevoie de un desen. Iar Bob Hunter nici atât. Acest As de Treflă era mai periculos decât o epidemie de holeră. Aşa cum era, ar fi devenit As de Pică, dacă Barney nu l-ar fi trimis brusc în Europa...

— Dacă înţeleg bine, suntem singuri, amândoi, bătrâne, îi zise Hunter. Să încercăm să vedem cum putem scoate castanele din foc cu mâna altuia.

*

* *

Hal Brognola sări, pur şi simplu, de pe scaun şi strigă:

— Dumnezeule!

— Ce s-a întâmplat? exclamă Rose d’Avril.

— Nu mă întreba nimic, te rog!

Deja şeful forţelor federale ieşise din rulotă, lăsând-o pe Rose total dezorientată.

Ea se instală în faţa terminalului principal, îşi puse căştile la urechi şi apăsă pe un buton. Câteva minute mai târziu, se

prăbuşi pe consolă şi îşi şterse o lacrimă care îi curgea pe obraz.

— Dumnezeule! strigă ea.

Stupoarea lui Brognola era de înţeles: secvenţa audio 1/2 scotea clar în evidenţă existenţa unui spion în lumea oficială de la Washington. Iar această scurgere de informaţii risca să ducă nu numai la eşuarea ultimul asalt al lui Hunter asupra New York-ului, ci şi a „Proiectului Phoenix”.

Brognola plecase înainte de stocarea secvenţei 1/3. Noutăţile pe care aceasta le conţinea erau mult mai îngrijorătoare.

Marco Minotti şi „trupele” sale tocmai ajunseseră la sediul central al Mafiei.

La White Sands, cu câteva zile în urmă, Hunter şi Minotti se întâlniseră faţă în faţă. Minotti supravieţuise acestei întâlniri şi în mod sigur nu o uitase.

El era deci, iar Rose d’Avril ştia foarte bine acest lucru, singurul *mafioso* din New York, capabil să-l identifice pe Bob Hunter.

CAPITOLUL XII

Leo băgă capul prin uşa întredeschisă şi anunţă:

— Minotti şi oamenii lui sunt aici. Se pregătesc să urce cu ascensorul.

— Câţi sunt? întrebă neliniştit Hunter-Omega.

— Cinci limuzine.

— Bine. Instalează-i confortabil în sala cea mare! ordonă Asul de Pică. Venim şi noi într-un minut sau două.

Apoi, întorcându-se spre Sigmund, întrebă:

— Ştiai că vin?

Tipul clătină din cap:

— Bineînţeles. Eu i-am chemat.

— De ce?

— Mi s-a părut elementar, explică Asul de Treflă. Trebuie să privim lucrurile în faţă. Marco este şeful acum.

— Mi se rupe inima auzindu-te vorbind aşa! mormăi Hunter.

— Totuşi, el asta spune, răspunse Sigmund cu un zâmbet grav.

— Iar tu eşti de partea lui?

— Prefer întotdeauna să fiu de partea puterii. Ca să fiu sincer, îţi voi mărturisi că, până ieri, eram mai degrabă pentru Santelli. Dar Tommy a dispărut acum, iar Marco este singurul care a rămas.

— Marco nu este decât un mic gangster de stradă!

— Aşa cum a fost şi Augie acum treizeci de ani. Şi, de fapt, ca toţi ceilalţi. Toţi au început pe stradă. Eu pot să mă înţeleg cu Marco. Tu?

— Aş prefera să nu! răspunse Hunter-Omega.

— Ai vreo soluţie coerentă de pus în practică?

— Mi-ar plăcea să găsesc una, te asigur!

— Te înţeleg. Dar ascultă-mă... Dacă pot să-ţi dau un sfat, bineînţeles... Poziţia noastră acum este extrem de fragilă, chiar efemeră. Aparent, suntem singurii supravieţuitori ai rasei. Cea mai mică gafa, cel mai mic pas greşit...

— I-ai spus ceva lui Marco cu privire la Washington? îl întrerupse Hunter.

— Nu în detaliu, răspunse Sigmund. I-am spus suficient cât să-i câştig încrederea, reluă el cu un zâmbet şmecher, dar prea puţin ca să poată să se lipsească de serviciile mele.

Hunter îi zâmbi.

— Ar trebui să devii As de Pică!

— Sunt de aceeaşi părere.

— Cu cât vom rezolva mai repede lucrurile oficiale, cu atât mai repede vom pune la punct noua Organizaţie.

— Mulţumesc, zise Sigmund.

Apoi adăugă:

— De mult timp merit acest lucru.

— Totuşi, eu te-am recomandat în sferele înalte, acum doi ani, zise Hunter pe un ton de confidenţă.

— Era înainte sau după...

— Înainte.

Sigmund înghiţi în sec.

— Ei bine, atunci ştim amândoi ce s-a întâmplat cu această recomandare: s-a rătăcit în Europa.

Acest As de Treflă avea simţul umorului! Nu era deloc rău. Hunter înghiţi şi el în sec şi zise:

— A mea s-a plimbat de două ori în America de Sud înainte să revină definitiv în ţară.

Sigmund zâmbi şi se ridică. Apoi deschise uşa puţin şi aruncă o privire în hol.

— Cred că sunt aici acum. Vrei să merg eu mai înainte...

— Da, îl întrerupse repede Hunter. Nu sunt sigur că voi putea contempla liniştit balta aia cu apă stătută.

Sigmund aproape că izbucni în râs, apoi îşi reveni şi zise:

— Eu, vezi tu, am trecut peste asta de mult timp.

După aceea, ieşi.

Hunter oftă şi scoase Beretta de sub dosarul cu care o acoperise. Scoase apoi amortizorul şi puse la loc arma în toc.

Nu, în mod evident, nu avea chef să-l contemple pe nemernic şi escorta lui. În orice caz, nu aici şi nici în aceste circumstanţe.

*

* *

Leo Turrin stătea la uşile ascensorului ca să-i întâmpine. Apucă mâna lui Minotti şi i-o strânse cu căldură.

— Dumnezeule, îmi face mare plăcere să te văd, Marco! exclamă el. Îmi făceam griji... Am auzit la radio povestea cu schimbul de focuri din parc... A apărut şi pe prima pagină a ziarelor. Mă întreb ce nemernic a fost în stare să...

Trei matahale ale lui Minotti o luară înainte ca să verifice sala cea mare. Doi scotoceau holul, iar cele două gărzi de corp ale lui Minotti se ţinură aproape de Leo, atunci când acesta îl urmă pe

Minotti în sală.

Era un tip valabil, acest Leo. Minotti ţinea la el... Mai mult, chiar îl respecta. Ar fi vrut să-l facă mâna sa dreaptă, dacă el ar fi fost de acord. Dar nu Leo Turrin era scopul vizitei sale de astăzi.

— Unde-i, Sigmund? mormăi el.

— Ia loc, Marco, zise amabil Leo, şi simte-te bine. Sigmund discută acum cu Omega. Mai întârzie câteva minute. Ce vrei să bei? Doamne, ce întrebare stupidă! Ştiu foarte bine!

Şi, pocnind din degete ca să-i atragă atenţia servitorului de la bar, zise:

— O votcă Eristoff pentru domnul Minotti! Rece şi cu trei picături de suc de portocale.

Ce ciudată era viaţa! Leo era simplu pistolar când Marco îşi strângea propriii bănuţi în Bronx. De ce nu încercase niciodată să-l ia lângă el...

Minotti se trânti într-un fotoliu imens din piele şi zise cu voce joasă:

— Bătrâne Leo, tu navighezi la vedere pe această rablă de vas şi te descurci de minune. Fără tine, mă întreb unde am fi fost. Însă aminteşte-ţi un lucru: dacă într-o zi vrei să-ţi schimbi meseria pentru una în aer liber, anunţă-mă.

Turrin zâmbi şi răspunse:

— Te gândeşti la ceva anume?

Minotti îşi muie buzele în votcă, apreciind amestecul. Îşi aprinse apoi o ţigară, scoase un rotocol gros de fum şi îl privi ridicându-se până la tavan. Apoi continuă cu o voce detaşată:

— Mă gândesc la o mulţime de lucruri. Trebuie să revenim la vechile surse de bază. Am pierdut deja prea mult timp şi prea mulţi bani. Şi uite unde am ajuns! Nu, trebuie să ne ascundem banii fără să ştie federalii. Îţi repet, vechile surse de bază, de asta avem nevoie.

Turrin aruncă o privire îngrijorată spre peretele din fund, apoi apropie un scaun de fotoliul lui Minotti, pentru ca discuţia să rămână doar între ei.

— Exact acest lucru mi l-am spus şi eu, de ceva timp, Marco, răspunse el cu jumătate de gură.

— Da, şi continuă să gândeşti în acest sens, Leo. Vechea Organizaţie va porni din nou la drum cu sânge nou. Iar eu îţi spun un lucru: îmi amintesc cum te ocupai de extorcarea de bani a târfelor, acolo, în nord. Şi nu te descurcai deloc rău pentru un tinerel. Ei bine, cu acest gen de afaceri trebuie să începem din nou. Sunt sătul până peste cap de marile afaceri. Federalii sunt

pe urmele noastre şi sunt din ce în ce mai şireţi aceşti nemernici!

— Înţeleg cam ce vrei să spui, zise Turrin.

— Cum naiba să nu înţelegi! Eşti un mare şmecher, Leo! Aici te ofileşti! Dumnezeule! Pe timpul... în sfârşit, îţi aduci aminte, cred. Şi acum căcănarii deţin toate pieţele profitabile. Ne lăsăm păcăliţi, Leo, nici mai mult, nici mai puţin. Dar nu va mai dura mult, îţi jur. Ne vom întoarce în forţă! Iar dacă vrei...

— Ştii foarte bine că sunt de acord, îl întrerupse calm Turrin. *Commissione,* pentru mine, era o vacanţă. O adevărată sinecură. Dar, de ceva timp, îţi spun, m-am săturat! Sunt gata să fac orice ca să capăt un nou teritoriu.

— Bănuiam eu, murmură Minotti. Ascultă-mă puţin. Banii cei mai uşori îi faci astăzi cu „sexul”. Mă urmăreşti? Şi nu numai târfele, deşi munca plătită merge bine. Când mă gândesc la cei care îşi imaginau că revoluţia sexului va ucide prostituţia! Afacerea nu a fost niciodată atât de prosperă! Numai noi am irosit-o. Dar o vom recupera şi o vom orienta în altă direcţie. Ai auzit vorbindu-se de casete video?

— Da, zise Turrin. Chiar îmi vine din când în când să-mi pun nişte filme.

— Continuă, căci nu e nimic rău. Dar gândeşte-te puţin: este o mină pentru cineva cu puţină imaginaţie şi simţul banului. Ştii de ce oamenii se feresc să meargă la cinematografe porcoase? Pentru că omul, prin definiţie, este un ipocrit: îi place să privească, dar nu-i place să fie văzut. Dacă îi trimiţi nişte chestii tari porno la domiciliu, să nu-ţi faci griji, va da toţi banii ca să plătească mica şedinţă făcută la căldurică şi la adăpost de privirile indiscrete. E o piaţă extraordinară, Leo. Trebuie doar să te gândeşti puţin.

— Mă voi gândi, Marco, îl asigură Turrin.

— Dar ce dracu’ face idiotul ăla de Sigmund? Nu ştie că am venit?

— Ba da, l-am anunţat eu, Marco. Însă acum pune la cale o mică strategie de rutină cu...

— Acest lucru mă priveşte pe mine personal! îl întrerupse Minotti. Trebuia să fiu cu ei acum! Cum se numeşte celălalt tip?

— Omega. Presupun că îţi aminteşti de el. El este cel care m-a scos din încurcătură la Pittsfield.

Minotti încruntă sprâncenele şi întrebă:

— El este cel care a tras clopotul de îngropăciune pentru bătrânul Barney, nu?

— Într-adevăr.

— Mare hoţ mai era şi Augie! Un adevărat nemernic, nu-i aşa, Leo?

— Da. Iar dacă Omega nu ar fi fost de partea cea bună, mă întreb dacă...

— Aşa este! Dar eu, vezi tu, Leo, vreau neapărat să-mi spună unde era în această dimineaţă în jurul orei opt.

— Era aici, bineînţeles, răspunse Leo.

— Chiar aici?

— Bineînţeles. Era aici de la ora şase, de când am venit şi eu.

— Tu ai fost aici la ora şase?

Turrin zâmbi şi zise:

— De la ora şase vin în fiecare zi a săptămânii.

— Dar Sigmund era aici?

— La ora şase? Nu.

— Dar pe la opt?

— Nici atât. A venit acum aproximativ o jumătate de oră.

— Dar m-a sunat pe mine acum aproape o jumătate de oră, mormăi Minotti sumbru. Ştii cumva ce maşină are?

— Un Mercedes, răspunse imediat Turrin. Un ŞI. Nu ştiu ce model.

— Iar celălalt tip?

Turrin scutură din cap.

— Nu ştiu. Între noi fie vorba, Marco, nu ştiu ce ai în cap, dar ar trebui oricum să laşi problema cu Omega nelămurită. El este...

— Pe mine mă interesează un Ferrari roşu, îl întrerupse brusc Minotti. Şi, de asemenea, un ticălos care se dă drept un As Negru. Schimbul de focuri din parc a fost ceva premeditat. N-ai nici o bănuială?

— Nu ştiu decât ce spune presa, Marco, răspunse Turrin. Tu cine crezi că a fost atacatorul?

— Asta vreau să ştiu şi eu! exclamă Minotti cu ochii strălucindu-i de turbare.

— Oricum, uite-l pe Sigmund, zise Turrin. Vrei să rămân aici ca să ascult şi eu?

Minotti goli dintr-o înghiţitură paharul cu votcă, urmărindu-l cu privirea pe As.

— Nu, murmură el calm. Lasă-ne pe noi şi du-te şi spune-i lui Omega să-şi mişte mai repede fundul aici. Nu, aşteaptă puţin. Nu vreau să-i văd împreună. Spune-i lui Omega că vorbim imediat ce am terminat aici.

Ascensorul sosi din nou, plin cu oamenii lui Minotti. Ei intrară în sala cea mare ca o adevărată armată: în cadenţă şi cu privirea

atenta.

Turrin zâmbi şi zise:

— Sunt sigur că Omega va fi fericit să te vadă.

Apoi ieşi fără nici un zgomot din cameră şi se îndreptă spre birouri.

CAPITOLUL XIII

Leo Turrin se duse mai întâi să-şi prevină prietenul, Buldozerul.

— Va veni dintr-un minut în altul.

— Te-ai întâlnit cu Grazzi?

— Da, dar are nevoie de zece minute – un sfert de oră ca să ajungă aici. Nu ştiu dacă vom putea să-i ţinem sub control atât de mult timp.

— Unde este Billy Gino?

— La subsolul parcărilor. Marco a lăsat acolo o parte din armata sa, iar Billy este însărcinat să-i supravegheze. I-am spus lui Grazzi să parcheze în stradă şi să folosească intrarea principală.

Hunter se duse la fereastră ca să tragă draperiile. Soarele inundă camera.

— OK, Leo, mulţumesc. Încă nu e totul pierdut.

— Bineînţeles că nu. Ia spune-mi, rămân aici cu tine?

— Nu, du-te la ceilalţi. Încearcă să-i distrezi, fă puţină ambianţă şi fă-i să bea.

— Nu crezi că ar trebui să-l anunţăm pe Hal?

— Nu e cazul, sunt sigur că ne ascultă. Iar apoi, sper că nu va veni cu oamenii săi ca să strice totul.

Hunter se întrerupse şi i se adresă lui Brognola prin microfon:

— Dacă mă asculţi, Hal, mai aşteaptă puţin! Dar, dacă vii, nu veni pentru mine. Ocupă-te de Sigmund.

Turrin făcu ochii mari, uluit.

— Dumnezeule! Ce...

— Sigmund este un os care miroase urât, explică Hunter cu un zâmbet caustic. Trebuie scos de aici şi pus la răcoare, cât mai repede.

— Ai dreptate! exclamă Turrin. Dumnezeule, e superb, totul este superb!

*

* *

Autocarul opri exact la intrarea de la rampa de acces ce ducea spre parcare. Oamenii lui Brognola ieşiră doi câte doi şi formară două rânduri strânse, ca un escadron ce pleacă la asalt. Purtau nişte uniforme impecabile şi arborau cu mândrie armele lor strălucitoare în bandulieră. Harold Brognola se afla în capul

coloanei care se îndrepta spre subsol, în pas cadenţat.

Trupa de ucigaşi care se afla în faţa gheretei de la intrarea în parcare nu opuse nici o rezistenţă. Din contră, ea se dădu la o parte ca să lase să treacă „soldaţii”. Atunci, coloana se scindă în două, prima jumătate poziţionându-se exact în faţa oamenilor lui Minotti, iar cealaltă se îndreptă spre ascensoare.

Un tip, pe care Brognola îl recunoscu imediat ca fiind Billy Gino, se detaşă de grup ca să se aşeze în faţa federalului.

— Nu aveţi dreptul să urcaţi, mormăi el.

— Ia mai zi o dată! spuse Brognola, împingându-l.

Şeful federal şi zece oameni luară liftul direct până la „cuibul de vultur”, alţi zece federali luară cealaltă cabină ca să urce la etajul douăzeci şi şapte, iar ultimii cinci urcară pe scări şi se opriră pe holul de la intrarea principală.

Leo Turrin era pe palierul cel mic ca să-l întâmpine pe Brognola. Era clar că fusese anunţat de cineva de jos. Era flancat de doi ucigaşi care îl însoţeau îndeaproape.

— Nu aveţi dreptul să intraţi aici fără mandat, mormăi el.

Brognola scoase atunci o bucată de hârtie şi o flutură prin faţa nasului lui Turrin, arătându-i în acelaşi timp insigna de agent secret al poliţiei federale:

— Citeşte bine hârtia asta şi bagă-ţi-o unde ştiu eu! strigă el.

Turrin recunoscu mandatul datat şi semnat de judecătorul federal care îl însoţea pe Brognola şi forţa lui de atac. Îl citi de formă şi îl înapoie şefului federal, în timp ce cei zece ofiţeri îşi făcuseră drum până la sala cea mare.

Minotti se afla exact la intrare şi era extrem de furios.

Leo întoarse către el o faţă posomorâtă şi dădu trist din umeri.

Minotti se răsuci pe călcâie şi înaintă spre fundul camerei, în continuare încadrat de gărzile sale de corp.

Sigmund era aşezat pe fotoliul pe care stătuse Turrin câteva clipe mai devreme. Trăgea gânditor din ţigară, fără să pară interesat de scena care se derula la intrare.

Ofiţerii federali se desfăcură în evantai în faţa uşii, cu armele la piept. Brognola intră singur în sala cea mare. Se opri la zece paşi de Sigmund, îi aruncă o privire dură şi strigă:

— OK, bătrâne, să mergem!

Sigmund privi mai întâi în stânga sa, apoi în dreapta, înainte de a ridica privirea spre Brognola:

— Cu mine vorbiţi? întrebă el foarte detaşat.

— Petrecerea s-a terminat, zise Brognola. Acum ori niciodată.

El ridică o mână şi, cu un gest teatral, i se adresă lui Minotti:

— Spune câinilor tăi să stea liniştiţi, Marco! Prefer să-l iau cu mine pe acest om fără scandal. Dar, dacă va fi nevoie, nu voi ezita...

Foarte încet, Sigmund se ridică, cu faţa împietrită de indignare.

— Hei, un minut, protestă el. Aşteptaţi puţin...

Brognola se apropie de el, gata să-l atingă, şi îi zise cu o voce joasă:

— Cum vrei tu, Sigmund. Te las aici, dacă preferi. Vezi tu, pentru mine n-are nici o importanţă. Dimpotrivă, acest lucru ar duce la economisirea banilor contribuabililor.

— Ticălosule! murmură Sigmund.

Minotti observă foarte bine scena, însă era prea departe ca să audă discuţia.

Brognola dădu din umeri şi, întorcând spatele lui Sigmund, se îndreptă cu paşi mari spre uşă.

Sigmund aruncă o privire circulară, văzu feţele ostile care îl devorau cu privirea, îl cuprinse o ură sălbatică şi porni repede pe urmele lui Brognola.

Şeful federal îl aştepta la uşă, iar apoi, luându-l de braţ, îl conduse în ascensor, în continuare urmat de ofiţerii săi.

Uşile culisante ale liftului se închiseră, când Leo Turrin strigă:

— Eşti un om mort, Sigmund.

Brognola scoase o ţigară din buzunar şi i-o oferi prăzi sale cu un zâmbet caustic:

— M-ai scos din încurcătură, bătrâne!

Nu era chiar aşa. Rose d’Avril fusese cea care îl salvase, dacă existase vreo încurcătură...

Brognola declanşase deja operaţiunea sa sălbatică, hotărât să rişte totul ca să-şi scoată omul de acolo, când ştirea lui Rose d’Avril ajunsese la el, transmiţându-i dorinţa de ultim moment a Buldozerului. Mesajul îi parvenise când se afla la mai puţin de două sute de metri de ţinta centrală. Brognola nu avea o strategie prestabilită atunci când ajunsese la „cuibul vulturului”. Dar, de îndată ce văzuse acei tigri în cuşcă, aşteptând momentul să-şi descarce ura, imediat îl înţelesese pe Hunter... Niciodată nu se simţise atât de aproape de el. Da, pentru un individ care trăia în fiecare zi acea realitate infernală, acea corupţie asfixiantă, şi care era gata să moară cu ea, New York-ul merita acest atac. Ca de altfel toate celelalte locuri ale crimei.

Dacă Buldozerul voia să decapiteze definitiv hidra la New York, de ce, şi mai ales în numele cui, l-ar împiedica Brognola? Căci

acţiunea sa, de data asta, putea să fie totală şi definitivă. Rămânea, bineînţeles, problema Minotti. O întâlnire faţă în faţă cu ticălosul din Bronx va fi fără îndoială fatală. Însă Buldozerul ştia ce face. În orice caz, trebuia să spere acest lucru.

Brognola îşi trecu în mod amical un braţ în jurul gâtului lui Sigmund şi îl conduse spre garaje.

— Noi doi, prietene, murmură el, avem o mulţime de lucruri să ne spunem.

— Oricum, totul e pierdut, răspunse Sigmund cu o voce moale. Vă voi spune ce doriţi să aflaţi, cu condiţia să-mi garantaţi imunitate completă şi să aveţi grijă de mine.

— Vei avea absolut tot vei dori, amice, răspunse Brognola. Dar, te rog, fă-mi plăcerea asta.

— Vă promit că vă voi face să muriţi de râs, reluă Sigmund. Dar să nu mă omorâţi.

*

* *

Minotti îşi ieşise complet din fire. Aruncă masa de sticlă în cameră, sparse un vas cu flori artificiale pe bar, apoi scoase revolverul şi goli un încărcător în fotoliul pe care îl ocupase Sigmund puţin mai devreme.

Oamenii lui mergeau în vârful picioarelor şi îşi aruncau priviri scurte, evitând să-şi privească şeful.

Leo Turrin era lângă perete, cu braţele încrucişate la piept şi privea destins matahala care se afla lângă el.

Apoi uşa se deschise brusc şi o siluetă impresionantă apăru în lumina camerei.

Minotti îşi încărca pistolul când tipul înalt întrebă cu o voce care păru să umple întreaga cameră:

— Ce înseamnă gălăgia asta?

— Tocmai voiam să vin să-ţi vorbesc despre cele întâmplate, răspunse Minotti.

Devenise deodată foarte calm, ca şi cum supărarea s-ar fi evaporat. Însă ochii îi rămăseseră periculos de strălucitori.

— Atunci, vino, zise tipul înalt.

Şi dispăru, lăsând în urma sa uşa deschisă şi soarele care inunda camera.

Ucigaşul de lângă Turrin exclamă cu o voce înăbuşită:

— Dumnezeule! Cine e gigantul ăsta?

— Este cel care te va salva de Marco nebunul.

Şi, dintr-odată, toţi pionii erau acum în terenul diavolului. Şi numai Dumnezeu şi Bob Hunter puteau să prevadă foarte vag

urmarea evenimentelor...

CAPITOLUL XIV

Tipul se afla lângă fereastră şi oferea profilul feţei sale razelor calde ale soarelui. Ochii lui erau ascunşi în spatele unei perechi mari de ochelari. Era un tip imens, îngrozitor chiar, şi foarte vag familiar. Afurisiţii de ochelari... şi dacă cumva... Dumnezeule, da! Nola zisese...

Minotti se opri în pragul uşii. Cu revolverul încă în mână, bombăni:

— Tu eşti cel care mi-ai dat foc localului mai devreme?

— Da, răspunse Asul de Pică cu o voce liniştită.

Minotti îşi umflă pieptul şi strigă:

— Sper că ai un motiv bine întemeiat pentru ce ai făcut!

Hunter se mulţumi să dea din umeri.

— Fata se află încă în mâinile noastre, Marco.

— Pe dracu'! strigă Minotti.

Apoi se domoli şi întrebă:

— Ce vrei să spui? Ai furat-o pentru *mine?*

Asul Morţii îşi întoarse întreaga faţă spre Minotti, însă soarele era atât de strălucitor, încât nu se distingea absolut nimic. Acum... soare afurisit!... Minotti făcu un pas în cameră, ordonând:

— Trage dracu' perdelele!

— Nu încă, răspunse impasibil Asul de Pică. Chirurgul meu estetic mi-a ordonat să-mi expun faţa la soare doar zece minute în fiecare dimineaţă, până când cicatricele vor fi complet estompate. Şi astăzi e prima zi cu timp frumos. Au cam fost afectate din cauza ploii. Cicatricele devin violacee dacă nu eşti foarte atent. Nu ştiai asta?

Nu, Minotti nu avea nici cea mai mică idee. Iată de ce tipul dispăruse de când Augie... Normal, îşi refăcuse faţa! Precauţie, fără îndoială, deloc inutilă...

— Ce vrei să spui în privinţa fetei? mormăi mafiotul.

Omega se întoarse încă puţin spre uşă şi răspunse zâmbind:

— Doar că l-am întrecut pe Sigmund în ultima clipă. A ajuns la cinci minute după mine.

Minotti credea acest lucru! De altfel, acum nimic nu-l mai mira. Simţea cum furia creştea în el, din nou, şi explodă:

— Ascultă-mă bine, Omega, acel nemernic trebuie eliminat! Oricare ar fi preţul, nu mă interesează. Îl vreau mort cât mai

repede, chiar dacă doarme în fiecare seară în vizuina procurorului general şi chiar dacă va fi nevoie să folosesc bombe atomice. Ai înţeles? Îl vreau scos din joc pentru totdeauna.

— Stai liniştit. Ne vom ocupa noi de acest lucru, răspunse senin Omega.

— Bine, OK, dacă zici tu, mormăi celălalt cu o vizibilă părere de rău. Presupun că ştie că tu l-ai descoperit. Asta explică venirea federalilor...

— Într-adevăr, răspunse Asul de Pică. Sosirea ta a fost pentru el un dar de la Dumnezeu. Mi-am dat seama că încerca să câştige timp, dar nu ştiam că chemase deja întăriri. În orice caz, nu-ţi face probleme, Marco, Sigmund este un om mort.

Dumnezeule, ce mai oameni! Marco ştia foarte bine că nişte tipi ca Omega şi Sigmund nu trebuie subestimaţi. Erau nişte oameni răi, reci ca moartea, şireţi, aşa cum Marco nu va fi niciodată. Ştia foarte bine acest lucru, însă nu îl va recunoaşte niciodată. Şi mai ales aici.

— Bine zis! exclamă mafiotul. Este un om mort.

Minotti era în continuare cuprins de supărare. O simţea urcând în corp, crescând, şi se bucura deja să fie copleşit de această forţă inexprimabilă pe care nu o putea controla.

— Ce nemernic, Omega! Îmi tot cânta în strună! Pun pariu că din cauza asta am luat-o pe chelie de fiecare dată când şi-a făcut apariţia, în aceste ultime săptămâni. Se ducea la poliţie, nenorocitul! Şi când mă gândesc că noi puneam totul pe seama lui Hunter...

Minotti abia mai respira. Lovi cu sălbăticie peretele, băgă arma în toc, o scoase din nou şi o îndreptă spre uşă. Apoi îşi trase sufletul şi începu să facă spume la gură, cu ochii dansând ca nişte bile nebune în orbite.

Omega zise calm:

— Atenţie, Marco, o vei lua razna! Uită toate nimicurile astea. Mă aflu aici ca să rezolv treburile. Tu ai lucruri mai importante de făcut. Lucruri de mare importanţă.

Asul de Pică avea dreptate. Avea de făcut lucruri foarte importante.

— Să vorbim puţin de acest Hunter, reluă mafiotul, calm. Apropo, voiam să te întreb: ce maşină ai în acest moment?

— Un Ferrari.

La auzul acestui răspuns, Minotti păru să se sufoce un moment, după care exclamă:

— Ce coincidenţă! Şi este de culoare roşie?

— Aşa era ultima oară când am văzut-o, răspunse Omega, zâmbind.

— Şi anume când?

Omega se mulţumi să dea din umeri şi răspunse pe cel mai natural ton din lume:

— E jos, în garaj. Cel puţin, aşa sper. Cere unuia dintre oameni tăi să se ducă să verifice.

Minotti aruncă o privire neîncrezătoare spre faţa greu de întrezărit din cauza soarelui, apoi zise:

— Ultimul Ferrari roşu pe care l-am văzut se afla în Central Park şi era găurit de gloanţe.

— Atunci, nu era al meu, răspunse cu răceală tipul.

Apoi adăugă:

— Cel puţin, aşa sper. Poate că este încă o lovitură de-a lui Sigmund. Mi-a făcut o mulţime de măgării în ultimul timp. Cum s-a întâmplat cu acel Ferrari roşu din Central Park?

— Ne-a urmărit de la localul cu băi şi duşuri, explică Minotti. Însă am auzit că tipul care a luat fata cu el a plecat la volanul unei maşini identice. Aşa că explică-mi puţin.

— Asta a fost, deci, cu schimbul de focuri din parc? Tu împotriva unui Ferrari?

— Exact, răspunse Minotti, nu foarte mândru.

— Ar trebui, totuşi, să verificăm la garaj, reluă calm Omega.

Minotti se duse la uşă şi strigă:

— Matty? Coboară repede şi vezi dacă maşina Ferrari a lui Omega mai este în garaj.

Apoi, întorcându-se spre Omega, zise:

— Nu prea înţeleg cum... N-ai putut s-o duci prea departe pe fată?

— Nu, am ascuns-o în apropiere, răspunse Asul de Pică. M-am întors aici la mai puţin de zece minute după ce am părăsit localul. Însă nu l-am văzut pe Sigmund prin preajmă. Poate că mă urmărea pe mine. Poate că a intrat în garaj pe ascuns, mi-a furat maşina şi a dispărut. Să vedem ce ne va spune Matty.

Omega nu se mişcase de la fereastră, însă acum oferea razelor soarelui cealaltă parte a feţei. Minotti ar fi vrut să-l vadă mai de aproape. Era însă imposibil să ceri un asemenea lucru unui astfel de tip: devenea atât de susceptibil când era vorba de faţa lui... Cu toate acestea, tipul îi spunea ceva: Marco era sigur că îl mai văzuse undeva.

— Fata e la adăpost, Marco, reluă Omega. Nu prea se simte bine. Dar, stai liniştii, e pe mâini bune acum.

Dintr-odată, Minotti îşi aminti brusc ceva şi strigă, înspăimântat:

— Cel puţin, n-ai dus-o la Eisener? Cred că Sigmund îl avea la mână de mult timp pe nemernic!

— Nu, răspunse Omega, n-am dus-o la Eisener, ci la un medic adevărat. Stai liniştit, e în mâini bune. Când ai nevoie de ea, n-ai decât să-mi spui.

Păi, cum să nu-i spună! O cerea imediat! Când să răspundă, Omega deschise un subiect interesant:

— După părerea ta, cum a descoperit Sigmund fata?

— În acelaşi mod ca şi mine, poate, nu? răspunse Minotti în timp ce se gândea în continuare. Dar pe tine cine te-a informat?

— Eu îl supravegheam pe Sigmund, explică Omega, calm.

— La dracu'! exclamă Minotti. Sunteţi tari, ce să mai zic! Ascultă-mă puţin... Tu şi cu mine ar trebui să ne „unim creierele" ca să reuşim să scăpăm din această încurcătură. Sper că pot conta pe tine, nu?

— Totul depinde de fată, Marco, răspunse Omega cu răceală.

— Cum aşa? Nu pot conta pe tine din cauza acestei fete?

— Nu, vreau să spun că probabil este un element esenţial în ieşirea noastră din încurcătură.

Asta nu era şi părerea lui Minotti, care nu se sfii să i-o spună Asului de Pică.

— Pentru mine, asta face parte din înscenarea pusă la cale de acest nemernic. Dar acum, că mă gândesc mai bine, Omega, de ce să nu ţinem fata până ce se mai limpezesc apele? Vreau să spun... îţi sunt foarte recunoscător că ai luat-o pe fată pentru mine... Poate am putea...

— De unde ai furat-o, Marco?

— Poftim?

— Da, fata.

— Nu ştii?

— Cum aş putea să ştiu? Era în comă când am recuperat-o şi probabil că e şi acum inconştientă.

— În comă, zici?

— Exact. Prietenul tău, Eisener...

Ochii lui Marco sclipeau din nou de furie. Scrâşni tare din dinţi şi răspunse:

— Nemernicul, sigur voia s-o omoare! Acum, oricum nu mai foloseşte la nimic.

— Mă tem că acest lucru e foarte important, mai ales acuma, când Sigmund este în viaţă... El ştie totul despre fată. Ar putea

ieşi prost, nu?

Minotti ezită, întrebându-se dacă trebuia sau nu să elimine acest As de Pică, când Matty Carzone intră calm în birou şi anunţă:

— În garaj e un Ferrari roşu. Curat şi roşu aprins ca unul nou. Trebuie să vă previn că Johnny Grazzi tocmai a sosit cu trupa sa din Brooklyn. S-au răspândit aproape peste tot. Cred că Johnny este în lift.

— Spune-le băieţilor de la uşă să stea liniştiţi, îi şopti Minotti. Întâmpinaţi-i ca pe nişte fraţi. Vin şi eu într-o clipă.

Se întoarse apoi spre silueta înaltă aflată lângă fereastră. Tipul trase draperiile. Sigur îşi primise doza de soare pentru ziua respectivă. Cu atât mai bine pentru el! Însă acum Minotti îi distingea şi mai puţin faţa, datorită întunericului brusc care domnea în cameră.

— Vom discuta despre fată mai târziu, Omega, zise Minotti. Prietenii noştri din Brooklyn tocmai au venit. Lasă-mă cinci minute, apoi vino şi tu să-i saluţi. După aceea, vom clarifica situaţia. Sunt anumite lucruri care nu mai pot aştepta.

— Aşa este, zise Omega. Acum ori niciodată.

Ei da, sosise timpul! Minotti mormăi:

— Cinci minte îţi ajung?

— Perfect, zise Omega. Şi trimite-l pe Leo la mine, vrei?

Minotti ieşi repede din cameră ea să-şi întâmpine oamenii pe hol, însă era în continuare perplex... Tipul ăsta... Omega... avea ceva... ceva insesizabil...

Leo, care aştepta lângă uşă, se îndreptă spre Marco:

— Ce părere ai, e OK tipul?

— Da, da, răspunse Minotti nu foarte sigur pe el. Vrea să vorbească cu tine, Leo. Mi-ai zis că ţi-a făcut o favoare, cândva?

— Ne-a făcut la toţi, Marco. Şi-a distrus propria organizaţie pentru că dorea să ne devoreze pe toţi.

— Vrei să spui...

— Da, vorbesc de poliţia Aşilor. Barney a pus la cale acest lucru. El controla totul. Omega este cel care a demascat totul. Întreabă-l pe Billy Gino. Ştie mai multe decât mine.

— Unde-i Billy?

— Cred că jos, cu restul trupelor. Îl cunoşti pe Billy? Este un om de încredere.

— Da, este un tip adevărat, mormăi Minotti. Acum mă duc să vorbesc ceva cu Grazzi. Anunţă-l pe Billy că vreau să vorbesc cu el.

Minotti ajunse în hol, regrupându-şi oamenii. Ceva mirosea urât aici. Puţea chiar, şi foarte rău. Iar asta îl enerva pe Marco, căruia. Îi venea să bată pe cineva.

Da, ceva nu era în regulă în acest „cuib de vultur” viermănos.

CAPITOLUL XV

Hunter era întotdeauna mirat de infidelitatea şi superficialitatea percepţiilor umane. Cu trei zile în urmă, se afla în prezenţa lui Marco Minotti, într-o tabără, în apropiere de White Sands. Este adevărat că decorul şi circumstanţele erau cu totul diferite, dar, oricum, cei doi bărbaţi discutaseră faţă în faţă timp de mai multe minute!

Iar lui Minotti nu i-a trebuit mult timp ca să descopere că misteriosul „arhitect” de la White Sands era chiar Bob Hunter, în realitate, nu vedem numai cu ochii. Ochiul nu este decât un organ puţin mai perfecţionat decât diafragma unui aparat de fotografiat. Creierul este cel care recepţionează imaginile, le triază, le compară dacă le cunoaşte deja şi le leagă cu o situaţie cognitivă care permite identificarea lor.

Astfel că Minotti nu „văzuse” în acel birou decât ce era pregătit să vadă. Ajutat, bineînţeles, de Hunter, care manipulase cu abilitate în sensul dorit de el.

În ciuda acestui lucru, Omega nu îşi făcea absolut nici o iluzie. El ştia foarte bine că Minotti părăsise biroul fără să bănuiască cu adevărat ce îl aştepta. Acest gen de fandoseală cu piciorul ridicat nu mergea la nesfârşit, iar Hunter nu intenţiona să dea nemernicului ocazia să-şi facă o idee mai exactă despre pedigree-ul interlocutorului său. Îndată ce Leo intră în birou, Hunter îl anunţă:

— Jocul devine prea strâns, bătrâne. Mi-e teamă să nu pierd partida. Câţi oameni sunt afară?

Nici Turrin nu se simţea în largul său.

— Chiar în acest moment, răspunse el îngrijorat, sunt aproximativ douăzeci în sala cea mare şi mai sunt, fără îndoială, şi alţii împrăştiaţi aproape peste tot, inclusiv în parcarea de la subsol. Grazzi tocmai a venit şi el. La prima vedere, are cu el aproximativ treizeci de oameni. Poate că se vor neutraliza unii pe alţii, dar nu trebuie să ne bazăm pe asta. În plus, sunt foarte nervoşi. Am impresia că Marco nu inspiră o totală încredere trupelor sale. Atunci, cum să nu fie „sensibili” oamenii lui Grazzi! Deocamdată, nu putem spune nimic. Marco pare dispus să stea de vorbă cu Grazzi. Şi ştii foarte bine că, în asemenea cazuri, el nu-i lipsit nici de farmec şi nici de putere de convingere. Dar e un psihopat nebun de legat, sergent. Şi toată lumea e conştientă de

acest lucru. După părerea mea, asta este singura noastră şansă. Nu prea văd cum ai fugi de aici, dacă aceşti câini nu se omoară între ei.

— De ce nu? spuse gânditor Hunter. Până la urmă, este şi asta o idee.

— OK, dar, înainte de toate, am un mesaj pentru tine.

— De la cine? întrebă calm Hunter.

— Lou Nola îţi spune ceva?

— Desigur. O mulţime de lucruri.

— OK, zise Turrin. A telefonat aici şi iată ce a spus: Un tip pe nume Artie Johnson, un independent, a răpit făta de la Washington. Acest lucru s-a întâmplat marţi seara. Marco îl trimisese exact înainte de a pleca el însuşi în New Mexico. Tipul era însoţit de un anume Eisener şi de doi borfaşi. S-au întors toţi de la Washington miercuri seara. Johnson şi cei doi borfaşi au fost pescuiţi din East River, joi. Se aflau în maşină. Nola spune că toate aceste informaţii sunt adevărate şi că valorează mai mult de o mie de dolari.

— Mult mai mult, da... oftă Hunter. Ţi-a spus cumva Nola de unde a aflat toate astea?

— Da, de la Eisener, care, de altfel, este bolnav de frică şi se ascunde ca o cârtiţă. Vrea să fie protejat de tine. I-am spus lui Nola să sune peste o oră. E bine?

— Înţeleg, da! răspunse Hunter cu o voce joasă. Aş vrea să discut cu acest Eisener cât mai repede posibil. A lăsat Nola vreun număr?

— Nu. Să ştii că şi el părea destul de nervos. A mai spus că Marco şi-a trimis trupele pe urmele lui Eisener.

— Dacă mai sună, Leo, să-l trimiţi la Hal.

— OK, dar acest lucru schimbă cu ceva situaţia, pentru moment?

— Da, s-ar putea, murmură Hunter, în timp ce se gândea.

— De fapt, cine este fata asta?

— Măcar dacă aş şti! oftă Hunter. Mă întreb dacă... într-adevăr, poate că este atuul de ultim moment al lui Minotti. Fără îndoială că încerca să dea o lovitură. Nu ştiu cu adevărat... dar el şi Sigmund erau foarte apropiaţi în ultimul timp... şi din ce în ce mai legaţi, până la... în fine, până la Washington. E ciudat, oricum.

— De ce ciudat?

— Nu ştiu încă, Leo. În acelaşi timp, mi se pare că mai e şi altceva. Altceva pe care îl cunosc, dar pe care nu reuşesc să-l

identific clar. Cam cum a fost Minotti cu mine, puţin mai devreme. Sigmund a avut o mulţime de contacte cu Washington-ul în aceste ultime săptămâni. A dat chiar peste o scurgere de informaţii la noi şi a început să facă mici deducţii. A vorbit puţin despre ele cu Marco şi pretinde că nu i-a povestit totul. În privinţa lui Marco...

— Ce-i cu Marco? întrebă Leo.

— Cred că a făcut cam mult tărăboi, nu?

— A revenit cu surle şi trâmbiţe, ca şi cum ar fi fost Augie Junior!

— E foarte periculos, murmură Hunter pentru sine. Viclean şi mortal ca un şarpe cu clopoţei! Nu are deloc încredere în Omega şi, fără îndoială, că nu avea nici în Sigmund, chiar dacă celălalt îi oferea informaţii de mare importanţă. Da, poate că are un atu. Asta ar trebui să fie explicaţia. Dar de ce Sigmund nu ştia acest lucru? Dumnezeule! Cine poate fi fata asta?

— Nu-i momentul să deschidem o anchetă oficială, nu? răspunse Leo Turrin în continuare îngrijorat, pe măsură ce trecea timpul.

Fără să pară că observă nervozitatea prietenului său, Hunter zise brusc:

— Vrei să mă însoţeşti pe terasă, Leo?

— Dumnezeule! exclamă federalul. Eşti sigur că vrei să traversezi această baltă colcăitoare cu gâşte?

— Da, sunt sigur. Vom trece în linişte printre ei. Vom discuta, vom glumi, dar va trebui să te descurci ca să nu ne aresteze cineva.

— Ce ai în cap, mai exact? Pui la cale o lovitură?

— Deloc, zâmbi Hunter. Numai că emiţătorul-receptorul cusut în vestă e puţin cam delicat. Vreau să vorbesc cu Hal, iar în acest imobil sunt o mulţime de paraziţi care bruiază. Trebuie, deci, să ajung afară, pe terasă. Haide, să mergem!

Traversară amândoi, braţ la braţ, camera cea mare, discutând calmi şi salutând cu amabilitate persoanele pe care le cunoşteau.

Minotti şi Grazzi discutau în fundul camerei. Aparent, discutau aprins, cu voce joasă, ca să nu fie auziţi. Fără îndoială că refăceau, spre avantajul lor, lumea coruptă a Mafiei pe cale să se prăbuşească... Gărzile lor de corp se aflau unele în faţa celorlalte, dar la o distanţă rezonabilă, schimbând între ei priviri neîncrezătoare.

Îndată ce Hunter şi Turrin ajunseră pe terasă, Leo închise cu grijă uşa glisantă şi, oftând, murmură:

— Ţi-am spus eu că sunt prieteni.

Hunter îl trase pe Leo până la balustradă şi rămaseră acolo, continuând, aparent, discuţia lor amicală. Apoi Hunter atinse uşor reverul hainei şi şopti lângă umăr:

— Aici, Buldozerul.

Vocea clară a lui Rose d'Avril se auzi imediat:

— *Baby-sitter,* te ascult.

Probabil că era pregătită, cu microfonul în mână, aşteptând un semnal. Însă Hunter trecu imediat la fapte:

— Vreau imediat legătura cu Alice din Ţara Minunilor.

— Un moment, răspunse ea. Alice este... Eram îngrijoraţi. Totul e bine?

— Din ce în ce mai bine, răspunse Hunter. Trebuie să vorbesc cu Alice, şi cât mai repede.

— Am stabilit legătura. Rămâi pe fir.

Hunter îşi continuă conversaţia nevinovată cu Turrin, apoi, foarte repede, auzi vocea lui Brognola, lângă urechea sa:

— Aici, Alice. Totul este OK la mine. Prietenul nostru face un adevărat recital. Întregul său repertoriu e foarte bun.

— Am nevoie de legătura cu Ţara Minunilor. Cine-i fata?

— Are vreo legătură cu ce ne interesează pe noi?

— Eu te-am întrebat. Părerea mea este că da. Întreabă-l pe tenorul tău.

— L-am întrebat deja. Nu ştie nimic despre acest subiect. Cel puţin, aşa pretinde. Este important?

— Da, ar putea să fie. A fost răpită din Ţara Minunilor, marţi seară sau miercuri. Unde-i tenorul în acest moment?

— În maşina mea. Dă un adevărat concert. N-am greşit venind aici, bătrâne, căci este o adevărată sărbătoare a corbilor. Mărul cel mare este plin de viermi, iar baraca stă pe nisipuri mişcătoare. Vom vorbi mai târziu despre asta. Pot să fac ceva?

Hunter aruncă o privire în sala cea mare. Doi vlăjgani stăteau în spatele uşii glisante şi, cu mâinile în buzunare, se zgâiau la ei.

Omega aplecă uşor capul spre umăr şi murmură:

— Nisipurile mişcătoare... Cred că cheia se află aici. Orientează tenorul spre o arie de operă mai concretă. Şi ia câteva poze cu bolnava noastră, ca să le trimiţi în Ţara Minunilor. Sunt sigur că cineva o va recunoaşte. După părerea mea, acesta era atuul ascuns de Marco. Fă ce-ţi cer, şi ia legătura cu mine ca să-mi transmiţi rezultatele cât mai repede posibil.

— OK, cât mai repede posibil, repetă Brognola. Între timp...

Hunter aruncă o nouă privire în sala cea mare şi răspunse:

— Între timp, vom avea nevoie aici de o mică diversiune. Poate că o nouă desfăşurare de forţe va fi binevenită. Fără să fie, totuşi, o adevărată operaţiune războinică. Ar trebui ca totul să se limiteze la stradă.

— Am înţeles! Dă-mi două minute, apoi aruncă o privire pe fereastră. OK, voi fi prezent la întâlnire.

Hunter zâmbi, atinse din nou reverul hainei, apoi se întoarse spre prietenul său.

Leo Turrin nu auzise decât jumătate din conversaţie, scăpându-i o mulţime de detalii.

— Deci? întrebă el neliniştit, când cei doi bărbaţi se îndreptară calmi spre camera cea mare. Te-ai mai liniştit?

— Federalii vor veni din nou, în mai puţin de două minute, explică Hunter. Trebuie să profităm de asta ca să organizăm o mică petrecere. Ai idee ce stil de muzică să abordăm, pentru început?

— „Hard-rock”, nu? E la modă.

— Da, ai dreptate, zise Hunter, zâmbind. Trebuie să facem o petrecere la fel de nebună ca şi Marco!

— Înţeleg, răspunse Leo, privind drept înainte. De altfel, ca să fiu sincer, de mai bine de o oră mă gândesc la asta.

Intrară în sala cea mare, iar Leo închise uşa terasei în urma lor.

Omega salută cu amabilitate un ucigaş de-al lui Minotti şi, luându-l pe Leo de braţ, zise cu voce tare:

— Am să-ţi spun ceva, Leo. Într-o zi, un înţelept care trăia în Orient şi care îşi imagina că poate ţine lumea la picioarele sale şi-a dat brusc seama că ţinea mai degrabă un tigru de coadă...

— Într-o zi, zici? repetă Leo Turrin, aruncând o privire în jurul său.

— Da, într-o zi, o zi ca asta, reluă apăsat Omega.

CAPITOLUL XVI

Se vedea foarte limpede că „duetul” Minotti-Grazzi funcţiona de minune. Cei doi *mafiosi* se instalaseră confortabil în fotolii şi degustau votcă Eristoff, schimbând zâmbete de complicitate. Acest climat de destindere se răspândise rapid şi în rândul trupelor: cele două facţiuni nu se amestecaseră încă, dar toţi păreau mult mai uşuraţi.

Escorta personală a lui Minotti se aşezase lângă o masă, nu departe de şeful ei. Lângă bar, la cealaltă extremitate a camerei, se grupaseră gărzile de corp ale lui Grazzi.

Hunter îi şopti lui Leo Turrin:

— Să mergem!

Apoi se întoarse ca să schimbe câteva vorbe amabile cu doi soldaţi ai lui Minotti ce stăteau lângă uşa care dădea spre intrare.

Turrin îşi aprinse o ţigară şi se aşeză lângă fereastră. Avu la dispoziţie un moment ca să privească jos în stradă, apoi traversă repede camera, în direcţia barului. Atinse uşor umărul şefului trupelor lui Grazzi, un anume Charlie Atlantic, şi îl întrebă încet:

— E perfect, nu crezi?

— Se pare că da, răspunse celălalt. De ce? Te nelinişteşte ceva?

— Nu, reluă Leo, dar îmi ziceam că nu trebuie niciodată să uităm vechile proverbe. Ţi-l aminteşti pe acesta: „Când vinul începe să curgă, sângele nu este niciodată prea departe”.

Nemernicul încremeni în mod imperceptibil, înainte de a-l asigura:

— Da, dar stai liniştit, nu-i pierd din vedere.

— Va trebui să-i părăseşti un sfert de secundă, îi sugeră Leo. Urmează-mă. Nu durează mult timp.

— Voi să nu vă mişcaţi, le ordonă Charlie Atlantic oamenilor săi.

Apoi îl urmă pe Leo Turrin spre fereastră. De acolo, panorama asupra întregului cartier ce înconjura Rockefeller Center, exact în susul străzii, era perfectă. Însă strada cu pricina era în mod ciudat goală, închisă de două autobuze mari. Se puteau zări, acolo sus, nişte siluete minuscule în uniformă kaki care luau poziţie ca şi cum ar fi intenţionat să blocheze străzile adiacente.

Charlie Atlantic mormăi ceva şi scoase din buzunar un binoclu

pe care îl duse la ochi.

— Ei sunt? întrebă încet Leo Turrin.

— Dacă te referi la federali, atunci ai dreptate, îl asigură şeful trupelor, oferindu-i binoclul. Credeam că nemernicii au plecat, continuă el. După câte am înţeles, s-au întâlnit cu oamenii mei pe scări... Atunci, ce înseamnă parada asta?

Turrin privi îndelung prin binoclu, reţinându-şi cât putu mai bine un zâmbet de admiraţie pentru şeful său, Magicianul din Ţara Minunilor. De fapt, cu greu s-ar fi putut face mai bine o astfel de „desfăşurare de forţe”. O mulţime de ofiţeri federali în uniforme impecabile, înarmaţi, luau poziţie în jurul locului, aparent gata să coboare strada în formaţie grupată.

Leo se întoarse spre „prietenul” său din Brooklyn şi zise:

— Am impresia că pregătesc o a doua descindere. Se pare că vor să ne încercuiască şi să neutralizeze cartierul.

Charlie Atlantic era acum nervos.

— Să mă duc să văd ce înseamnă asta? mormăi el.

— Păi, încep să mă întreb dacă *Marco* ar putea să ne lumineze în privinţa asta, reluă Leo, înapoindu-i şefului trupelor binoclul.

— Dumnezeule! Ce-ar câştiga din treaba asta?

Turrin dădu din umeri şi zise:

— Eu ştiu un lucru, Charlie, murmură el cu voce joasă: au venit mai devreme şi au luat cu ei un tip. Un tip pe care Marco nu reuşea să-l aibă la mâna lui. Iar acum, văd că s-au întors din nou. Iar aici nu mai este nimeni, Charlie, care nu fusese şi mai devreme. Mai puţin, Johnny şi oamenii lui din Brooklyn.

— Nu mi se pare...

— Să nu ţi să pară, îl întrerupse cu duritate Turrin. Tu ştii bine asta. Cine poate şti din ce parte bate vântul în zilele noastre?

Charlie Atlantic mormăi vag câteva cuvinte, după care se îndreptă spre bar.

Oamenii lui Minotti, situaţi nu departe, remarcaseră mişcarea cu binoclul. Patru dintre ei se strecurară spre fereastră, trecură pe terasă şi priviră în jos. Doi intrară repede în sala cea mare ca să ajungă la colegi.

Acest climat de tensiune bruscă nu scăpase celor doi şefi, Grazzi şi Minotti. Cei doi *mafiosi* începură să se foiască nervoşi în fotolii, când un tip veni în grabă şi şopti ceva la urechea lui Minotti.

Acesta se ridică dintr-odată de pe scaun, cu revolverul în mână.

Cei de lângă bar avură şi ei o reacţie instantanee. Înainte ca

cineva să înţeleagă cu adevărat cum stau lucrurile, cei patru ucigaşi ai lui Grazzi deschiseră focul asupra celor patru gărzi de corp ale lui Minotti. Aceştia din urma, văzându-şi şeful ridicând arma fără să strige ceva, reacţionară imediat, aruncându-se la podea.

Însă nu reuşiseră să se ghemuiască, întrucât Minotti goli întregul încărcător în corpul lui Johnny Grazzi, stupefiat.

Totul se derula cu repeziciune uluitoare.

Leo se aruncă să se adăpostească în spatele biroului mare în formă de potcoavă.

Hunter începuse deja să se retragă, iar când izbucni seria de detunături, nu era decât la câţiva metri de biroul lui Omega.

Când apăru din nou în faţa uşii de la camera cea mare, cu arma M 79 în mână, sala era deja transformată într-un abator murdar.

Exterminatorul aruncă una dintre micile sale bombe infernale, ochind o uşă de sticlă care dădea spre terasă, apoi mai încărcă una într-un sfert de secundă şi trase.

O întreagă parte a camerei dispăru, pur şi simplu, în spatele unui gigant perete de flăcări şi fum. Puţinii supravieţuitori plonjară să se adăpostească, trăgând orbeşte, în timp ce sângele ţâşnea în cascade monstruoase în toate colţurile, antrenând bucăţi de carne şi de oase.

Ca să termine treaba definitiv, Hunter aruncă o grenadă cu gaz fumigen, urmată de încă una cu gaz lacrimogen, după care se retrase în viteză până la uşa ascensorului.

În acel infern, auzi pe cineva gâfâind, nu departe de el. Instinctul său de luptă îi spuse că acest cineva era chiar Marco Nebunul care încerca să-şi salveze pielea. Dar, exact în acel moment, o altă voce îi atrase atenţia, undeva, în partea dreaptă. Era Leo Turrin care ordona încetarea focului.

Hunter înaintă repede prin norul de fum şi îl apucă pe Leo de braţ, trăgându-l pe palier.

Schimbul de focuri se mai calmă puţin atunci când ei ajunseră la uşa ce dădea spre scară. Bineînţeles că ascensorul nu era acolo, iar Hunter ştia foarte bine că era inutil să-l cheme.

Pe treptele scării de la etajul inferior, Hunter auzi un zgomot de paşi grăbiţi. Cineva de acolo trase cu arma, iar glonţul şuieră exact deasupra urechilor lui Hunter. Apoi auzi trântindu-se o uşă. Fără îndoială că Marco reuşise să găsească un ascensor.

Hunter şi Turrin coborâră cu prudenţă până la etajul douăzeci şi şase. Semnalul ascensorului era luminat. Cabina cobora, iar

traseul ei putea fi urmărit pe panoul luminos. Hunter chemă imediat a doua cabină, ignorând privirea înspăimântată a prietenului său, apoi intră înăuntru şi apăsă pe butonul ce ducea la subsol.

— Mergem la garaje? întrebă Leo.

— De ce nu? mormăi Hunter. Sunt sigur că Marco este înaintea noastră şi ştie chiar mai multe. Mă refer la schimbările de mâine. Nu pot să-l las în libertate.

— Bineînţeles! exclamă Leo. Ar fi o adevărată crimă, după toată osteneala pe care ne-am dat-o.

Poate pentru prima oară, Bob Hunter se gândea la viitor. Dar Turrin avea dreptate. „Proiectul Phoenix” era prea vital pentru întreaga lume civilizată ca să rişte să-l abandoneze în apele murdare ale junglei americane. Nemernicul trebuia arestat şi băgat la zdup. În caz contrar, „Proiectul Phoenix” nu va vedea niciodată lumina zilei, iar sălbaticii vor continua indiferenţi să devoreze oamenii de bună-credinţă...

Sună melodramatic? Poate.

CAPITOLUL XVII

Parcarea de la subsol se transformase şi ea într-un abis infernal. Gloanţele zburau în toate sensurile, iar impactul lor cu caroseriile maşinilor dădea o amploare asurzitoare, repercutându-se asupra pereţilor de beton ai acestui univers complet închis.

Pentru a întregi peisajul, două maşini încercau să-şi croiască drum prin acest labirint al morţii, acompaniate de o mulţime de scrâşnituri ale cutiei de viteze şi ale roţilor. Una dintre ele reuşi până la urmă să se angajeze pe rampa de ieşire, iar cealaltă lovi violent o balustradă de protecţie din oţel pe care o trimise spre garaj, drept într-o altă maşină care staţiona. Sub impactul şocului, cele două maşini explodară, într-o mare de flăcări, în timp ce toţi pereţii tremurau sub unda de şoc.

Hunter şi Turrin profitară de această sinistră diversiune ca să fugă spre acel Ferrari roşu, pe care un om de-al lui Brognola îl lăsase la capătul celui de al treilea rând. Hunter luă cheile de sub plăcuţa de înmatriculare din faţă şi cei doi bărbaţi urcară la bordul lui. O secundă mai târziu, bolidul demară în cea mai mare viteză.

Hunter ocoli cele două vehicule în flăcări, când cineva îşi goli încărcătorul armei în parbrizul maşinii sale. Apoi un om strigă, undeva, în fundul garajului:

— E automobilul lui Omega! Lasă-l să plece!

— Cine era? mormăi Hunter, în timp ce intră pe rampa de ieşire cu viteză maximă.

— Era Billy Gino, sunt sigur!

— Atunci, ai tot interesul să faci o rugăciune pentru sufletul lui! răspunse Hunter.

Tocmai ieşiră în aer liber şi, într-un scrâşnet infernal de roţi, Hunter întoarse în unghi drept, în stradă: o limuzină mare tocmai părăsea şi ea parcarea şi la aproximativ o sută de metri depărtare, la prima intersecţie, se pregătea să înconjoare barajul făcut din porţi de fier, pe care poliţiştii le instalaseră ca să blocheze strada.

— Vei coborî în dreptul baricadelor! ordonă Hunter pasagerului său.

— Sigur, nu! strigă Leo.

Dar Hunter nu avea nevoie de prietenul său pentru această

vânătoare de oameni. În primul rând, Turrin nu era un soldat, iar în al doilea rând, de ce să rişte amândoi?

Hunter îi explică:

— Îl cauţi pe Hal şi îi povesteşti totul. Spune-i să mă urmărească. Cât mai de aproape posibil. Dacă îl pierdem pe nemernic acum...

— De unde ştii că Marco e în maşina asta? îl întrerupse Leo. Poate că a rămas acolo.

— Prefer să-mi imaginez ce este mai rău, răspunse sec Hunter. Mai spune-i lui Hal să supravegheze valsul la Cartierul General. Nimeni nu trebuie să plece!

Acum ajunseră la intersecţie. Hunter se pregătea să ocolească obstacolele, când o mişcare, în faţa lui Rockeffeler Center, îi atrase atenţia: două autobuze mari ale lui Brognola tocmai se puneau de-a curmezişul drumului, ca să blocheze de la un trotuar la celălalt limuzina care se îndrepta spre ei în viteză.

Maşina cea mare viră ca să ocolească obstacolul, încercând să se urce pe trotuar, dar nu reuşi şi lovi pieziş un semafor, după care urcă pe un mic zid de protecţie. Ea rămase astfel suspendată în gol, cu cele patru pneuri rotindu-se cu o viteză nebună, în timp ce un obiect ciudat, ce semăna cu arborele de transmisie, zăcea lângă perete.

Trei bărbaţi ţâşniră din maşina accidentată, ignorând somaţia ofiţerilor lui Brognola, şi o luară la fugă spre mica grădină din Rockeffeler Center.

Unul dintre fugari, fără îndoială, era Marco Nebunul. Maşina Ferrari frână cu brutalitate, iar Hunter strigă spre Leo:

— Du-te la Hal!

După aceea, sări din maşină.

Turrin rămase câteva clipe fără să se mişte, contemplându-şi mâinile care tremurau, apoi luă arma M 79 pe care Hunter o lăsase pe bancheta din spate şi ieşi din maşină. Observă că picioarele sale nu mai erau stăpâne pe ele şi tremurau la fel de tare ca şi mâinile. Ei da, Leo trebuia să recunoască faptul că nu era croit pentru acest gen de acţiune.

Brognola tocmai îşi făcea apariţia, îndreptându-se spre el, cu ochii buimaci, respiraţia scurtă, ca un tânăr alergător de maraton pe ultimii cincizeci de metri. Turrin o luă şi el din loc, dar acum într-un ritm mai rezonabil.

— Mulţumesc lui Dumnezeu, exclamă şeful federal care abia mai respira, eşti teafăr şi nevătămat! Unde-i Buldozerul, Dumnezeule?

Exact în acel moment, un schimb de focuri de armă se auzi din mica grădină din Rockeffeler Center.

— A plecat la vânătoare după Minotti, răspunse Leo. Zice că Nebunul ştie prea multe în legătură cu proiectele de mâine. Va trebui să-ţi chemi oamenii, Hal! S-ar putea să...

Dar Brognola era deja departe: alerga din nou spre un escadron de ofiţeri înarmaţi care începură să ia poziţie în grădini.

— Îl vor omorî, mai mult ca sigur, în panica ăsta! strigă Turrin, îngrozit.

În acel moment, un vehicul foarte cunoscut intră pe stradă, opri în dreptul lui Leo şi o fată tânără şi frumoasă, cunoscută şi ea, apăru în dreptul portierei.

— A reuşit să ia legătura cu mine! strigă ea spre Leo. Dă la o parte autobuzul ăsta ca să pot să trec!

Însă deja autobuzul eliberase drumul, condus de un ofiţer federal.

Leo alergă până la rulota de război şi sări înăuntru. Vehiculul plecă în viteză spre cealaltă parte a grădinii.

— Încotro se îndreaptă? întrebă îngrijorat Leo.

— Spre nord, îi răspunse Rose d'Avril. E pe jos. Eşti înarmat?

— Da, mai mult sau mai puţin, răspunse Leo fără nici o convingere.

— Atunci, du-te şi ia ce-ţi trebuie din cabină, soldat!

„Soldatul" se supuse. Luă o mitralieră Uzi, îşi legă la mijloc o centură de muniţii şi o alta pe umăr. Din cabină o auzea pe Rose d'Avril care încerca să ia legătura cu Brognola.

Da, venise momentul ca cei bravi să-şi strângă forţele. Iar Leo, făcut sau nu pentru luptă, era gata să lupte şi el până la moarte.

Căci, dacă Hunter ar pierde această ultimă bătălie... Dumnezeule! Dacă murea în acest ultim asalt de la New York, atunci...

Leo îşi armă mitraliera şi trecu în faţă, aşezându-se lângă portieră.

— Îl reperezi pe ecran? o întrebă el pe Rose.

— Din când în când, răspunse ea. Se pare că nemernicii fug haotic. Sigur se află în pasajul dintre imobile.

Fata avea o voce îngrijorată. Şi ea trăia acelaşi infern! Ca şi Leo. Poate chiar unul mai mare, pentru că îl iubea pe Hunter.

Şi Leo îl iubea pe Hunter, însă nu era vorba de aceeaşi dragoste. Era o dragoste puternică, la fel de tulburătoare, dar, cu toate acestea, diferită...

Deodată, auzi o voce clară care provenea din consolă:

— Direcţia nord. Central Park... Strada numărul opt. Mă urmaţi?

Buzele lui Rose d'Avril tremurau de emoţie, însă reuşi totuşi să răspundă:

— Te urmăm, Buldozerule. Pentru Dumnezeu, fii prudent!

Însă Leo ştia foarte bine că Buldozerul nu putea fi prudent.

Prinderea unui bărbat în plină zi, în inima Manhattan-ului, nu putea fi o plimbare de plăcere, mai ales când era vorba de Hunter, în timpul vânătorii, un poliţist va intra sigur în joc, apoi un altul şi, în sfârşit...

— Apropie-te cât poţi de mult! strigă Leo spre Rose d'Avril. Încearcă să iei legătura cu Hal. Mă vei lăsa îndată ce vom ajunge pe „câmpul de tir". În caz de ceva, voi putea cel puţin să-i acopăr spatele.

Brusc, Leo simţi născându-se în el o îndrăzneală pe care nu o bănuia deloc. Nu, Bob Hunter nu va muri în ultima bătălie de la New York chiar dacă va trebui ca Alpinistul să treacă drept Buldozerul! Iar Leo, brusc, se simţea „Buldozer", gata să distrugă totul şi orice ca să asigure ultima victorie a lui Bob Hunter.

Da, era pregătit să facă orice...

CAPITOLUL XVIII

Totuşi, nu exista nici un „câmp de tir” pe străzile civilizate ale Manhattan-ului. Leo Turrin şi Rose d’Avril aveau să descopere curând acest lucru. În privinţa lui Hunter, Beretta sa era la locul ei, iar el nu avea decât o singură preocupare: să nu-l piardă din vedere pe Minotti. În acelaşi timp, avea o idee despre ascunzătoarea unde încerca să se refugieze fostul *Capo di tutti Capi.* Aceasta era, fără îndoială, localul *Nopţile Romane.* Chiar dacă era complet inundat de mai multe tone de apă, jucăria favorită a lui Marco îi va aduce poate liniştea şi pacea cerută de urgenţă de sufletul său. Poate că tipul ţinea ascunşi acolo ceva bani... în orice caz, Hunter ştia foarte bine unde se va termina această vânătoare.

Minotti parcurgea un itinerar în zigzag ca să-şi recapete pretinsa pace. Apoi, ajuns pe strada numărul opt, făcu la dreapta. Focurile de armă din Rockeffeler Center Plaza încetaseră de mai bine de zece minute. Ultimii doi „fideli” ai micului ticălos din Bronx îşi vărsară tot sângele în fântânile monumentale ale grădinilor, lăsându-şi şeful singur, abandonat de toţi, într-o lume pe care nu mai putea, de acum înainte, să o manipuleze după bunul plac.

Şi Marco îşi pierduse atunci capul. El evolua acum într-un univers mental al propriei sale creaţii şi fără nici o legătură cu realitatea care îl înconjura. Nici măcar o dată nu încercase să oprească un taxi şi nici măcar să ia un autobuz. Nu, Marco Nebunul se întorcea pe jos acasă sau, mai precis după spusele unora, spre singurul loc în care se simţise liniştit, în tot timpul vieţii sale de sălbatic sângeros.

Se mai spunea că exista, ascuns cu grijă în spatele casei scării, la primul etaj al imobilului care adăpostea *Nopţile Romane,* un apartament secret... un mic bordel cu totul special, unde câteodată, noaptea, Marco ducea cu el „femeia gândurilor sale” din acel moment. Dar, tot din auzite, acest apartament avea ceva special: era conceput şi decorat exact ca o încăpere din secolul al XIX-lea, materializarea unui fel de vis de adolescent, inspirat probabil de vreun decor grandios, descoperit într-o revistă sau la cinema... Era trist, foarte trist. Tragic chiar! Dar la ce bun să se lase înduioşat: puştiul defavorizat, din păcate, neiubit de altădată, lăsase acum locul unui monstru

dement.

Bineînţeles, se putea discuta la infinit despre brutalităţile şi frustrările sociale care dădeau naştere unor nebuni ca Marco Minotti. Însă nimic nu schimba faptul că Marco era acum irecuperabil şi că reprezenta un pericol de moarte pentru proiectul american. Dacă va continua să trăiască, îşi va continua opera de moarte, de jaf, de distrugere şi de violenţă, făcând ca oamenii cinstiţi să plătească preţul copilăriei şi adolescenţei sale ratate. Nu, nu exista nici un loc pe pământ pentru aberaţiile unui specimen uman ca Marco, şi nici nu va exista vreodată.

Cu toate astea, Hunter nu „ura" astfel de persoane. Dimpotrivă, foarte des ele îi inspirau o imensă tristeţe. Însă ele reprezentau o realitate pe care nu putea să nu o deteste. Adesea, Hunter blestema aceste plăgi sociale pe care le năşteau: pentru că lumea era prea blândă, prea bună, era incapabilă să se guverneze ea însăşi, astfel încât nişte indivizi atât de periculoşi puteau prospera fără teamă. La ce bun să te faci că nu observi şi să spui că rechinii vor pleca singuri?

Niciodată nu vor pleca de bunăvoie, dacă nu îi exterminăm noi! Poate alţii vedeau o rezolvare doar printr-o „intervenţie" a Cerului...

Însă o intervenţie, chiar şi a Cerului, nu va metamorfoza sălbaticii în oameni buni.

Iar Hunter nu credea în intervenţiile Cerului. Avea convingerea intimă că Dumnezeu crease lumea pentru ca oamenii s-o construiască şi să o organizeze astfel încât să asigure supravieţuirea speciei lor.

Poate că într-o zi, dacă procesul va ajunge la maturitate, lumea va fi un loc sigur pentru oamenii liniştiţi. Pentru moment, nu era cazul. Iar puţina securitate care domnea în această lume, oamenii liniştiţi o datorau indivizilor care uneori nu ezitaseră să plătească cu propriul sânge convingerile lor esenţiale...

Căci, din când în când, era nevoie de nişte oameni aspri, duri, capabili să lupte împotriva pericolelor care ameninţau cu moartea o societate de indivizi prea idealişti. Şi, uneori, un singur individ putea modifica cursul omenirii, răsturnând mulţimea de sălbatici cruzi... cu condiţia, bineînţeles, ca el să se bucure de suportul moral al semenilor lui pierduţi în visurile lor...

Caută la est, caută la vest, apoi la nord şi, în sfârşit, la sud şi spune-i lui Bob Hunter unde este paradisul. Găseşte un loc unde lupta pentru viaţă nu există, unde armele sunt proscrise, unde fiecare ungher nu ascunde un rechin avid, unde lăcomia nu a

luat încă locul compasiunii şi al generozităţii...

Caută, da, caută, iar dacă nu vei găsi, fereşte-te să arunci cu piatra în omul dur şi exigent, care ştie adevărul şi este capabil să-şi verse sângele ca să-şi uşureze conştiinţa.

Hunter îşi alungă din minte aceste gânduri nefaste: nu, nu era timpul să mediteze.

Trebuia să ucidă din nou... Să ucidă într-un mod foarte brutal. Această perspectivă nu-i făcea nici o plăcere. Însă va executa un lucru care se impunea: va ucide un nebun, ştiind că actul său va fi benefic pentru omenire.

CAPITOLUL XIX

Era o cameră de epocă. Mai precis, din epoca Directoratului. Avea o mobilă veche, autentică, bibelouri şi nişte pereţi frumos împodobiţi cu sculpturi din lemn. Era o ascunzătoare ciudată pentru Marco Nebunul. Şi de ce. O ţinuse ascunsă? Dar, până la urmă, de ce nu...

Hunter se hotărî să-l întrebe chiar pe el:

— Frumoasă ascunzătoare, Marco, zise el calm. De ce n-au profitat de ea şi ceilalţi?

Fostul şef tresări şi se întoarse brusc, ca un puştan care a fost prins la furat de dulceaţă.

În materie de dulceaţă, „puştiul” încerca cu stângăcie să pună un încărcător în vechea mitralieră Thompson.

— Omega! exclamă el. M-ai speriat rău de tot...

Hunter nu scosese Beretta din bandulieră. Făcu totuşi un pas înainte, luă Thompson-ul din mâna nebunului, deschise magazia, aruncă încărcătorul şi îi dădu înapoi arma.

— Fii atent cu jucăria asta, zise el. Cu ea nu trebuie decât să începi. Ai mai tras până acum cu aşa ceva?

— Bineînţeles! răspunse Minotti, puţin mai sigur pe el, în timp ce privirea sa o evita pe cea a lui Hunter. E o adevărată bijuterie. Fratele meu, Frank, mi-a făcut-o cadou când am împlinit şaptesprezece ani. Mi-a spus că din acel moment eram un bărbat şi că aveam dreptul la aşa ceva. O luase de la un poliţist. Dacă vrei să ştii părerea mea, în acea vreme poliţiştii erau curajoşi! Nu ca acum.

— Te înşeli, Marco, răspunse calm Hunter. Aşa sunt şi astăzi, însă nu pot dovedi asta mereu.

— Pe dracu’!

— Ei bine, reluă Hunter, frecându-şi mâinile, ciudată zi, nu?

— Diavolul este cel care a câştigat, zise Marco Nebunul.

— După cum spuneam, ciudată zi! Şi deloc amuzantă.

— Nu s-a terminat încă, zise Marco cu o licărire de perfidie în ochi.

— Crezi?

— Nu.

— Ai de gând să faci ceva cu arma?

— Da, plec la vânătoare.

— Unde?

— Aici, afară.

— În parc? Nu, Marco! Ştii foarte bine că vânătoarea este interzisă în Central Park.

— Cine a zis de parc! Am zis afară. Vezi tu, este un lucru care m-a tentat întotdeauna. Apeşi pe trăgaciul acestei bijuterii şi goleşti încărcătorul dintr-odată! Frank a făcut asta o dată. L-ai cunoscut pe Frank?

— Da, răspunse calm Hunter.

— Era un tip tare, nu-i aşa? Şi un frate mai mare pentru mine încă de când eram un puşti. Mă lua cu el în bordelurile cele mai şic din oraş, şi nu împlinisem nici măcar treisprezece ani! Petreceam nopţi întregi jucând zaruri sau pocher şi ne îmbătăm până cădeam laţi. Asta, bineînţeles, se întâmpla în serile în care nu avea chef de ciordit. Altfel, aducea nişte târfe acasă şi le regulam toată noaptea. Ce mai viaţă! Nu aveam nici măcar treisprezece ani! Şi, cum îţi spuneam mai devreme, într-o zi a golit încărcătorul Thompson-ului în plină stradă. A lovit cel puţin douăsprezece maşini, plus două camioane cu bere, şi a omorât cincizeci sau şaizeci de trecători.

— Opreşte-te, Marco, spui numai prostii, îl întrerupse Hunter, sperând că-l va aduce pe nebun la realitate.

— Pe dracu', prostii!

— Dar ştii foarte bine că nu poate fi adevărat. Câte gloanţe sunt într-un încărcător?

— Poate că a avut două cu el.

Hunter clătină din cap.

— Chiar şi cu două este imposibil.

Nebunul începu să se enerveze.

— Vrei să spui că Frank era un mincinos?

— Dacă ţi-a povestit aşa ceva, minţea sigur, răspunse calm Hunter. Erai un copil pe atunci, Marco. A vrut să te intimideze.

— Frank nu m-a minţit niciodată, insistă Minotti.

Apoi puse mitraliera pe o canapea, se îndreptă spre un fotoliu, se aşeză în el şi luă un număr foarte vechi din *Naţional Geographic* pe care îl întinse lui Hunter, spunându-i:

— Uită-te bine! E cu femei goale. E primul număr al revistei *Play-Boy.*

Marco avea acum respiraţia normală, iar verva sa de adolescent întârziat părea să sece.

Hunter îi zise cu răceală:

— Eu sunt cel care l-a ucis pe Frank, Marco.

— Ce?

— Da, eu sunt cel care ţi-a ucis fratele.

— De ce?

Hunter dădu din umeri.

— Mi s-a părut necesar.

— Hm, hm... Tu nu eşti Omega, nu? Eşti Hunter în carne şi oase. Acum îmi amintesc de tine. Aveai acei perciuni albi şi sprâncenele acelea ciudate.

Dementul începu să râdă, după care răspunse:

— Trebuie, totuşi, să recunosc c-ai reuşit. Dar de ce vrei să ne omori pe toţi?

— Îi omor pe toţi cei pe care îi pot omorî, răspunse cu răceală Hunter.

— Tu ai fost ieri la Baltimore?

— Da, şi în Florida şi peste tot pe unde aţi avut probleme în această săptămână.

— Şi de ce?

— De ce ce? întrebă Hunter.

— De ce te-ai pus pe noi? Nu ţi-am făcut nimic, nu ţi-am cerut nimic? Atunci, de ce această ură?

Hunter dădu din nou din umeri.

— Voi, tipii din Mafia, mă faceţi să lovesc.

— Sângele nostru ţi se urcă la cap?

— Dacă vrei. Noaptea nu pot să dorm când mă gândesc la modul în care distrugeţi ţara.

— Dar, dacă n-am fi fost noi, ar fi fost atunci alţii. Iar noi facem o treabă curată. Şi până la urmă, doar nu o să-mi faci morală! Câţi tipi ai omorât azi?

— Nu suficienţi, răspunse Exterminatorul.

— Iar acum pe mine mă cauţi, nu?

— Exact.

— Bine, haide, să vedem! E uşor, nu? Ce aştepţi, de fapt?

— Vreau să-mi spui un lucru.

— Ce, de exemplu?

— Unde ai găsit fata? A cui este?

Minotti înghiţi în sec.

— Dar e o poveste veche! E un lucru curat, totuşi, nu ţi se pare?

— Nu pot să-ţi spun, atâta timp cât tu nu mi-ai spus nimic.

— Dar o voi face, stai liniştit. Până la urmă, n-am mare lucru de ascuns, nu?

— Te ascult.

În mod vizibil, lui Marco Nebunul îi făcea plăcere să

povestească. Afişă un surâs triumfător, se duse să caute un pahar şi îşi turnă două doze de votcă cu trei picături de suc de portocale. Căută apoi în buzunare şi în cele din urmă găsi un trabuc.

— Ai un foc?

Hunter îi întinse o cutie cu chibrituri.

Îşi aprinse apoi trabucul, trimise spre tavan un rotocol perfect de fum şi zise:

— Ştii cine este Martin Thomas?

Hunter auzise de acest nume, dar pe loc nu reuşea să-l situeze cu precizie.

— Cine este, mai exact? întrebă el.

— Ei bine, la capitolul politică poate că ar trebui să mai înveţi, îi atrase atenţia Minotti. Este unul dintre apropiaţii preşedintelui pretinselor State Unite.

— Hm, înţeleg, zise Hunter, încercând să pară impresionat. Acum înţeleg, era o chestie clară, perfectă chiar. Îl ţinea de gât pe Sigmund, nu-i aşa? Şi chiar bine strâns.

— Exact. Era ca un şobolan. Nu mai putea să-l dea în gât pe Marco Minotti. Voi ceilalţi, tipii... în sfârşit, vreau să spun, ei, Aşii, cred mereu să rahatul lor, când iese, ia culorile curcubeului şi miroase a trandafir. Ei bine, eu zic că rahatul lor este exact ca rahatul tuturor şi pute la fel de tare.

— Dar, imediat ce ai avut fata, ai fi putut să-l ucizi pe Sigmund oricând, nu?

— Exact, puteam.

— Şi ce mai aşteptat, de fapt?

Minotti îşi muie buzele în votcă şi răspunse:

— Nu era nimic urgent, nu? Eu eram calm. Voiam chiar să-i las să-şi facă ceva griji, nu?

— Dar în acest timp, insistă Hunter, fata...

— Ea nu suferea deloc, îl întrerupse Marco. Oricum, era o nemernică bogată, născută în puf. Târfele astea din înalta societate îmi provoacă crampe!

— Dar era o puştoaică, Marco, îi aminti Hunter.

— Poate, dar nu pentru mult timp. Nu i-ai văzut sânii? Nu cereau decât să stai de vorbă cu ei! Avea cel puţin cincisprezece sau şaisprezece ani. Când mă gândesc că am regulat prima oară la treisprezece ani!

— Era nevinovată, zise Hunter.

— Nevinovată, pe dracu'! răcni Minotti. Aşa ceva nu există! Oamenii sunt toţi la fel: ca tine şi ca mine. Acest Thomas, ştii de

ce avea nevoie? De nişte băieţei! Nu-i dezgustător? Iar dacă Sigmund nu l-ar fi ţinut bine de gât, ar fi dezonorat întreaga ţară. Nu-i, totuşi, ruşinos pentru o „mână dreaptă” a preşedintelui?

— Ah, mormăi Hunter, aşadar în acest fel îl avea la mână Sigmund?

— La naiba! Nemernicul fusese deja prins asupra faptului o dată sau de două ori, dar a ieşit mereu basma curată. De altfel, o mulţime de lume ştie acest lucru. Chiar şi soţia lui, care l-a părăsit acum câţiva ani. Din cauza asta, bineînţeles.

— Şi Sigmund de unde ştia?

— Voi, ăştia... în sfârşit, vreau să spun că Aşii se descurcă prin propriile lor surse. Cum, nu ştiu să-ţi spun, dar, în orice caz, merge. Şi trebuie să recunoşti că a fost bine ticluit.

— Aparent, da, răspunse Hunter, puţin trist.

— Aşadar, vezi genul de corupţie care ne guvernează acolo, la Washington?

— Nu sunt toţi aşa, spuse calm Hunter.

— Ba da, mai mult sau mai puţin, sunt toţi corupţi, insistă Marco. De altfel, ce urmăresc ei? Puterea, nici mai mult, nici mai puţin. Şi nu numai la Washington. Şi să nu-mi spui că nu-i aşa, pentru că nu te voi crede. Cum îţi închipui tu că am făcut eu atâţia bani? Ei îmi zic Marco Nebunul, câteodată, când cred că nu-i aud. Dar eu ascult totul. Atunci, cine sunt mai nebuni, tipii ca mine, sau tipii ca tine?

— Câteodată, mă întreb şi eu acelaşi lucru, Marco, recunoscu Hunter. Dar acum nu-i momentul.

Şi, scoţând Beretta din bandulieră, adăugă:

— Poţi să-ţi goleşti Thompson-ul aici. Doar o dată, în amintirea timpurilor bune.

Minotti goli paharul cu votcă dintr-odată şi trase cu sete din trabuc, în timp ce privea cu atenţie figura impasibilă a bărbatului din faţa lui.

— Mă laşi să fac asta? întrebă el.

— Ai avut o viaţă dură, Marco, îi zise Hunter. Şi trebuie să recunosc că n-ai fost niciodată tandru, nici măcar când ai fost mic. Aşa că, dacă vrei să mori aşa cum ai trăit, eu sunt de acord.

— Pot să trag în această ascunzătoare?

— Dacă aşa vrei tu.

— OK. Dar de unde vei şti că nu voi trage şi în tine?

— Pentru că voi sta în spatele tău, Marco, cu Beretta la gâtul tău. Dacă eşti băiat deştept, îţi vei putea goli încărcătorul înainte ca eu să apăs pe trăgaci. În caz contrar...

Minotti stinse cu grijă trabucul într-o scrumieră, se ridică şi zise:

— Voi goli întreaga magazie.

Hunter se duse la canapea, luă Thompson-ul, trase siguranţa şi se apropie de mafiot. Se aşeză în spatele lui şi îi puse arma în braţe.

— Mai devreme, ai pus siguranţa, nu-i aşa? întrebă Minotti.

— Bineînţeles, răspunse Hunter. Nu eu sunt Nebunul.

— Trebuie să-ţi mărturisesc că mai devreme am îndreptat arma spre tine în glumă, zise Minotti, care se amuza în continuare. Niciodată nu m-am jucat cu această bijuterie. Îmi era teamă că îmi va exploda în faţă.

— Acum e momentul să fii cu sufletul împăcat, zise Hunter. Oricum, asta n-are mare importanţă, nu?

— Fără îndoială că nu, aşa este, recunoscu Marco, nu chiar atât de nebun până la urmă.

După care se ridică, ca pentru a-şi aduna tot curajul, şi apăsă pe trăgaci. Primele gloanţe ieşiră cu atâta violenţă, încât întregul corp al lui Minotti începu să vibreze ca o marionetă dezarticulată, până ce, în mod instinctiv, mâna sa deveni fermă, şi reuşi în sfârşit să proptească patul puştii în umăr. În mai puţin de două secunde, întregul decor se făcu ţăndări, iar lui Minotti începu chiar să-i placă când Hunter îi strecură ţeava Berettei după ureche şi apăsă pe trăgaci.

Tămbălăul încetă imediat şi pistolul-mitralieră căzu la pământ, iar Marco Nebunul se prăbuşi la podea, inconştient, dar nu încă mort.

Nu mai valora acum nimic, însă Hunter avea în minte un plan foarte precis. Introduse Beretta în bandulieră, puse corpul neînsufleţit peste umăr şi se pregăti să iasă, când uşa se deschise cu brutalitate, în dreptul ei apărând un As Roşu: aşa numitul Donald Rutiglio. Avea în mână o armă ameninţătoare şi arbora un zâmbet înspăimântător.

— Vei muri, Omega, zise el încet. Omega, Hunter, oricine ai fi.

Dar Hunter nu avea intenţia să moară. Nu aici, în tot cazul, şi nu încă.

De altfel, deja zgomotul unei mitraliere uşoare – un Uzi, dacă Hunter auzise bine – tocmai ciuruise Asul de Romb, ai cărui ochi parcă ieşiseră brusc din orbite, înainte de a se prăbuşi, ca un castel de cărţi sub efectul unui curent de aer.

Leo Turrin intră repede în încăpere şi întoarse cadavrul Asului Roşu cu vârful piciorului. Apoi zise liniştit:

— Aveai dreptate, sergent. Eşti bine?

— Eu? Foarte bine, Leo. Eşti cu adevărat cel mai bun spate pe care l-am avut vreodată!

Leo zâmbi.

Apoi cei doi bărbaţi ieşiră liniştiţi să facă o mică plimbare în Central Park, ca să profite de acea după-amiază însorită de *sâmbătă.*

CAPITOLUL XX

Era, într-adevăr, sâmbătă după-amiază, dar, dacă erai mai atent, soarele nu era chiar atât de puternic. Nori groşi şi negri se îngrămădeau la asfinţit, iar cerul bubuia înăbuşit de tunete îndepărtate.

— Sper că nu-i un semn rău, zise Leo, aruncând o privire îngrijorată spre cer.

— Un semn sigur este, dar nu neapărat unul rău, răspunse Hunter, zâmbind, în timp ce sări la bordul rulotei de război, cu „povara” inconştientă pe umăr.

Rose d’Avril îl întâmpină cu un zâmbet tandru şi zise, nu fără ironie:

— Totdeauna te întorci cu ceva în spate. Ce mai e de data asta? Se pare că e ziua colegilor de cameră.

Hunter îi adresă un zâmbet plin de subînţeles şi răspunse:

— Ştii foarte bine ce zi e astăzi, nu-i aşa?

Şi se îndreptă spre cameră ca să-l pună acolo pe Marco Nebunul.

Leo trecu direct în sala armelor ca să pună la loc mitraliera, iar Rose se instală la consola de comandă, pe scaunul copilotului.

— Şeful ne aşteaptă în parc, îi spuse ea lui Hunter imediat ce reapăru. Cred că ştii unde, nu?

Bineînţeles că Hunter ştia. Pentru că forţele federale preluaseră operaţiunea, el trebuia să se supună.

Hunter se instală la volan şi rulota porni uşor spre locul de întâlnire.

Tipii făcuseră o treabă bună, iar în privinţa baricadelor nu se caliciseră! De fapt, blocaseră, pur şi simplu, o întreagă secţiune a Central Park. Versiunea oficială, bineînţeles, era că un răufăcător periculos se afla în libertate şi să se aciuase în acea parte a parcului. Pentru o mai mare credibilitate, împrejurimile zonei încercuite colcăiau de poliţişti locali.

Federalii recunoscură rulota de război şi dădură la o parte repede un rând de porţi metalice ca să-i permită să intre în perimetrul zonei interzise. În trecere, Hunter îi salută amical, bănuind că cea mai mare parte a acestor oameni ignora în totalitate cauza pentru care făcea asta.

Un fulger lumină cerul şi, imediat după aceea, ploaia începu să cadă. Hunter puse în funcţiune ştergătoarele şi îi aruncă o privire

lui Rose d’Avril. Ea privea drept înainte, cu faţa încordată. Poate că se gândea la orele care urmau să vină şi încerca să-şi adune forţele.

La fel ca şi Bob Hunter, de altfel.

Hunter nu va mai vedea niciodată Central Park sub soare. Şi, de asemenea, niciodată nu-l va mai vedea sub ploaie. Dar, în fond, ce importanţă avea? El se simţea, brusc, în mod ciudat filosof.

Numărătoarea inversă încetase în acea după-amiază de sâmbătă, în Central Park. Totuşi, lui Hunter nu-i venea să creadă. Era parcă anesteziat, nu simţea practic nimic, acum că războiul său se terminase... Pentru prima oară, i se părea că un viitor, oricât de vag ar fi fost el, i se deschide în faţă...

Un viitor, este adevărat, dar nu pentru Bob Hunter. Bob Hunter va muri. Moartea sa era prevăzută, programată pentru acea după-amiază de sâmbătă, în Central Park.

Avea impresia că vine la propriile sale funeralii.

Exterminatorul opri rulota la locul indicat. Ploaia se înteţise acum şi bătea în parbriz ca grindina.

Era, bineînţeles, un semn. Însă semnele nu erau întotdeauna funeste...

Cineva bătu în portieră şi Hunter acţionă comanda la distanţă. Uşa se deschise şi Hal Brognola sări la bordul rulotei de război.

Nu purta impermeabil şi era ud leoarcă.

— Tu ai comandat timpul ăsta nenorocit, Buldozerule? întrebă el, destul de prost dispus.

— Nici nu se putea mai bine, nu?

Şeful federal bombăni ceva în timp ce intră în cameră ca să-l examineze pe Minotti. Apoi reveni şi se instală la masa cea mare de stat-major şi deschise servieta pe care o avea în mână.

— Am marfa, anunţă el. Rose, ai vreun prosop să-mi dai şi mie? Sunt ud leoarcă!

Rose d’Avril îi aduse un prosop mare de baie şi începu să-l şteargă:

— Ei bine, zise ea maliţioasă, nu se va mai putea spune că nu mi-am periat niciodată şeful.

Lui Hunter îi plăcea să o vadă din nou glumind. O strânse uşor în braţe şi o sărută pe frunte.

— Acum, lasă-ne puţin, îi murmură el, aruncând o privire spre servieta lui Brognola.

Ea îl privi furioasă, însă se supuse şi se întoarse la consolă, ofensată.

Brognola scoase un dosar enorm pe care i-l întinse lui Hunter.

— E o copie, dar poţi să-l păstrezi ca să-l citeşti când vei avea timp. Cuprinde povestea ta oficială, colonele.

Hunter schiţă un zâmbet şi întrebă:

— Adică, sunt colonel?

— Ai fost, preciză şeful federal, căutând din nou în servietă. Acum, te numeşti John Phoenix şi ai misiunea să spinteci terorişti. Nu-ţi face griji, eşti bine acoperit. Vei găsi toate detaliile în dosar. Originalul dosarului tău se află în fişierele Pentagonului. N-am uitat nimic, amprentele digitale, cele ale maxilarului, cicatricele... Pe scurt, totul a fost transcris în noul tău dosar. Iar acum, reluă el scoţând un nou dosar cartonat, dacă vrei să arunci o privire la ăsta. Este ultima ta şansă. E istoria vieţii tale, Buldozerule.

— Mulţumesc, zise Hunter. Prefer să mă abţin.

— Eşti sigur?

— Absolut.

— OK, zise Brognola, punând înapoi dosarul în servietă.

Şi, oftând din greu, aruncă o privire spre Marco Nebunul.

— Am trecut toată istoria lui în locul istoriei tale în „dosarul Hunter”. Acum cred că eşti la adăpost.

— Dar Minotti nu poate fi Hunter. Este mult mai scund decât Buldozerul, zise Leo.

— Nu are nici o importanţă, răspunse Brognola. Când se va face identificarea amprentelor, le vom găsi în fişierul lui Hunter. Asta e tot ce ne interesează.

Hunter, care nu se simţea în largul său, îşi aprinse o ţigară, însă îşi reveni imediat.

— Apropo, obişnuiesc să fumez? întrebă el cu un zâmbet caustic.

— Haide, nu mai face faţa asta, Buldozerule! exclamă Brognola, zâmbind. A fost o zi superbă, nu? Vreau să spun, am dus la bun sfârşit toate contractele. În sfârşit, mai puţin...

— Fata, îl întrerupse Hunter.

Brognola se aşeză pe un scaun şi îşi aprinse o ţigară.

— Nu-ţi face griji pentru fată, reluă Hunter, cred că am câteva noutăţi.

— Adică?

— E vorba despre Martin Thomas.

Brognola zise, oftând:

— Am aflat exact înainte să ajung aici. Tipul a recunoscut fotografiile pe care le-am făcut. Acum am să vă spun nişte veşti

proaste, dar şi veşti bune. Vestea cea bună, şi vă rog să-mi scuzaţi umorul puţin cam negru, este că Martin Thomas e mort.

Hunter aruncă o privire încordată spre Turrin şi întrebă:

— Cum a murit?

Brognola păru brusc foarte plictisit.

— I-am arătat pozele fiicei sale. A recunoscut-o şi a spus că lipseşte puţin. S-a dus în camera lui şi şi-a zburat creierii.

Rose d'Avril, care auzise conversaţia, se apropie de cei trei bărbaţi şi zise:

— Dacă astea sunt veştile tale bune, şefu', atunci pe cele proaste păstrează-le pentru tine.

— Aş vrea eu, oftă şeful federal, trăgând din ţigară.

— Deci? întrebă Hunter.

— Fata a murit, murmură Brognola. Când am făcut pozele, era deja moartă.

Hunter se ridică dintr-odată şi trecu în dreptul consolei. Nu, nu era niciodată puternic în cazuri ca acestea. În ciuda tuturor atrocităţilor războiului, un copil, un nevinovat rămânea o victimă a cărei amintire îi va strica toate visurile. Moartea unei fetiţe de cincisprezece ani nu lăsa pe nimeni indiferent. O moarte atât de gratuită, atât de inutilă... o remuşcare eternă...

Acum Hunter înţelesese de ce Brognola era atât de ursuz atunci când intrase în rulotă. Şi el suferea. Se întoarse spre şeful său şi îi puse uşor mâna pe umăr.

— În fond, vezi tu, murmură el, nu se ştie niciodată. Poate că e mai bine aşa. Fata trăia deja într-o lume nu prea roză.

— Da, admise Brognola.

Leo interveni pe un ton jovial:

— Ce mai sâmbătă!

— Marco Nebunul a zis că diavolul este cel care a câştigat, mormăi Hunter.

Abia pronunţase aceste cuvinte, că un geamăt lugubru se auzi în cameră. Hunter îl privi pe Brognola şi se ridică. Şeful federal oftă.

— OK. Cred că ştim ce ne-a mai rămas de făcut. Putem începe operaţiunea?

Hunter trecu în cabină şi verifică starea prizonierului.

— Marco va da lovitura, strigă el la adresa colegilor lui.

Intră apoi în sala armelor şi ieşi cu o mică geantă din piele.

— Tot ceea ce doresc să păstrez se află aici înăuntru, zise el. Lucrurile tale, Rose?

— Am luat totul în această dimineaţă, răspunse tânăra femeie.

Leo aruncă o privire puţin deziluzionată spre echipamentul extraordinar care permisese glorioasei rulote să-şi ducă eroica sa companie, dar se abţinu de la orice comentariu.

Brognola se adresă apoi lui Hunter:

— Apropo, uitam să te întreb ceva. Tipul acela pe care voiai să-l eliberez, Gino, cred, ai zis că este un caz special. Cum adică special?

Brognola deschise geanta din piele şi scoase un plic mare.

— Vreau să-ţi cer un serviciu, Hal, zise el cu jumătate de voce.

— Bine, grăbeşte-te, mormăi şeful federal. În câteva minute, va fi prea târziu.

Hunter îi întinse plicul.

— Dă-i acest plic lui Billy Gino şi eliberează-l.

Brognola luă plicul pe care îl privi cu mare curiozitate, după care întrebă:

— Ce-i înăuntru?

— Tot ce a rămas din banii puşi deoparte de Augie. Sfârşitul fondului casei de război. Nu sunt suficienţi bani ca Billy să ducă o viaţă confortabilă în amintirea unei lungi cariere în serviciul naţiunii, însă va putea cu ei să plece în altă parte. Billy e unul dintre ultimii romantici, Hal. Şi sunt sigur că în afara Organizaţiei nu a făcut niciodată rău nici măcar unei muşte. Era intendentul lui Augie. Aşa că, dacă a fost nevoit să ucidă, a făcut-o probabil ca să-şi protejeze şeful împotriva vreunui rechin cu dinţii prea lungi. Eliberează-l şi trimite-l spre sud, foarte la sud, cât mai departe posibil. A fost tunar în marină şi ştiu că încă mai iubeşte vapoarele. Poate că va găsi unul şi îşi va câştiga cinstit viaţa. Ăsta e un sfat pe care i-l dau şi pe care te rog să i-l transmiţi. Cred că îl va urma.

Brognola zâmbi admirativ.

— De unde ştii atâtea lucruri despre tipii ăştia?

Hunter ridică un deget la frunte şi zise:

— Asta era viaţa mea, Hal. Iar totul este aici, înscris pentru totdeauna. Fă ce-ţi cer pentru Billy. Este OK, şi de altfel îi datoram un serviciu.

Apoi, după ce îi făcu cu ochiul lui Leo, întrebă:

— Două chiar, nu-i aşa, Căţărătorule?

— Are dreptate, Hal, întări Leo Turrin.

Brognola zâmbi, băgă plicul în buzunar şi se ridică să se îndrepte spre uşă.

— Adio, *durilor*, zise el pe un ton ironic.

Hunter dădu din umeri.

— Dur nu înseamnă neapărat insensibil, observă el.

Brognola se opri în loc, cu o mână pe clanţa uşii.

— Imediat ce eşti pregătit, poate începe numărătoarea inversă.

— Eşti sigur că totul e în regulă?

— Absolut. Nu vei găsi nici măcar un şobolan rătăcit printre copacii parcului.

— OK, răspunse Hunter. Numărătoarea inversă a început.

— Ne vedem mâine în Ţara Minunilor?

Hunter zâmbi şi, luând-o pe Rose d'Avril de braţ, zise:

— Stai liniştit, vom fi acolo cu Leo.

— La ora două, ai înţeles?

— La două, zici? Vrei să mă prezinţi imediat omului de la Casa Albă în calitate de Phoenix, nu?

— Ce vrei, politica o cere, răspunse Brognola, zâmbind. Apoi ieşi din vehicul.

— Ei bine, oftă Rose d'Avril, voi avea nevoie de timp ca să mă obişnuiesc cu toate aceste schimbări!

— De ce? întrebă Hunter. Ţi-a plăcut numele de Hunter.

— Nu, nu prea. Dar mă obişnuisem cu cel de Buldozer...

Acolo înăuntru, toţi trei să pregăteau să părăsească glorioasa rulotă. Hunter ieşi ultimul şi din pragul uşii aruncă o privire în cameră: Minotti nu mişca.

Afară, ploaia era torenţială, dar Hunter nici măcar nu o simţea. Îi însoţi pe Rose şi pe Leo până la maşina care îi aştepta, la o sută de metri depărtare. Un ofiţer federal le deschise portiera şi amândoi urcară. Hunter se aplecă apoi pe geam şi zise:

— Vreau să aştept aici.

— Dar vei muri! exclamă Rose d'Avril.

Oare glumea? Fără îndoială că nu. Cu toate acestea, chiar moartea lui Bob Hunter va avea loc aici, în ploaie.

*

* *

Hunter nu fii nevoit să aştepte prea mult timp. Motorul puternic al imensului vehicul reveni la viaţă, iar rulota se pusa uşor în mişcare. Apoi i se aprinseră farurile şi, brusc, demară în viteză.

Hunter scoase din buzunar o cutie mică, de culoare neagră. Urmări cu privirea luminile din spatele maşinii de război până ce ele dispărură în spatele arborilor, apoi acţionă întrerupătorul lateral al cutiei şi apăsă un buton.

Parcul ud de ploaie „răcni" instantaneu sub şocul dementţial al

monstruoasei explozii, şi chiar ploaia păru că se opreşte câteva momente, parcă pentru a permite flăcărilor să se ridice mai bine spre cer. Apoi se auziră alte deflagraţii mai slabe: armele şi muniţiile aflate în rulotă explodară şi ele la rândul lor.

Dumnezeule, era un foc de artificii foarte reuşit! Păcat, totuşi, nu era nici 4 iulie şi nici Ziua Independenţei... mai puţin poate pentru unii...

Hunter vedea deja titlurile mari ale ziarelor de a doua zi. Fără îndoială că vor vorbi de o reglare de conturi între mafioţi, victima primind în final ceea ce merita... De altfel, acesta era adevărul. Numai numele vor fi schimbate. O mică minciună menită să protejeze naţiunea. O naţiune prea blândă, dar care puţin câte puţin învăţa să devină mai fermă.

Brusc, lacrimile ţâşniră în ochii lui albaştri: nu erau lacrimi de milă pentru cei ca Marco Minotti, ci lacrimi de mulţumire pentru toate inimile care susţinuseră soldatul solitar în timpul campaniei sale glorioase, lacrimi de respect pentru cei care îşi dăduseră viaţa şi lacrimi de tristeţe, bineînţeles. O tristeţe imensă pentru toate amintirile şi toate momentele privilegiate care acum se ridicau precum fumul spre cer, în timp ce mândrul vehicul dispărea în flăcări.

Iar mâine... mâine va fi o altă zi.

Diavolul câştigase această *sâmbătă blestemată...* Dar sâmbătă, slavă lui Dumnezeu, încetase să mai existe.

Bob Hunter murise pentru totdeauna.

EPILOG

Prima pagină a jurnalului intim al lui John Phoenix:

„Eşti cenuşă şi vei redeveni cenuşă. Câţi oameni au privilegiul să renască din propria cenuşă, chiar în momentul distrugerii lor?

Această renaştere va fi o adevărată reîntoarcere, sau doar o altă lungă şi dureroasă pribegie pe cărările sălbatice şi brutale ale infernului? Cel puţin, voi descoperi o nouă dimensiune a infernului, noi abisuri ale Diavolului şi nişte blestemaţi de alt fel... Dar idealul, «firul conducător», în mare, va rămâne acelaşi... Cu atât mai bine, căci fiinţa umană nu poate cunoaşte o pierdere mai iremediabilă decât cea a idealului său.

Şi voi lupta, da, voi lupta pentru acest ideal, până ce ultimul atom din fiinţa mea se va reîntoarce în cenuşă, ca să se dizolve în Cosmosul infinit, sursa întregii vieţi.”

CUPRINS

CAPITOLUL I.....3
CAPITOLUL II.....9
CAPITOLUL III.....11
CAPITOLUL IV.....18
CAPITOLUL V.....23
CAPITOLUL VI.....28
CAPITOLUL VII.....32
CAPITOLUL VIII.....37
CAPITOLUL IX.....42
CAPITOLUL X.....46
CAPITOLUL XI.....50
CAPITOLUL XII.....58
CAPITOLUL XIII.....64
CAPITOLUL XIV.....69
CAPITOLUL XV.....75
CAPITOLUL XVI.....80
CAPITOLUL XVII.....84
CAPITOLUL XVIII.....88
CAPITOLUL XIX.....91

CAPITOLUL XX.....98

EPILOG.....105

CUPRINS.....106

Când Mafia provocase moartea familiei lui Bob Hunter, ea nu ştiuse un lucru: în Vietnam camarazii îi spuneau lui Bob Hunter Exterminatorul!

Dominat de o ură feroce, Exterminatorul a început propria lui cruciadă. De la New York la Chicago, de la Palermo la Hong Kong, peste tot unde şi-a instaurat regimul de crimă şi corupţie, Mafia va da piept cu Exterminatorul!

Răzbunarea lui sună rece şi necruţător:

UCIDE! UCIDE! UCIDE!

6 420209 001198

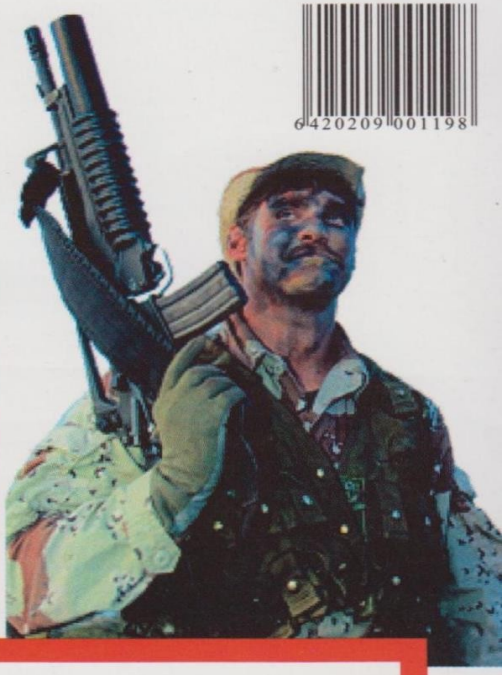

MERCENAR MERCENAR

Hunter vedea deja titlurile mari ale ziarelor de a doua zi. Fără îndoială că vor vorbi de o reglare de conturi între mafioţi, victima primind în final ceea ce merita... De altfel, acesta şi era adevărul. Numai numele vor fi schimbate. O mică minciună menită să protejeze naţiunea. O naţiune prea blândă, prea rafinată, dar care puţin câte puţin învăţa să devină mai fermă.

Brusc, lacrimile ţâşniră din ochii lui albaştri: nu erau lacrimi de milă pentru cei ca Marco Minotti, ci lacrimi de mulţumire pentru toate inimile care susţinuseră soldatul solitar în timpul campaniei sale glorioase, lacrimi de respect pentru cei care îşi dăduseră viaţa şi lacrimi de tristeţe, bineînţeles. O tristeţe imensă pentru toate amintirile şi toate momentele privilegiate care acum se ridicau ca fumul spre cer, în timp ce mândrul vas dispărea în flăcări.

Iar mâine... mâine va fi o altă zi.

Diavolul câştigase această *sâmbătă blestemată*... Dar sâmbăta, slavă Domnului, încetase să mai existe.

Bob Hunter murise pentru totdeauna.

EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA EDITURA BOGDANA

ISBN 973-9127-89-5 Lei 25.000